

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

တစ်နေ့ရော ရော့၊ တစ်နေ့ နေ့၊ တစ်နေ့ နေ့

မြန်မာ့လူ့အခွင့်အရေး

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများ၊ ပတ်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး
 တိုက်ပွဲ၊ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲများကြားတွင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော၊ ထို
 ကာလတစ်လျှောက် အရွယ်ရောက်တက္ကနှင့် နိုင်ငံရေးနှင့် လူထုလူတန်း
 စား လှုပ်ရှားမှုများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော စာရေးဆရာ
 တစ်ယောက်၏ ဝတ္ထုပိသစွာပင် ထိုကာလတစ်လျှောက် တိုက်ပွဲများကို
 ကျောရိုးပြုထား၏။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး
 ကာလတိုက်ပွဲများတွင် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်တို့နှင့် တိုးတက်သော
 ပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲကို ဖြစ်၏။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက် ဆိုသည်မှာ
 အဘယ်နည်း။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်သည် မည်သည့်အခြေခံတွင်
 ရပ်တည်ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဟူသော အချက်ကို အဓိကဦးတည်ချက်ပြု
 ထား၏။ ထိုအခါ လူတန်းစားပြဿနာသည် ပဓာနပြုလာ၏။ နတ်နွယ်
 သည် ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုဦးတည်ချက်ကိုပင် မရှောင်မြဲဖြိုး
 ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။ ဝတ္ထုအမည်သည်ပင် ဝတ္ထု၏ဦးတည်ချက်ကို
 ဖော်ပြနေဘိသည်သို့ရှိ၏။ မှန်သည်။ လူတန်းစားပြဿနာ ရှိနေသမျှ
 လူတန်းစားတိုက်ပွဲသည် ရှိနေရမည်။ လူတန်းစားတိုက်ပွဲ၌ အပေါ်ဖီးရရန်
 ကြိုးပမ်းသူ နယ်ချဲ့လက်ဝေခံ အလိုတော်ရိတို့သည် အမျိုးသားသစ္စာ
 ဖောက်လမ်းကြောင်းသို့ လိုက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုလူတန်းစားတိုက်ပွဲ
 မဆုံးသမျှ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်များနှင့် တိုး
 တက်သော ပြည်သူတို့၏တိုက်ပွဲမှာလည်း ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေရဦးမည်။
 တစ်နေ့ မဟုတ်လျှင် တစ်နေ့၊ ဤနေရာမဟုတ်လျှင် ဟိုတစ်ကွေ့၌
 ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရမည် ဖြစ်ချေသည်။ (မလိခ-မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း)

တစ်ကွေ့တစ်
 ကွေ့ကြည့်မည်
 နတ်နွယ်

NN0032
 3,500.00 KS

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး
 တိုက်ပွဲ၊ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲများကြားတွင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော၊ ထို
 ကာလတစ်လျှောက် အရွယ်ရောက်ကဏ္ဍနှင့် နိုင်ငံရေးနှင့် လူထုလူတန်း
 စား လှုပ်ရှားမှုများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော စာရေးဆရာ
 တစ်ယောက်၏ ဝတ္ထုပုံသဏ္ဍာပင် ထိုကာလတစ်လျှောက် တိုက်ပွဲများကို
 ကျောရိုးပြုထား၏။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး
 ကာလတိုက်ပွဲများတွင် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်တို့နှင့် တိုးတက်သော
 ပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲကို ပြ၏။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက် ဆိုသည်မှာ
 အဘယ်နည်း။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်သည် ပည်သည့်အခြေခံတွင်
 ရပ်တည်ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဟူသော အချက်ကို အဓိကဦးတည်ချက်ပြု
 ထား၏။ ထိုအခါ လူတန်းစားပြဿနာသည် ပဓာနပြုလာ၏။ နတ်နွယ်
 သည် ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုဦးတည်ချက်ကိုပင် မဏ္ဍိုင်ပြုပြီး
 ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။ ဝတ္ထုအမည်သည်ပင် ဝတ္ထု၏ဦးတည်ချက်ကို
 ဖော်ပြနေဘိသည်ဆိုရှိ၏။ မှန်သည်။ လူတန်းစားပြဿနာ ရှိနေသမျှ
 လူတန်းစားတိုက်ပွဲသည် ရှိနေရမည်။ လူတန်းစားတိုက်ပွဲ၌ အပေါ်ဖီးရရန်
 ကြိုးပမ်းသူ နယ်ချဲ့လက်ဝေခံ အလိုတော်ရိတို့သည် အမျိုးသားသစ္စာ
 ဖောက်လမ်းကြောင်းသို့ လိုက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုလူတန်းစားတိုက်ပွဲ
 မဆုံးသမျှ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိ အမျိုးသားသစ္စာဖောက်များနှင့် တိုး
 တက်သော ပြည်သူတို့၏တိုက်ပွဲမှာလည်း ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေရဦးမည်။
 တစ်နေ့ မဟုတ်လျှင် တစ်နေ့၊ ဤနေရာမဟုတ်လျှင် ဟိုတစ်ကွေ့၌
 ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရမည် ဖြစ်ချေသည်။ (မလိခ-မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း)

တစ်ကျွမ်းကျွမ်း
 ကျွမ်းကျွမ်း
 နတ်နွယ်

NN0032
 3,500.00 KS

တစ်ကွေ့တော့တွေကြဦးမည်၊ နတ်နွယ်
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်
ဆရာနတ်နွယ်၏စာမူစာအုပ်များမူပိုင် - စိတ်ကူးချိုချို
စာမျက်နှာ ၂၈၃ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၈ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
၁၉၆၆ ဇွန်လ၊ ပြည်သူ့ရုပ်ရှင်စာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊
ရောင်းစွဲ ၃၅၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

၆၉

တစ်ကွေ့တော့
တွေ့ကြဦးမည်
နတ်နွယ်

၂၂

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ် ၂၀၁၀

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏

အကျမ်းတော်များ

ကမ္ဘာ့ဂုဏ်ထူးဆောင်
အောင်မြင်မှုများ
အကျမ်းတော်များ

သက်သက်

ဘာလဲ

ကိုယ့်ကိုချစ်သလား

မသိဘူး

ပြတ်သားတယ်ဆို

မပြတ်သားရင် ဒီကိုတောင်မလာဘူး။

ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့

မသိဘူး

ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ရုံးသွားလက်ထပ်ကြမလား။

မသိဘူး

ပြတ်သားတယ်ဆို

အခုမပြတ်သားဘူးလား

ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့

ပါးကိုနမ်းသည်၊ နဖူးကိုနမ်းသည်၊ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းကြသည်၊
ပြီးတော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

အပိုင်း - တစ်

အခန်း (၁)

(က)

သန်းခေါင်ယံအချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ။

မြစ်ကြီးနားတစ်မြို့လုံး၊ ရာမပူရ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ ကျွန်းပင်သာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၊ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်တစ်ဝိုက်လုံးသည် သိပ်သည်းမှောင်မည်းလျက်၊ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက် လူသွားလူလာ ပြတ်လပ်လျက်ရှိလာတော့၏။

လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည်တစ်ခုကိုပြုလုပ်ရန် မဆုတ်မနစ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် အားထုတ်နေသူ လေးဦးသာလျှင် တပေါင်းလကွယ်နေ့ညကို အသုံးပြုလျက်ရှိကြလေတော့၏။

တည်ရှိဆဲတရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကြရုံမျှမက အမြစ်မှနေ၍ လှန်ပြန်တူးဆွ ပစ်ကြရန် ကြီးမားသောအကြံအစည်တစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ယင်းသို့သောလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ရှစ်နှစ်သားအရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် အပေါင်းပါတစ်ဦးအဖြစ် အံ့ဩဖွယ်ရာ ပါဝင်နေရခြင်းသည် တကယ်တော့ သူ့အဖို့ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ မှော်အသွင်းခံရခြင်းပင်တည်း။

(ခ)

အတောင်တစ်ထောင်ကျယ်ဝန်းသော ဧရာဝတီမြစ်သည် ဝင်းဝါနီမြန်းသော ရွှေမှုန်စများ၊ စိမ်းစိုဖြူဝန်းသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းလျက်

မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဦးတည်စီးဆင်းလျက်ရှိလေ၏။

အမှောင်ပကတိမှာပင် မြစ်ရေပြင်သည် ကြည်လင်အေးမြလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နေရာအတိအကျ မညွှန်းပြနိုင်သော အရပ်ဒေသတစ်ခုမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော တပေါင်းလေရူးတစ်ခု၏ တိုးဝှေ့မှုကို ခံရသောအခါတွင် အေးမြတစ်ခွင်ရေအပြင်သည် မလွဲမရှောင်သာ ဂယက်လှိုင်းများ ထကြွရလေတော့၏။

ချောင်းငယ်မြောင်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ပေါင်းစပ်လုံးစည်းခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အတောင်တစ်ထောင် ကျယ်ပြောသည့်ရေပြင်သည် အနီးအနား ကချင်တောင်တန်းသား၊ ပတ်ဝန်းကျင်မြေပြန့်ရှမ်းလူမျိုးများအတွက် ဧရာမမြစ်ကြီးတစ်သွယ်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ ယင်းကြောင့်ပင် ထိုဒေသမြစ်ရေပြင်တစ်ကြော၏ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ပေါက်ဖွားပေါ်ထွန်းလာသော မြို့ငယ်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များကိုသာ မြင်ဖူးကြသူများက မြစ်ကြီးတစ်ခု၏ အနီးအနားတွင်တည်ရှိသော မြစ်ကြီးနားမြို့ရယ်ဟု ဝိသေသပြု ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ရာတွင် မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်ကမူ မြစ်ကြီးနားသည် အချက်အချာ မြို့တစ်မြို့ မဟုတ်မူဘဲ၊ မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်းတို့သာလျှင် မြောက်ပိုင်းမြို့တော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မြစ်ကြီးနားမြို့နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်တည်ရှိသော လူသူလေးရာကျော်သာရှိသော ဝိုင်းမော်ရွာကလေးမှ မြို့ရိုးများ အခိုင်အမာတည်ဆောက်၍ မြန်မာဘုရင်တပ်များကို ခုခံခဲ့သဖြင့် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားပေသေးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များက ကျွန်သဘောက်ပြုလုပ်ပြီးသည့်ကျမှပင် မြစ်ကြီးနားသည် မြောက်ပိုင်းမြို့တော် ဖြစ်လာရတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်များအနေဖြင့် မြစ်ကြီးနားကို ခရိုင်ရုံးစိုက်ရာ မြို့အဖြစ်ရွေးချယ်ခြင်းသည် ၎င်း၏ ပထဝီဝင်အနေအထား ကောင်းမွန်မှု၊ ရာသီဥတုမျှတ သင့်တင့်မှုတို့ကြောင့်၊ မူရင်းမြို့တော်များဖြစ်ကြသော မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်းသည် ၎င်းတို့အား နှစ်ကာလကြာမြင့်သည့်တိုင်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့သည် မြန်မာပြည်တွင် လှပသောမြို့ငယ်များစွာ အနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လာပေတော့သည်။ မြို့ကွက်အနေအထားကျန၍ ကတ္တရာလမ်းသည် ညီညာဖြောင့်ဖြူးလှပ၏။ မြို့ပေါ်နှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ကြသူများမှာလည်း ၎င်းတို့၏အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူများဖြစ်သဖြင့် မြစ်ကြီးနားသည် လှပစိုပြည်ရုံသာမက ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်းလည်း ရှိလေသည်။

သို့ဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို အခွန်ရှည်စွာ စိုးမိုးသွေးစုပ်နိုင်ရန်အတွက် မြစ်ကြီးနားကို ကိုလိုနီကတုတ်ကျင်းတစ်ခုအဖြစ် အားရနှစ်ထောင်းစွာ ရွေးချယ်လိုက်သည်ရှိပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် စစ်ရဲတပ်သား နှစ်ထောင်ကျော်ကိုလည်း လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် အတောင့်အတင်းဖြင့် တပ်စွဲထားလိုက်တော့၏။

သို့ရာတွင် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများ ကြီးမားထည်ဝါသော ကြေးစားစစ်တပ်များကို မည်သည့်အခါကမျှ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရီးထုံးစံရှိ၍နည်း။

ယခုမှပင် ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် မြန်မာအမျိုးသား လေးဦးသည် လျှို့ဝှက်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် တင်ကြိုသတ်မှတ်ထားသော သန်းခေါင်ယံအချိန်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီ မဟုတ်လား။

(ဂ)

ရာမပူရသည် မြစ်ကြီးနားမြို့၏ အနောက်ဖျားနယ်နိမိတ်ရပ်ကွက် တစ်ခုဖြစ်သည်။

မြန်မာအနည်းငယ်မှတစ်ပါး နိပေါလူမျိုး(ဂေါ်ရခါး) အမြောက်အမြား အခြေစိုက်နေထိုင်ရာဒေသတစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် ဝှမ်းပူ(ရာမပူရ)ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂေါ်ရခါးများသည် စစ်တိုက်သည့်နေရာတွင် ရဲရင့်ကြမ်းတမ်းသလောက် သစ်ပင်သီးနှံစိုက်ပျိုးစားသည့်နေရာတွင်မူ ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးလှပေသည်။ မိမိ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးရန်သာ အားစိုက်ထုတ်ပြီး အခြားသူများ၏အရေးအခင်းတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ စွက်ဖက်ခြင်း၊ အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်း လုံးဝမရှိပေ။

ယင်းကြောင့် ဂေါ်ရခါးများ၏ ကြံခင်း၊ ယာခင်းများအကြားတွင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် သစ်ပင် ဝါးပင်များ စိုက်ပျိုးကာနေထိုင်လျက်ရှိသော မြန်မာအိမ်ထောင်စု အခိုင်အမာ တည်ဆောက်လျက်ရှိတော့၏။

ယခုအထိမူ သူတို့၏လုပ်ငန်းသည် အစစအရာရာတွင် အဆင်ပြေ၍ အဘက်ဘက်တွင် ချောမောအောင်မြင်လျက်ရှိပေသည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း သူတို့သည် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် မှောင်မိုက်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ပြတ်လပ်ခြင်းတို့ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက်ရှိတော့သည်။

(ဃ)

မြစ်ကြီးနားမြို့မနှင့်အနောက်ဖျားဒေသ ရာမပူရကို ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသော

မီးရထားဝင်းကြီးဖြင့် ပိုင်းခြား၍ထားရာ တစ်ဌာနမှတစ်ဌာနသို့ ကူးလူးလိုလျှင် ရထားသံ လမ်းနှင့်တွဲပျက်များကို ကျော်လွှားကွေ့ရှောင်သွားရသည့်ခရီးကား အနီးကလေးပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယာဉ်လမ်းခရီးကား တစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်ကြီးဖြစ်၏။ မြို့ခလယ်နှင့် ရွယ်တူဆတူနီးပါးသော ရထားဝင်းကို တောင်ဘက်စွန်း ဝက်ကုန်းမှ ကွေး၍လည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက်စွန်း မြို့သစ်မှဝိုက်၍လည်းကောင်း တရည်တမျောကြီး သွားရသည်။

မြောက်အစွန်းမှပင် ကွေ့၍လာသည်ဖြစ်စေ၊ တောင်အစွန်းမှပင် ဝိုက်၍လာသည် ဖြစ်စေ၊ ရာမပူရရပ်ကွက်ကြီးကို ထွင်းဖောက်၍သွားသော ရေကြည်လမ်းသို့ရောက်စေရန် ကျွန်းပင်သာ လမ်းမကြီးအတိုင်းလာရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်းပင်သာလမ်းသည် ရာမပူရ၏ထိပ် စီးမျဉ်းကြောင်းဖြစ်ပြီး ရေကြည်လမ်းသည် ရာမပူရ၏ထက်ခြမ်းခွဲမျဉ်း ဖြစ်ပေသည်။

ရေကြည်လမ်းနှင့်ကျွန်းပင်သာ လမ်းဆုံရာ လမ်းသုံးခွအလယ်တည့်တည့်တွင် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေသဖြင့် သဘာဝလမ်းဆုံအဝိုင်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ တောင်ဘက်ထိပ် ဝက်ကုန်းလမ်းနှင့်ဆုံရာ လမ်းသုံးခွတွင် လည်း ညောင်ပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်းပင်အိုကဲ့သို့ လမ်းမပေါ်တွင် မဟုတ်မူဘဲ ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ အနောက်ဘက် ဝက်ကုန်းလမ်း၏ မြောက်ဘက်ထောင့် စွန်းတွင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းနှစ်ခုတွေ့ဆုံသော်လည်း လမ်းလေးခုဆုံမဖြစ်ဘဲ လမ်းသုံးခုဆုံဖြစ်နေရခြင်း မှာ လမ်းတစ်ခုသည် ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ မသွားတော့ဘဲ ပိတ်ဆို့ခြင်းခံနေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရေကြည်လမ်းသည် ကျွန်းပင်သာလမ်းနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါတွင် သက်တမ်းကုန် လေ၏။ ရှေ့တွင် မြန်မာအိမ်ထောင်စုတစ်စု၏ လယ်ကွက်ကြီးကပိတ်ဆို့လျက်ရှိ၏။ ထို့ အတူ ကျွန်းပင်သာလမ်းသည်လည်း တောင်ဘက်သို့ သွားလေသည်ရှိသော် ဝက်ကုန်း လမ်းနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခိုက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်မှုကုန်ဆုံးပြီး ခရီးဆက်လိုသူတစ်ဦး သည် ဝက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း အရှေ့သို့သွားလျှင် မြို့ထဲသို့လည်းကောင်း၊ အနောက်သို့ သွားလျှင် ရာမပူရအနောက်ပိုင်းနှင့် လပြည့်လကွယ်နေ့များတွင် စုန်းမီးတောက်သည်ဟု ဆိုသော ရှမ်းရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ပေါက်ရောက်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ တောင်ဘက်ထိပ်တွင်ကား တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ခုက ပိတ်ဆို့လျက်ရှိလေသည်။ အလွယ်တကူအားဖြင့် ကျွန်းပင်သာ တိဘက်ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မြစ်ကြီးနားတွင် တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်း ရှိသည့်အနက် ယင်းနှစ်ကျောင်းစလုံးသည်ပင်လျှင် ရာမပူရရပ်ကွက်အတွင်း၌ တည်ရှိ လေသည်။ ကျန်တစ်ကျောင်းမှာ ရာမပူရအနောက်ပိုင်း ကြက်ပေါင်ခြံထိပ်တွင် ရှိလေသည်။

မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိဘက်ကျောင်းများအတွင်း၌ အလံတိုင်များအပြည့် အနှက်စိုက်ထူထားသော ပိတ်ဖြူတံခွန်ကုက္ကားတို့အပေါ်တွင် ရေးထားသော မည်းနက်သည့် ယင်းတို့ဘာသာစာလုံးများသည် အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တော်များဟု ဆိုသော်လည်း မြင်ရသူများကိုကား ခြောက်လှန့်လျက်ရှိလေသည်။ ယင်းအပြင် သူတို့သည် မြန်မာပြည်တွင် မြင်တွေ့ရသော ဟိနာယန ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းများကဲ့သို့ အရပ်နှင့်ဆက်စပ်ကူးလူးခြင်းမရှိ၊ သူတို့ဘာသာကျောင်းဝင်းအတွင်း၌သာ ပိတ်လှောင်၍ ဂါထာမန္တရားများကို ကျယ်လောင် ခက်ထန်စွာ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ဘုန်းကြီးများက နှဲမှုတ်စည်တီး၍ အံနီခေါ် မယ်သီလရှင်များက လင်းကွင်းတချွင်ချွင်တီးမှုတ်နေကြသဖြင့် ထူးဆန်းထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့၏။ ထိုမျှသာမက အချို့သော လားမားနှင့်ဂုရုဘုန်းကြီးများသည် မြေကသိုဏ်း၊ ရေကသိုဏ်း၊ လေကသိုဏ်းရှုကြရာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းထ၍ အရောင်တဝင်းဝင်းတောက်၍ မိုးပေါ်သို့ဆယ့်ရှစ်တောင်ခန့်အထိ မြင့်တက်သွားသည်ဟူ သော ကောလာဟလသတင်းများကြောင့် အချို့လူများသည် တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင်းသို့ ရဲရဲတင်းတင်းမျှပင် မကြည့်ဝံ့ကြချေ။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ညမိုးချုပ်ပြီဆိုလျှင် မြို့ထဲနှင့်ရာမပူရကို အဖော်မပါဘဲ ကူးသန်းသွားလာဝံ့သူများ ရှားပါးလှလေသည်။ ညရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက်ဆိုလျှင် လုံးဝ အသွားအလာမရှိတော့သလောက်ပင်။

ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ မဟုတ်ပေ။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးအုပ်နေသော တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင်ရှိသော လမ်းသုံးခွညောင်ပင်မှာလည်း လူပြောများလှသည်။ အယူသီးသူများသည် အထီးထီးသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုတွေ့လျှင် ရုက္ခစိုးရှိသည်၊ သရဲရှိသည်၊ တစ္ဆေရှိသည် ဟု ပြောကြသည်။ နတ်စင်ဆောက်ကြသည်။ ခေါစာပစ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညမိုးချုပ်ချုပ်၊ မှောင်မိုက်မိုက်၊ လူပြတ်ပြတ်တွင် ကြီးမားအိုမင်း သော ညောင်ပင်ကြီးသည် မြင်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသူများအား အားငယ်စေသည်။ ကြောက်လန့် စေသည်။ ပမာဏကြီးမားသော ပင်စည်ပင်လုံးအကိုင်းအခက်တို့ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိ သည်။ သုံးဖက်သုံးတန်သော လမ်းမှာတို့ကိုထူထပ်သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းမိုးထားလေသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့်တစ်ဝိုက်အကိုင်းတို့မှာ မြေပြင်ဆီသို့ထိုးဆင်းကျနေသော လက်တက်မြစ်တို့သည် မြေလုံးမြေထွေးကြီးနှင့်တူလှ၏။ သစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်မိလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ကိုယ် လုံးစိမ့်အေး၍ သွားပေသည်။ ယင်းအခိုက်တွင် တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ လင်း

ကွင်းသံစည်သံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလျှင် သတ္တိကောင်းသူတစ်ဦးပင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားနိုင်ပေသည်။

ကောင်းပြီ။

ညအချိန်မတော်တွင်မြို့ထဲနှင့် ရာမပူရကူးသန်းသွားလာလိုသူ တစ်ဦးသည် တောင်ဘက်မှလှည့်၍ ဝက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်လမ်းသုံးခွညောင်ပင်ကိုဖြတ်၍ မလာရဟုဆိုလျှင် မြောက်ဘက်မှပတ်၍ မြို့သစ်လမ်းအတိုင်း လာကြည့်ပါဦး။

မြို့သစ်လမ်းနှင့်ကျွန်းပင်သာလမ်းဆုံရာသည် မြစ်ကြီးနားမြို့၏ သင်္ချိုင်းကုန်းပင်ဖြစ်တော့၏။ သုဿန်တစ်ပြင်၏ အနီးအနားတွင် လူနေအိမ်ခြေမရှိဘဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်သာ ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့်ကုလားစုရှိလေသည်။ သုဿန်ဇရပ်မှ သွပ်မိုးများသည် ညအချိန်လေတိုးသောအခါတွင် တပြောင်းပြောင်း မြည်လျက်ရှိလေ၏။ လမ်းဆုံ၏ အနောက်ဖက်တွင် သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုရှိနေရုံမျှမကသေးဘဲ အရှေ့ဘက်တွင် အုပ်သင်းမည်းမှောင်သော သရက်တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရှိလေသည်။ နေ့ခင်းအခါတွင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်၍ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်ငြားလည်း ညအခါတွင်မူ လသာသောအခါများတွင်ပင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတတ်၏။ သွားနေကျလာနေကျပဲဟု ဖြတ်လမ်းကလေးအတိုင်း သရက်ပင်အုပ်ထဲဝင်သွားမိလျှင် ငှက်များထပျံသံ၊ သစ်ရွက်နှင့်တောင်ပံရိုက်ခတ်သံ၊ အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သော ဇလုပ်သံများကိုကြားရပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကျိုးကျလာမည်ဖြစ်၏။

ရှိစေဦး။

မြောက်အရပ်မှလည်း လှည့်မသွား၊ တောင်အရပ်မှလည်းလှည့်မသွားဘဲ ကျွန်းပင်သာလမ်းထိပ် ကျွန်းပင်အိုကြီးတည့်တည့်မှနေ၍ အရှေ့စူးစူးရှိ မြို့လယ်မင်းလမ်းမသို့ ရှေးရှုကာ ဦးပေါ်ကာလယ်ကွက်၊ လွှစက်နှင့်ဘူတာဝင်းကို ဖြတ်ကာသွားမည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း နေ့ခင်းအဖို့မူ အနီးဆုံးဖြတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ညမှောင်မည်းမည်းတွင်မူ လူတစ်ကိုယ်စာဖြစ်နေသော မြေလမ်းကလေးသည် ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ မြက်ပင်၊ သက်ငယ်နုပင်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်နေမှုကြောင့် ခြေခင်းလက်ခင်း မသာယာလှပါပေ။ လူနေအိမ်ခြေလည်း ကင်းမဲ့၍ တောကြီးမျက်မည်းထဲ သွားရသည့်အလား ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ယင်းသို့ စိတ်ချောက်ချား ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ လူသူပြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရာမပူရသည် လူနေရပ်ကွက်

တစ်ခုထက် သီးနှံနယ်မြေအဖြစ် ပို၍အသွင်ဆောင်နေသဖြင့် ခြံဝင်းအဆောက်အအုံများ ကျဲလှသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုတစ်ခုသည် အနည်းဆုံး တစ်ဧက၊ နှစ်ဧကကျယ်ဝန်းသဖြင့် တစ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းတွင် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ် မပြည့်တတ်ပါပေ။ ထို့ပြင် ဘာသာဓလေ့ ခြားနားသော လူမျိုးများနေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် သစ်ပင်ဝါးပင်များကြားတွင် လူတွေပျောက် လျက်ရှိပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သားရဲနယ်မြေ မြို့ဝိုင်းကြီးတစ်ခုနှင့် တူသောဒေသတွင် အကာလ ညအခါ လူခြေတိတ်ချိန်မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် ခရီးသွားရသည်မှာ အဘက် ဘက်မှ သည်းလှိုက် ရင်ဖိုဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ်ဖြစ်သူ လေးဦးမှာတော့ လကွယ်နေည သန်းခေါင်ယံအချိန်ကိုမှ တမင်ရွေးချယ်ကာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တိဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးမှ ပမာဏကြီးမားအုပ်ဆိုင်းသော လမ်းသုံးခွဆုံ ညောင်ပင်အောက် သို့ လာရောက်စုဝေးလျက်ရှိလေသည်။

(c)

ထိုသူလေးဦးအနက် ရှစ်နှစ်ရွယ် လူငယ်ကလေး တစ်ဦးမှအပ ကျန်လူကြီးသုံး ဦးသည် မည်သည့်အရာ မည်သည့် အန္တရာယ်ကိုမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြပုံမရချေ။ သို့ရာတွင် လူငယ်ကလေးသည် အမျိုးအမည်မသိသည့်အရာများကို ကြောက်လန့်စိုးရွံ့ နေပုံရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့်အတူရှိနေသော လူကြီးသုံးဦးအားလည်း ယုံကြည် အားထားလှပုံရသည်။ ဤလူကြီးများနှင့်အတူရှိလျှင် သူဘာမျှမဖြစ်နိုင်။ ယင်းသို့ဖြင့် လူငယ်ကလေးသည် လူကြီးသုံးဦးကို ကြည့်လိုက်၊ ညောင်ပင်ကြီးနှင့်တိဘက်ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ကြည့်လိုက်နှင့်ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရာ ညောင်ပင်ကြီးသည် တရှဲ့ ရှဲ့မြည်သွားသည်။ ငှက်ဆိုးကလေး တစ်ကောင်သည် ညောင်ပင်ထက်မှ ထပျံသွားပြီး ဂဲခနဲရှည်လျားစွာ အော်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြောက်အရပ် သချိုင်းကုန်းဆီမှ ခွေးအူသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းကား ယနေ့ညအဖို့ တိတ်ဆိတ်သား ကောင်းလှသည်။ လူငယ်ကလေး၏ ဝဲဘက်ရှိညောင်မြစ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူသည် လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏဆိုသလို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ်ထိုး၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ လူငယ်၏ လက်ယာဘက်တွင် ကား အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး အရွယ်ရှိ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူကြီးတစ်ဦးသည်

mgys.com

နှစ်လုံးပြုသောနတ်ကို ညာလက်တွင် ကိုင်ထားရင်း ရှေ့တည့်တည့်ရှိ မြေကြီးကိုစူးစိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏နားသည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက် နေသည်ကို အားလုံးသိရှိမြင်တွေ့နေသည့်အလား စွင့်ထောင်လျက်ရှိပါသည်။ အခြားလူ ကြီးတစ်ဦးမှာကား ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စကြိုလျှောက် လျက်ရှိလေ၏။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဦးပြည်းကတုံးနှင့် အသက် ၆၀ ကျော်စ ပြုပေ ပြီ။

‘ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ...’

လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏကြည့်နေသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူသည် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သော်လည်း အားလုံး၏နားထဲတွင် တုန်ဟည်း၍သွားလေသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူကြီးနှင့် လူငယ်ကလေးသည်လည်း ထိုင်ရာမှပေါ့ပါးစွာ ထလိုက်ကြသည်။ ပုတီးစိပ်နေသော အဘိုးကြီးသည် စိပ်ပုတီးကိုလည်ပင်းတွင် စွပ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ညောင်ပင်ရင်းသို့လျှောက်လာကာ ကုန်းငုံ့လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ထိုအဖြစ်ကိုသိသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူက စိပ်ပုတီးနှင့် လူကြီးရှိရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရာ တစ်ထောင်ခန့်ရှိသော သံစူးတစ်ချောင်းနှင့်လွယ်အိတ်တစ်လုံးသည် မီးရောင်တွင် ဝင်းကနဲပေါ်လာသည်။ စိပ်ပုတီး နှင့်လူကြီးသည် လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ကဲ... လွန်းနိုင်က အနောက်ဘက်ကိုကြည့်၊ မောင်မင်းဒင်က အရှေ့ဘက်ကြည့်၊ ကိုထွေးမြင့်က မြောက်ဘက်ကြည့်၊ ဘယ်သူမှစကား မပြောကြနဲ့၊ ကဲ ... စမယ်”

ထိုသို့ အမိန့်ပေးသလို ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပြီး သံစူးဖြင့်ညောင်ပင်အောက် တွင် ဖျာတစ်ချပ်စာခန့်ရှိသော စည်းဝိုင်းတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

လွန်းနိုင်ဟု အခေါ်ခံရသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူသည် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ စက်ကုန်းလမ်း အလယ်ခေါင်တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဦးမင်းဒင်သည် ကိုလွန်းနိုင်နှင့် တစ်လံကွာလောက်တွင် ကျောပေး၍ရပ်လိုက် ၏။ သူသည် သေနတ်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မောင်းဖြုတ်နိုင်လောက်သည်အထိ နိုးကြား လျက်ရှိပေသည်။ သူကား မြစ်ကြီးနားခရိုင်တွင် အတော်ဆုံးသောနှင့် အကျော်ကြားဆုံး သော မုဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန်အထင်ကြီးသော မျက်နှာ ဖြူအရာရှိများပင် တောလိုက်ရာတွင်မူ မိုးကောင်းနယ်သား မုဆိုးကြီးဦးမင်းဒင်ကို ဆရာ တင်ကြရလေသည်။ သူသည် ယခုအခါ သူ၏လက်စွဲတော်သေနတ်ဖြင့် မုန်ယိုသောဆင်း၊ ဒဏ်ရာရသောကျားထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သတ္တဝါများကို သုတ်သင်ရန်

သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထွေးမြင့်သည် ကျွန်းပင်သာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ကမူ နောက်သို့သာလှည့်၍ ကြည့်ချင်နေသည်။ စိပ်ပုတီးနှင့်လူကြီးမည်သည့်အမှုကို ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိသော်လည်း မျက်စိနှင့်တပ်အပ် မြင်ချင်ပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် မြောက်ဘက်သို့မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားသဖြင့် ခေါင်းပင်မဝှဲဝှဲချေ။ သို့ရာတွင် နားထဲတွင်ကား မသဲမကွဲအသံများကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဥုံဟူသောအသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးကြားရသည်။ လွယ်အိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာများ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း သူသိပါသည်။ လူကြီးများသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ခန့်က သူ့ရှေ့မှာပင် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်မှ သက်ငယ်များရိတ်ကာ အရွယ်တူ အချောင်းပေါင်း တစ်ထောင်ဖြတ်လျက် အခြောက်လှမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မှန်ပေသည်။

လကွယ်နေ့ည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် လမ်းသုံးခွညောင်ပင်အောက်၌ သက်ငယ်တစ်ထောင်ကို ဂါထာတစ်ထောင် စုတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

(၈)

အချိန်ကာလကြာမြင့်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေကြရသဖြင့် သူတို့သည် ခြေသလုံးသားများ တောင့်လာကြပေပြီ။

စိပ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ကတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် အဘိုးကြီးကား ပုဆိုးနှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ညောင်ပင်လုံးကြီးဆီသို့ မျက်နှာမူကာ စည်းဝိုင်း၏ ဗဟိုချက်မတွင် ရပ်လျက် တတွတ်တွတ် မန်းမှုတ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နာရီနီးပါးခန့်ရှိမှပင် သက်ငယ်တစ်ထောင် သိဒ္ဓိတင်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။

အစမှအဆုံးတိုင်သည်ထိ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ မတွေ့ရှိရချေ။ မည်သည့် လူသူလေးပါးမျှလည်း ရောက်ရှိလာသည်မရှိပေ။ တိဘက်ဘုန်းကြီးများကလည်း သူတို့အား တွေ့မြင်သွားသည်မရှိပေ။

“အောင်ပြီ...”

စိပ်ပုတီးနှင့်လူကြီးက သူ့လုပ်ငန်းပြီးစီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခပ်အုပ်အုပ်ကလေးဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။ အစောင့်သုံးဦးကလည်း ခပ်တိုးတိုးလိုက်၍ဆိုကြရာ ရာမပူရ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟိန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ကျူးရင့်ကြွေးကြော်

သံကို မည်သူမျှ ကာယကံမြောက် မကြားဖူးပေ။

“ကဲ... အဘ၊ ပြီးရင်သွားကြစို့”

ကိုလွန်းနိုင်က သက်ငယ်တစ်ထောင်ပါသော လွယ်အိတ်ကို ယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ် ဖေဖေ”

ထွေးမြင့်က ကိုလွန်းနိုင်လက်မှ လွယ်အိတ်ကိုလက်လှမ်းလိုက်သည်။

“အို... သားသားယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူခဲ့၊ တွေကရာ လျှောက်မထိုးနဲ့၊ ကိုယ်သွားမယ့် လမ်းလောက်သာ တစ်ခါတစ်ခါမှ ထိုး”

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဖခင်လက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှမူ သိပ်မကျေနပ်ချေ။ မပြောရဲ၍သာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လေးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီးကို အင်မတန် ကိုင်ချင်လှသည်။ နှစ်ခါသုံးခါကိုင်မိ၍ အရိုက်ခံခဲ့ရသည်။ ယခုမူ သည်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထက် ပိုမို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်ကို တွေ့ရှိနေပေပြီ။ သက်ငယ်တစ်ထောင်။

အတန်ကြာအောင် သူတို့လေးဦးသားသည် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့စမ်းကြမလဲ ဦးလေး ဦးထွန်းဘော်”

ကျွန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်၍ ရေကြည်လမ်းဘက်သို့ ချိုးမိသောအခါတွင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်က မေးလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်မနက်ပဲ စမ်းကြတာပေါ့”

ဘဘဟုလည်းကောင်း၊ ဦးလေး ဦးထွန်းဘော်ဟုလည်းကောင်း အခေါ်ခံရသော အဘိုးကြီးက အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာ စမ်းကြမလဲ”

ကိုလွန်းနိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်နော် ... အဘ”

ထွေးမြင့်က အခွင့်ကောင်းရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝင်၍ အရေးဆိုလိုက်သည်။

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ထွေးမြင့်က ခပ်မာမာပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူကြီးတွေက ဘာမှပြန် မပြောသဖြင့် သူကပင်ဆက်၍...

“ကျွန်တော့်လည်း တစ်ခုပေးရမယ်နော် ... ဘာ”

“အေးပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီသက်ငယ်ချောင်းကို လက်ထဲမှာဆုပ်ပြီး သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံမယ်၊ ဦးကြီးမင်းဒင် သေသေချာချာ ချိန်ပစ်၊ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး”
သူက အားရဝမ်းသာပြောလိုက်ရာ အသံမှာ အတော်ကျယ်လောင်သွားသည်။

“တယ်... ဒီကောင်လေး၊ ဘာ အော်ကျယ်အော်ကျယ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင့်ကို နက်ဖြန်ခါကျရင် ခေါ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ...”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုလွန်းနိုင်က ကျိန်းလိုက်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် တစ်ချက်တည်း ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ တစ်ခွန်းမျှ အထွန့်မတက်ရဲတော့ပေ။ နက်ဖြန်ခါ သူ့အား မခေါ် တော့ဘဲနေမည်ကို အထူးစိုးရိမ် စိတ်မကောင်းလျက်ရှိသည်။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် လူကြီးသုံးယောက်၏ ဘေးဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာတော့သည်။ သူတို့ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း လူကြီး တွေ နောက်မှနေ၍ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းချန်ကာ လိုက်ဝင်သွားလေ၏။

ခြံဝင်းတံခါးနှင့်လေးငါးလှမ်းကွာ တညင်းပင်ရင်းသို့ရောက်သောအခါတွင် လူ ကြီးသုံးဦးသည် ရှေ့သို့ အတော်ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ ထွေးမြင့်သည် အနည်းငယ် ကြောက် ရွံ့သလိုလိုရှိလာသဖြင့် လူကြီးတွေနောက်သို့အမိလိုက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တညင်းပင်နောက်ကွယ်မှ သန်မာသော လက်တစ်ဖက်ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့လက်မောင်း ကို ဆုပ်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ထွေးမြင့်သည် တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားပြီး အသံကုန်အော် ဟစ်လိုက်မည်ရှိစဉ်မှာပင် တခြားလက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထွေးမြင့်သည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တညင်းပင် နောက်ကွယ်မှ လူ၏ ရင်ခွင် ထဲသို့ ပျော့ခွေကျသွားလေတော့၏။ သူ့လက်ထဲမှ လေးထောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှာ လည်း မြက်ခင်းပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့၏။

အခန်း (၂)

(က)

ညသည် အတိုင်းမသိမှောင်နေ၏။

လပြည့်ဝန်းကြီး မရှိသည့်ညမို့ ကိုယ့်အရောင်အဝါကလေးတွေနှင့် ဟန်ရေးပြရမည့် ညအချိန်မျိုးတွင်မှ အင်မတန်ရှော်သော ကြယ်ကလေးတွေက ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ကြသည်မသိ။

မှောင်လှဘိ။

လက်စသတ်တော့ တောင်ဆီကမိုးရိပ် ထိုးနေချေပြီကိုး။

(ခ)

တညင်းပင်ရင်းတွင်။

“ဟေ့... ထွေးမြင့်... ထွေးမြင့်”

ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာဆွဲလှုပ်ရင်း ထွေးမြင့်၏ နာမည်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တဖွဖွခေါ်နေသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်အရွယ် သန်မာထွားကြိုင်းသော ယောက်ျားငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ခါ သုံးခါအကြာတွင် လက်များသည် နွေးလာပြီး မျက်လုံးများပွင့်လာသည်။ ပိုးစုန်းကြူး မရှိသောညတွင် ဘာကိုမျှသူမမြင်ရ။ သို့ရာတွင် လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေမှန်းတော့ သူချက်ချင်းသိ၏။ ရုန်းကန်၍ ထမည်အပြု။

“ဟေ့ ... ထွေးမြင့် သတိရပလား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေဦးလေ”

သူ့အပေါ်တွင် မိုးနေသောမျက်နှာကြီးကို ထွေးမြင့်က မည်းမည်းတုံးကြီး အဖြစ်သာ ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် အလင်းအမှောင်နှင့် မပတ်သက်သော ထိုသူ၏ အသံသြကြီးကိုကား သူ့နားက ကောင်းစွာ ကျက်မိလျက်ရှိ၏။ ယင်းကြောင့်ပင် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်လား”

“အေးလေကွာ ... ငါပါကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုများဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဟုတ်လား”

ဦးလေး၏ မေးခွန်းကို ကြားရသောအခါတွင် ထွေးမြင့်သည် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း ရေရေလည်လည် မသိသည့်လေသံဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်ရင်း ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်တွင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

“အေးလကွာ မင်းက ဘာပြုလို့ မီးနေသည်တစ်ယောက်လို သတိမေ့သွားရတာလဲ”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို မီးနေသည်နဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင်မသိဘူး”

“ဟေ့ ... ဒါလောက်တောင်ပဲလား၊ သူ့ရဲကောင်းကြီးပါလား”

“ဟာဗျာ... ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်ရင် ဒီလိုမျိုးတော့ မစနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ရဲဘော မကြောင်ဘူး၊ ဘာမှမကြောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဘာဘတို့ဖေဖေ တို့နဲ့ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်ကို လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဒါ ငါသိပါတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မကြောက်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနားရောက်တော့ ဖြုန်းခနဲဆို ဒီတညင်းပင်နောက်က လက်ကြီးတစ်ဖက်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလိုက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့၊ တစ်ခါ ... ဦးကြီးကိုမင်းဒင်တို့ကို လှမ်းခေါ်မယ်လုပ်တုန်း ... ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြန်တော့ ဖြုန်းခနဲဆို ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်သွားရမလဲကွ၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို ကောက်ရိုးကလေးတစ်ပင်လို ပျော့ခွေကျလာတာပေါ့”

“ဘာ...”

ထွေးမြင့်က အလန့်တကြားအော်လိုက်သဖြင့် ကိုမြင့်ခိုင်ပင် တောင်တောင်မြောက်မြောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ တိုးတိုးလုပ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်ကို ဒီတည်းပင် နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ဦးလေးလား ...”

“အေးလေကွာ...”

“ဟာဗျာ...”

ထွေးမြင့်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ပြီးနောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ၍ ငိုနေ၏။ သူက ရှက်လည်းရှက်လှ၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်လည်းဆိုးလှ၏။ သူက ဘာပြု၍ များ သည်လောက်တောင် သတ္တိနည်းရသနည်း။ ဦးလေးကိုမြင့်ခိုင်က သူ့အား သွေးနည်း သည်ဟု မှတ်ယူသွားသည်ကို သူ့အစိုးရိမ်ဆုံး မခံချင်ဆုံးဖြစ်၏။

“နေပါဦး ... ဦးလေးက ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲရတာလဲ”

နောက်ဆုံးတွင် သူမ မကျေချမ်းနိုင်သည့်လေသံဖြင့် ထုချေလွှာ တောင်းခံလိုက် ၏။

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွ ”

“ဘာကိစ္စလဲ ”

“မင်းငါနဲ့ လိုက်မလား၊ အဲဒါ မေးမလို့ စောင့်နေတာ”

“ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့အတူတူလိုက်မယ် မလိုက်ဘူးဆိုတာ ပြောပါ”

“လိုက်မယ်ဗျာ ”

“သရက်တောကို ဖြတ်သွားရမှာနော် ”

“အိုဗျာ သရက်တောမကလို့ သချိုင်းပဲဖြတ်သွားသွား ကျွန်တော်လိုက်မယ် ”

ထွေးမြင့်က သူ၏သတ္တိကို ပြခွင့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆို လျက်ရှိလေ၏။

“အေး ကြိုက်ပြီ ငါ့တူက သတ္တိရှိပါတယ်။ စွန့်စားချင်စိတ်လည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတိလိုသေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲသတ္တိရှိရှိ သတိမရှိဘူးဆို ရင် စောစောကလို အငိုက်မိခံရတာပဲ”

“ကျွန်တော် နောက်ကို သတိထားပါ့မယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး နေရာမှထလိုက်ကြသည်။

“ဪ ခဏနေဦး၊ မင်းကို တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်၊ ငါနဲ့ အခုဘယ်သွားတယ်၊

ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာတွေကို မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်”

“မပြောပါဘူး”

“အေး ... လာ သွားကြစို့”

“ခဏ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး”

“လာပါ ငါ့ဆီမှာပါ”

ထွေးမြင့်သည် ယနေ့ညအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် စွန့်စားခြင်းခရီး ထွက်ပြန်လေပြီ။ ပထမတစ်ခေါက်တုန်းကမူ ဘေးမထိရန်မခခဲ့။

(ဂ)

ကျွန်းပင်သာလမ်းသည် သာမန်မြေလမ်းတစ်ခုမျှသာဖြစ်လေရာ သံပြားပတ် ထားသော လှည်းဘီးဒဏ်ကြောင့် ချိုင့်မြောင်းများ ဖြစ်နေလေ၏။ အချို့နေရာတွင် တစ် တောင်ခန့်နက်သော ချိုင့်မြောင်းများ ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး မျဉ်းပြိုင်နေသဖြင့် မီးရထားသံ လမ်းများပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရသည်နှင့် တူလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တူဝရီး မှာမူ ဤအရပ် ဤဒေသကို အလွတ်ကျက်မှတ်မိနေပြီး ညဉ့်မှောင်ထဲတွင်ပင် မဆိုထားဘိ မျက်စိမှိတ်၍ပင် သွားနိုင်လာနိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်းပင် သာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထွေးမြင့်အနေနှင့်မူ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်မှာရိခန့်က ကျွန်းပင်သာလမ်းတောင်ဘက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရပြီး ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မြောက်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်နေပြန်ပေပြီ။ သို့ရာ တွင် ဘယ်နေရာဘယ်စခန်းထိအောင် သွားရမည်ဟုကား သူမသိချေ။ သူ့အား ခေါ်ဆောင် သွားနေသော ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း ပန်းတိုင်စခန်းကို ဖွင့်ပြောခြင်းမရှိချေ။ သူကလည်း မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာသာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်းပင်သာလမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ညီညာစွာပေါက်ရောက်နေသော ကြံ ပင်များသည် ညအမှောင်တွင် ဆင်တစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော မြို့ရိုးတံတိုင်းကြီးနှင့် တူနေချေ တော့၏။ အကယ်၍ ကြံခင်းထဲမှသာ ဖြတ်သွားခဲ့လျှင် သူတို့ခြံသို့လည်း နီးနီးကလေးပင် ဖြစ်၏။ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့လည်း နီးနီးကလေးပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် မည်မျှဝေးလံသောခရီးကို သွားကြမည်မို့ ဖြတ်လမ်းခရီး အကြောင်းကို ပြောနေရသနည်း။ ထွေးမြင့်ကမူ သူ ဦးလေး မည်သည့်နေရာသို့ပင် သွား ပါစေ လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

mgvye.com

ယင်းအပြင် ထွေးမြင့်သည် သူ့ဦးလေးအား မည်သည့်အရပ်သို့ မည်သည့်အမှုနှင့် သွားမည်နည်းဟု စုံစမ်းလိုသည်ထက် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီခန့်က လမ်းသုံးခွ ညောင်ပင် အောက်တွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အကြောင်းများကိုသာ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် ဆွေးနွေးလိုစိတ် ပြင်းထန်နေပေသည်။

ထွေးမြင့်သည် ဦးလေးများအနက် ကိုမြင့်ခိုင်ကိုသာ အချစ်ခင်ဆုံး၊ အလေးစားဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း သူ၏သတ္တိနှင့်စွန့်စားလိုစိတ်တို့ကို အမြဲတမ်း မြှင့်တင် ပေးနေသူ ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် တစ်ချိန်တွင် သူ့မေမေက-

“ဒီမယ် မောင်မြင့်ခိုင်၊ ငါ့သားကို သိပ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်ကလေးဟာ နဂိုကမှ တဖောက်ကန်း”

ကိုမြင့်ခိုင်ကမူ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေခဲ့သည်။ သူက အကိုဖြစ်သူအား ချစ် ခင်သလို၊ အကို၏ဇနီးကိုလည်း အမအရင်းခေါက်ခေါက်ကဲ့သို့ လေးစားခင်မင်လေသည်။

“ဦးလေးကိုမြင့်ခိုင်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်း ပျင်းလာပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့စကားပြောချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ပြောလေကွာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သို့ရာတွင် ရုတ်တရက်မို့ ထွေးမြင့်သည် ဘာပြောရမှန်းမသိ နောက်မှ-

“စောစောက ကျွန်တော်တို့ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်ကို ဘာလို့သွားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးသိသလား”

“အင်း”

“ဦးလေး ဘာလို့မလိုက်သလဲ”

“မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းဘဘက မခေါ်ဘဲ၊ ခေါ်လည်းလိုက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် လည်း မခေါ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးလေးက ဘာလို့မလိုက်မှာလဲ”

“ဦးလေး သိတယ်ဆို၊ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်မှာ ဘဘက သက်ငယ်တစ်ထောင် ကို ဂါထာတစ်ထောင်စုတ်တာ”

“အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့ ဦးလေးရာ၊ အဲဒီဂါထာကို စုတ်ထားတဲ့ သက်ငယ်ကို ဆောင်ထားရင် ဓားပြီးတယ်၊ သေနတ်ပြီးတယ်”

“အလကားပြောတာ”

“ဦးလေး မယုံဘူးလား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ယုံမလဲကွ”

ထွေးမြင့်မှာ အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူ့အင်မတန် စိတ်ဝင်စား မျှော်လင့် ထားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သူ အထင်ကြီးကိုးစားသူတစ်ဦးက အလကားဟု ပြောလိုက် ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျစရာပင် ဖြစ်၏။

“သူတို့ မနက်ကျရင် စမ်းကြလိမ့်မယ်”

“ဘာစမ်းမှာလဲ”

“အဲဒီ ဂါထာစုတ်ထားတဲ့ သက်ငယ်တစ်ထောင်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပ်ပြီး ဦးကြီး ကိုမင်းဒင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်တဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရေကြည် အင်ကြင်းတောမှာ”

“မင်း လိုက်သွားဦးမလား”

“လိုက်သွားမှာပေါ့”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် တကယ်ပြီးတယ် မပြီးဘူးဆိုတာ မင်းမျက်စိနဲ့ တပ်အပ် မြင်ရမှာပေါ့၊ ငါပြောတာလည်း မယုံနဲ့၊ မင့်ဖေဖေတို့ ဘာတို့ပြောတာလည်း မယုံနဲ့၊ မင်းကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့တာသာယုံ”

ကိုမြင့်ခိုင်၏စကားမှာပြတ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရ သည်။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်နိုင်သေးသဖြင့် အတန်ကြာသောအခါတွင်

“ဖေဖေတို့ သက်ငယ်တစ်ထောင်ဟာ ဓားပြီးတယ်၊ သေနတ်ပြီးတယ်ဆိုတာ ဦးလေး တကယ်မယုံဘူး”

“နည်းနည်းမှမယုံဘူး”

“ဦးလေး သေနတ်မပြီးချင်ဘူးလား”

“အကိုကြီးနဲ့ ဘာအတွက် ငါ့တူတော့ ခက်တော့တာပဲ...မင်းတို့အရွယ်ဟာ ခေါင်းထဲမှာ စွဲသွားလို့ရှိရင် တော်တော်နဲ့ချွတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီမယ်... ထွေးမြင့် မှတ်ထား၊ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ ငါ ပြောတဲ့စကားကို မင်း အခု နားလည်ချင်မှ

mg...am

နားလည်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ထား ... တစ်နေ့နေ့တော့ နားလည်လာလိမ့်မယ်”

ထွေးမြင့်က သူ့ဦးလေး ပြောမည့်စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်မျှော် လျက်ရှိလေ၏။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပြီးနေလို့ စွန့်စားချင်တာဟာ သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်လုပ် သူမသေနိုင်ဘဲကိုး။ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘေးဥပဒ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တာဟာလည်း စွန့်စားတာမဟုတ်ဘူး။ စွန့်စားတယ်ဆိုတာဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ရှိမှန်းသိရက်နဲ့၊ သူ့ကိုယ်ကျိုး ထိခိုက်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ ဇွတ်လုပ်တာဟာ စွန့်စားတာပဲ၊ အဲဒီစွန့်စားတဲ့နေရာ မှာလည်း ဘာမှ အကျိုးကျေးဇူးမရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုအတွက် ဘေးဒုက္ခတွေထဲကို ဇွတ်တိုး တာဟာလည်း သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... မိုက်တာပဲ၊ မိုက်ရူးရဲတာပဲ၊ တကယ်တော့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်အကျိုး အများအကျိုးအတွက် ဘယ်လောက်ဘေးအန္တရာယ် တွေရှိပါစေ၊ မကြောက်မရွံ့ မဆုတ်မနစ်ဘဲ၊ မြော်မြော်မြင်မြင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တိုးဝင် တာသာ တကယ်သတ္တိရှိတာပဲ၊ ကဲ ... ဒါပဲ မင်းအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် အောင် မှတ်ထား၊ ဒါထက် ဆက်ပြောနေရင်လည်း မင်းဘာမှနားလည်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး”

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဦးလေးပြောသောစကားများကို သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့် နေ၏။ သူကငယ်ငယ်ကတည်းက စဉ်းစားတတ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်၏ စကားများ ကို သူကောင်းစွာ သဘောမပေါက်နိုင်။ သူ့အသက်က ယခုမှ ရှစ်နှစ်သာရှိသေး၏။ အတန်း ပညာအားဖြင့် တတိယဆင့်တွင်သာ ရှိသေး၏။ အကြားအမြင်ဆို၍ ဘာ၊ ဖေဖေ၊ ဦးလေး တို့ အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုံသော မြင့်မားသည့်နိုင်ငံရေးစကားများကိုသာ ရောထွေးစွာ သိရှိခဲ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးလခန့်ကမှစတင်၍ ကျောင်းတွင်သင်ရသော ဒေါင်း ဖတ်စာအပြင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ကျော် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့ကို ဖတ်ရကောင်း မှန်းသိခဲ့သည်။ နဂါးနီစာအုပ်များကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ဦးလေးကိုမြင့်ခိုင်ပြောသောစကားများကို ထွေးမြင့်သည် အကုန်အစင် သဘောမပေါက်သော်လည်း တစ်လုံးမကျန်နီးပါး ခေါင်းထဲတွင်စွဲနေ၏။ သူကမှတ်ဉာဏ် ကောင်းသူ၊ ဉာဏ်ထက်မြက်သူဟု အတန်းထဲတွင် ဆရာမ၏ ချီးကျူးခြင်းခံရသူ တစ် ယောက်။

(ဃ)

သရက်တောဟု ဆိုရလောက်၏။

နက်တဲ့၊ သုံးလုံးတစ်ကောင်၊ ဘိလပ်၊ ချဉ်ပေါင် စသည့် အကောင်းအဆိုး သရက်ပင် ပေါင်းတစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးမျှ အကိုင်းချင်းယှက်၍ ပေါက်ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသရက်တောကို ကုလားတစ်ဦးကပဲ ပိုင်သလိုလို၊ တရုတ်တစ်ဦးကပဲ ဆိုင်သလိုလို ပြောကြသော်လည်း အကာအရံဝင်းလည်း မရှိ၊ အစောင့်အရှောက်ကင်းလည်း မရှိ၊ သရက်သီးလှိုင်လှိုင်ပေါ်ချိန်ဝယ် အစိမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှည့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လေးငါးလုံးလောက် ခူးယူ၍စားသည်ကိုတော့ မည်သူကမျှလာ၍ မတားမြစ်စဖူးခဲ့။

သရက်တောထိပ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါတွင် ကိုမြင့်ခိုင်က ယင်းသရက် တောထဲမှ ဖြတ်သွားရန် လမ်းကြောင်းဦးတည်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သည်။

“သရက်တောထဲက ဖြတ်သွားမလို့လား”

“အေးလေကွာ မင်း ကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကတောင် ဖြတ်သွားဝံ့သေးတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ထွေးမြင့်သည် အနောက်ဘက် မြန်မာသင်္ချိုင်းဆီသို့ ကြည့် လိုက်သည်။ ဘာမျှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်အုတ်ဂူ ရှိသည်ကို သူသိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်ရက်ကပင် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့်ငှက်ပစ် ရောက် ခဲ့ဖူးသေးသည်။ အလောင်းအစားပြုလုပ်၍ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လာရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ္ဆေမတွေ့ခဲ့ရ။

ကိုမြင့်ခိုင်နှင့်ထွေးမြင့်သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ သရက်တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ ၏။ ကိုမြင့်ခိုင်၏ ညာလက်သည် ထွေးမြင့်၏ညာဖက်ပခုံးပေါ်တွင်ရှိ၏။ ထွေးမြင့်က လည်း သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ဦးလေး၏ခါးကို အသာဖက်ထားလေသည်။

“အမလေး”

“ထွေးမြင့်က လွတ်ခနဲ အသံကုန်အော်လိုက်သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ငှက် များ ဝရန်းသုန်းကား ပျံကုန်ကြသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကျလာကုန်၏။ တောအစ တွင် အိပ်နေသောခွေးများ ထဟောင်ကြ၏။ လမ်းလယ်တွင် ရပ်နားနေသော အလည်လွန် နွားတစ်အုပ်သည် လန့်ပြေးကြလေ၏။

ညသည် ယောက်ယက်ဆန်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုးရိုးကားရား လဲကျ သွားသော ထွေးမြင့်ကို ကိုမြင့်ခိုင်က အလျင်အမြန်ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ထွေးမြင့်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ငုံ့၍ ကောက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကိုမြင့်ခိုင်အား ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ”

“သရက်သီးလေ”

“သရက်သီးတက်နင်းမိတာများ ဒါလောက်အော်ရသလား”

“သရက်သီးတက်နင်းမိလို့ အော်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြုန်းခနဲ လိမ့်သွားတော့ လန့်ပြီး အော်မိတာပေါ့”

“မင်းမှာသတိမရှိဘူး အသည်းငယ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က ယင်းသို့မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ထွေးမြင့်သည် စကားလုံးဖြင့် ပြန်လည်ချေပနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာမူအတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ယနေ့တစ်ညထဲမှာပင် နှစ်ကြိမ်တိုင် သတိလက်လွတ်လန့်ဖျပ်သွားမိသည်ကို ဦးလေး ကိုမြင့်ခိုင်မှ မြင်တွေ့သိရှိသွားရသည့်အတွက် အခံရခက်နေ၏။ နောက်တစ်ခါ ဦးလေးရှေ့၌ မထိတ်မလန့်မိစေရုံသာမက မိမိစိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သတ္တိရှိကြောင်းကို ပြသမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကြိမ်းဝါးထားလိုက်၏။

“မသွားနဲ့ဦး၊ ခွေးတွေဟောင်နေတာ မကြားဘူးလား။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မင်းနှိုးမလို့လား”

ထွေးမြင့်က မကြောက်မရွံ့သည့်အနေဖြင့် ရှေ့မှတစ်ယောက်တည်း သွားမည်အပြုတွင် ကိုမြင့်ခိုင်က သူ့ကိုဖမ်းဆွဲ၍ တားထားလိုက်ပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ငါးမိနစ်ခန့် ရပ်လိုက်ကြသောအခါတွင် ဟောင်နေသော ခွေးများသည် တိတ်ဆိတ်သွားကြတော့၏။

ညသည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၏။ ထိုအခါမှ သူတို့ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

(c)

မြေပြင်ကို ရှုပ်၍ လေတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်ရာ သရက်တောထဲမှထွက်လာသော သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကိုဖုန်များကလာ၍ မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အခုဘယ်သွားကြမှာလဲ ဦးလေး”

နောက်ဆုံးတွင် မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် ထွေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာတင်မကဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ဘာလုပ်ရ

မယ်ဆိုတာပါ ပြောမှာပေါ့။ ရော့ မင်းလက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဒါပေမဲ့ လုံးဝမသုံးဘဲ နေနိုင်ရင် သာကောင်းသေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးလေး”

ထွေးမြင့်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့် အိမ်သိသလား”

ကိုမြင့်ခိုင်က လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဪ... သိပြီ၊ ဦးလေးကိုမြင့်ခိုင် အခု ယဉ်ယဉ်မြဆီ သွားမလို့လား”

“ဘာကွ”

“ဪ... ကန်တော့ ကန်တော့ မယဉ်ယဉ်မြ ဒေါဒေါယဉ်မြ”

“နေစမ်းပါဦး။ ဒေါဒေါ မမခေါ်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်မြဆီသွား မယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“အခုပဲ ဦးလေး ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“ငါပြောတာက ဦးကျော်ညွန့်အိမ် မင်းသိသလားလို့ မေးနေတာပဲ”

“အတူတူပေါ့၊ မမယဉ်ယဉ်မြက ဦးကျော်ညွန့်သမီးပဲ ဦးလေးဟာ မမယဉ်ယဉ်မြ ကို ပိုးနေတာပဲ”

ထွေးမြင့်က သူသိထားသည်များကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောချလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း ... မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူပြောထားသလဲ”

“ဦးလေး ကိုအံ့မောင်”

ကိုမြင့်ခိုင်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်းဘယ်သူ့ကို လျှောက်ပြောသေးသလဲ”

“မပြောပါဘူး ... ဦးလေးကိုအံ့မောင်ကလည်း ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေတို့ ဘာတို့ ကို မပြောရဘူးတဲ့၊ ပြောရင်အသိပဲတဲ့”

“နေပါဦး ... ဒီကောင်က ဘာပြုလို့ မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာလဲ”

“သူက မပြောပါဘူး ... ကျွန်တော်ကမေးတာပါ”

“မင်းကဘယ်လိုက စပြီးမေးတာလဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းက ဈေးထောင့်မှာ မမယဉ်ယဉ်မြက ဦးလေးကို စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား ကျွန်တော် ဗလီထဲကနေ မြင်လိုက်တယ်”

“ခွေးမသား ... အဲဒါဘာပြုလို့ ငါ့ကိုတိုက်ရိုက်မမေးဘဲ အံ့မောင်ကို သွားမေးရတာလဲ”

“သူနဲ့ အရင်တွေတာကိုး”

“တော်ပါကွာ...ဟေ့ ဒီမှာ ထွေးမြင့်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအစ်ကိုကြီးတို့ ဘာဘာတို့ ရှေ့မှာယောင်လို့ သွားပြီး ပါးစပ်မဟနဲ့နော်၊ မိုးမီးလောင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... တော်တော့ ရောက်ခါနီးနေပြီ”

(စ)

ဝန်ထောက်ဦးကျော်ညွန့်၏အိမ်သည် လမ်းဆုံထောင့်တစ်ခုတွင် ရှိလေသည်။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်၏။ နေ့လယ်ခင်းဆိုလျှင် သွပ်မိုးနီနီကြီးသည် ထင်းနေ၏။ ညအခါတွင်မူ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် မှောင်ဝါးဝါးသာ။

ရာမပူရဘက်တွင် လမ်းမီးများမရှိသော်လည်း မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွင်ကား လမ်းမီးပွင့်ကလေးများသည် လကွယ်နေ ညအမှောင်ထုကို ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်တို့တူဝရီးမှာ အလင်းရောင်ကို အလိုမရှိကြသဖြင့် အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ အိမ်ကြီး၏ အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားကြလေ၏။

အနီးဆုံးလမ်းမီးတိုင်သည် အိမ်၏တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသဖြင့် အိမ်တစ်ခြမ်းသည် လင်း၍ အိမ်တစ်ခြမ်းသည် အမှောင်ရိပ်ထိုးလျက်ရှိ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်တို့သည် မှောင်သောအခြမ်းဘက်သို့ ကပ်မိသောအခါတွင် သတိကြီးစွာဖြင့် အသံမကြားအောင် ရွေ့လျားလျက်ရှိကြ၏။ သစ်သားဝင်းထရံချောင်းများကို ကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနှင့်တည့်ရာသို့ သွားနေကြ၏။

ခြံဝင်းအတွင်းဘက်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပင်များ၊ ငွေပန်းပင်များ၊ ရွက်လှပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အပင်ကြီးဆို၍ ကွမ်းသီးပင် နှစ်ပင်သာရှိ၏။ ယင်းကွမ်းသီးပင် နှစ်ပင်ကြားမှ ကြည့်လျှင် ကိုမြင့်ခိုင်အလိုရှိသော တတိယပြတင်းပေါက်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် တွေ့ရှိရ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်က လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယင်းကြောင့် သူသည် ထွေးမြင့်အားသတိနှင့်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် မြေတွန်သံနှင့်တူအောင် လေသုံးချက်ချွန်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ပြတင်းပေါက်ပွင့်လာသည်။ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်က လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူလေးကို ဝှေ့ယမ်း၍ပြလိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြတင်းပေါက်တွင်လည်း လက်ကိုင်ပုဝါဖြူလေးတစ်ခုသည် လိပ်ပြာလေး

တစ်ကောင်လို တောင်ပံခတ်လျက်ရှိလေ၏။ ယင်းနောက်ပြတင်းပေါက်ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“အဲဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ ဦးလေး”

မြင်တွေ့နေရသည်များကို မည်သို့မျှ နားမလည်သော ထွေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“ရှူး ... လာ သွားကြစို့”

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ထွေးမြင့်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်ကုန်းကုန်း လျှောက်သွားနေ၏။ အိမ်ရှေ့ဝင်းစည်းရိုးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်မှကပ်၍ ပေါက်နေသော သရက်ပင်အောက်သို့ရောက်မှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝင်းစည်းရိုးဖြစ်သော နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားချောင်းများကြားမှ ချောင်းမြောင်း၍ အိမ်တံခါးမကြီးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေတော့၏။

များမကြာမီမှာ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာသည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် တံခါးကို အသံမကြားအောင် ပြန်စေ့ထားလိုက်ပြီးနောက် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ယဉ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က ခပ်အုပ်အုပ်အသံပေးလိုက်သည်။

“ရှင် ကိုမြင့်ခိုင်၊ အဲဒီမှာ ခဏနေဦး ... ယဉ်လာခဲ့မယ်”

ယဉ်ယဉ်မြသည် လက်ထဲတွင်ပါလာသော သော့ဖြင့် ဝင်းတံခါးသော့ခလောက်ကို ဖွင့်လျက်ရှိသည်။ အရေးထဲတွင် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ဖွင့်၍ ရပုံမရှိချေ။ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသူများအဖို့ တစ်နာရီကျော်ကျော်တောင် ကြာသွားပြီဟု ထင်ရသောအချိန်တွင် ချောက်ခနဲဟူသောအသံဖြင့် သော့ပွင့်သွားသံ ကြားရသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဝင်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်၍ ထွက်လာပြီးနောက် ပြန်စေ့ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ရှိရာ သရက်ပင်အောက်သို့ သွက်လက်စွာ ပြေးဝင်လာ၏။

ကိုမြင့်ခိုင်က ယဉ်ယဉ်မြ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး သူမ၏ ရင်ခုန်သံသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တူရိယာတစ်မျိုးတီးမှုတ်နေသည့်နှယ်...

“ကိုယ်ဖြင့် ယဉ်စောင့်မှ စောင့်နေပါ့မလားလို့... ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့”

“အသေအချာကြီး ချိန်းထားပြီးမှတော့... ယဉ်ကတိကို ဖျက်ပါ့မလား၊ ပေါ့လျော့ပါ့မလား အကိုခိုင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတွေကြရတာဟာ အန္တရာယ်ကြီးလှတယ်၊ ဒဏ်ဒီက

mgym.com

အအိပ်ဆတ်က ဆတ်ပါဘိသနဲ့၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီက အိပ်ရာကနိုးလို့ရှိရင်လည်း အိမ်နဲ့ ဝင်းကိုလျှောက်ပြီး စစ်ဆေးတတ်တယ်”

“ယဉ်ကို ချစ်နေမိမှတော့ ဘယ်လို အခက်အခဲပဲရှိရှိ၊ အန္တရာယ်ပဲရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရ တော့မှာပေါ့”

“တိုးတိုး ... တိုးတိုး”

“ဒါထက် တိုးရရင်တော့ စကားပြောလို့ကို ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒက်ဒီက သိပ်နားပါးတယ်”

“ဒါဖြင့် . . . ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလိုခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့ပြီးကြမှ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ နေရတော့မှာလား”

ကိုမြင့်ခိုင်၏အမေးကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြသည့် ခေါင်းကုတ်သွားရ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ ဟို ကံကော်ပင် စုကလေးကို သွားကြရအောင်”

“အို...အကိုကလဲ”

“လာပါကွယ်... ဟိုမှာဆို အေးအေးလူလူ ပြောချင်ရာပြောနိုင်တယ်”

“ပြန်ပါတော့လား ... အစ်ကိုရယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ ယဉ်ရယ် ခဲရာခဲဆစ်တွေရပြီးမှ ဘာမှမပြောမဆိုရဘဲ ပြန်ရ တော့မှာလား”

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုရယ်”

“မေးမှ မေးပလေ ယဉ်ရယ် တစ်ညလုံးပြောတောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမလေး ... ဒါလောက်လည်း မသဲလိုက်ပါနဲ့ ကဲပါသွားရင်လည်း မြန်မြန် သွားပါ၊ ဟိုကျရင်လည်း ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါ တော်ကြာနေ ဒက်ဒီနိုးလာလိမ့် မယ်”

“ကဲလာ ... ဒါဖြင့်ထ သွားကြစို့ ဪ ... ခဏနေဦး”

ကိုမြင့်ခိုင်က ထွေးမြင့်ကိုသတိရသဖြင့် ယဉ်ယဉ်မြ ပခုံးကလေးကိုဖက်၍ ဆွဲတား ထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကလည်း ယခုမှပင် ထွေးမြင့်ကို သတိထားမိသဖြင့် ကိုမြင့်ခိုင် ၏လက်မှ အသာရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ထွေးမြင့်ကမူ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ကိုလွန်းနိုင်ရဲ့ သားလေ”

“ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ အစ်ကိုခိုင်ရဲ့တူက လူချောပဲ၊ ယဉ်သူ့ကို သူတို့ကျောင်းပြေး

ပွဲခုန်ပွဲတုန်းက ဂရုထားပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ် အစ်ကိုတူက သူတို့အတန်းမှာတော့ ဗိုလ်ပဲ”

“သူဦးလေးနဲ့ တူတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဘယ်သူကမှ မငြင်းပါဘူး”

အမျိုးသမီးက ရွှင်ပျစွာရယ်မောလိုက်ပြီးမှ အခြေအနေကို ရုတ်တရက်သတိရကာ ပါးစပ်ကို သူ၏လက်ဖဝါးနုကလေးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

“တို့ ဟိုဘက်ကို ခဏသွားဦးမယ်၊ မင်း ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရဲ့ပဲ၊ မလား”

“ဘာလို့ မနေရဲရမလဲ နေရဲတယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်၏အမေးကို ထွေးမြင့်က ရင်ကော့၍ ဖြေလိုက်သည်။

“အေး ... ဒါဖြင့် တို့သွားဦးမယ်၊ အိပ်ငိုက်လည်း မနေနဲ့ဦး အခြေအနေကို အသာအကဲခတ်နေ အိမ်ထဲက လူနိုးသံကြားရင် တို့ကိုလာပြောလှည့် ကြားလား”

“စိတ်ချပါ”

ထွေးမြင့်က ရဲတင်းစွာ အာမခံလိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြစို့”

ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြသည် လက်ချင်းတွဲ၍ ကလေးသူငယ်လေးနှစ်ဦးပမာ လမ်းကို ဖြတ်ပြေးကြလေ၏။

(ဆ)

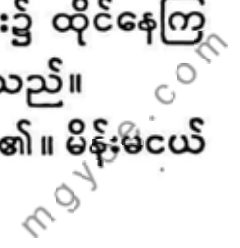
ပွင့်လွှာကဋေ၊ ဝတ်ဆံကရွေ့၊ နွေ၏သင်္ကေတမာလာဖြစ်သော ကံ့ကော်။

ညသည် သင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။ ကံ့ကော်ရနံ့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မိန်းမောရီဝေစေလျက်ရှိ၏။

ကံ့ကော်ပင်စုကလေးဟုဆိုရာဝယ် မည်မည်ရရများပြားလှသည်တော့မဟုတ်။ ကံ့ကော်ပျိုကလေး သုံးပင် ဖိုခနောက်ဆိုင်ပေါက်ရောက်လျက် ရှိကြခြင်းသာဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကွက်လပ်ငယ်တစ်ခု၏ အလယ်ကုန်းမြင့်တစ်ခုထက်ဝယ် ပေါက်ရောက်နေကြသဖြင့် ကြည်နူးနှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဝိသေသထူးနှင့်တော့ ပြည့်ဝလျက် ရှိ၏။

ယဉ်ယဉ်မြတို့ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင်ပင် ကံ့ကော်ပင်စုကလေးကို နှစ်လိုဖွယ်ရာ တွေမြင်နိုင်သော်လည်း ညအမှောင်ဝယ် ကံ့ကော်သုံးပင်ရင်း၌ ထိုင်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးကိုကား လမ်းမဘက်ကပင် တွေ့မြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလေသည်။

ညသည် ချစ်စဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် အလိုက်သိလှ၏။ မိန်းမငယ်

ကလေး မျက်နှာအထားရခက်နေမည် စိုးသဖြင့် ဝင်းပသည့်ဝန်းရွှေလ မရှိသည့်အခိုက် မှာပင် အသိန်းအသန်းသော ငွေကြယ်တို့သည် ဇာတာခွင်တွင် ပြုံးပြက်ပြက် မစင်တော့ဘဲ မည်းညစ်ညစ်တိမ်တိုက်နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းစက်လျက်ရှိကြ၏။

ကံ့ကော်မွေး၍ လေပြည်က အေးမြလျက်ရှိတော့၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးအား အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ တစ်ညလုံး တိတ်ဆိတ်ပကတိ၊ ကံ့ကော် ပျိုတို့သည်ပင် ငဲ့၍မကြည့် စိတ်ရှိတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြစေလိုသည့် ချစ်သူငယ် ကလေးများ။

“ကဲပါရှင် ... တစ်ညလုံး ပြောတောင် မကုန်နိုင်တဲ့ စကားတွေကို တစ်မိနစ်တည်း နှင့် အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါ” ယဉ်ယဉ်မြသည် ကံ့ကော်ပင်ပျိုလုံးကလေးကို မှီ၍ ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အတိုချုံးရမယ်ဆိုရင်လည်း လွယ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အမျိုးသမီး၏ဘေးတွင် ကပ်၍ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြောလေ၏။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ကိုမြင့်ခိုင်၏ အလွယ်တကူ လိုက်လျောမှုကို တွေ့ရှိရသောအခါတွင် အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကြီးကို ငေး၍ကြည့်နေမိ၏။

အမှောင်နှင့်အမည်းတွင်မို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သာသော်လည်း ကိုမြင့်ခိုင်၏ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ထည်၊ တည်ကြည်သော မျက်နှာ၊ ထူပိန်းသောမျက်ခုံး၊ အခိုး အငွေ့ကင်းစင်သော မျက်လုံး၊ တောင့်တင်းသော မေးရိုးတို့ကို မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ကြည့်လျှင် ပင် မြင်နေပါသည်။

ကိုမြင့်ခိုင်အဖို့လည်း ထို့အတူ။

အမျိုးသမီး၏ အရယ်အမော အပြုံးအမဲ့ အစူအဆောင့် အနွဲ့အယိမ်း အဖွံ့အဖြိုး တို့သည် သူ့မျက်လုံးတစ်နေရာတွင် အစဉ်ထာဝရ ကပ်စွဲလျက်ရှိချေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မှုန်ဝါးဝါးတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ကြည့်မြင်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ရင်များသည် ငလျင်အစပဟိုချက်များ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း တဆတ်ဆတ်တသိမ့်သိမ့် အသက်ရှူလည်း ပြတ်တိုပြတ်တောင်း။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ယဉ်ယဉ်မြ၏ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ဆတ်ကနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။ ယင်းနောက် သူမ၏ပါးပြင်ကလေးကို တစ်ချိတည်းရှည် လျားစွာ နမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် အမှတ်တမဲ့မို့ မည်သို့မျှ မတတ်သာ။ သူမကိုယ်၌ကလည်း အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားမှုတစ်ခုတွင် မိန်းမောရီဝေနေမိသဖြင့် ချစ်သူ၏အနမ်းတွင်

အမောရှည်ကြီးမောနေမိတော့သည်။ အတော်ကြီးကြာသွားမှ ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ယဉ်စိတ်ဆိုးလို့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ မတရားသဖြင့် ကြာရင်သူများ သေတော့မယ်၊ ဘယ်လောက် အကြာကြီးများဆက်ပြီး” သူမ၏စကား ပြတ်သွားသည်။

“ဘယ်မှာကြာသေးလို့လဲ၊ စောစောက ယဉ်ပြောတော့ တစ်ညလုံးပြောမယ့် စကားတွေကို တစ်မိနစ်နဲ့ အတိုချုံးဆို အခုမှစက္ကန့် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါ သူစကားမပြောရင် ယဉ်ပြန်တော့မယ်”

ကိုယ်နေကိုယ်ထားပြင်လိုက်ခါမှ ယဉ်ယဉ်မြသည် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့်ရင်ချင်းအပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိတွေ့လျက်ရှိသော အသားများသည် တရှိန်းရှိန်းပူနွေးလျက်ရှိချေ၏။ ဤမျှဖြင့်ပင် အပျိုရည်ပျက်လေပြီလောဟု အမျိုးသမီးက တွေးမိသည်။ သူမ၏ဘဝတွင် မတွေ့ဘူး မကြုံဘူးသည်များဖြစ်သည်။ သူမ၏ ရင်သားများသည် ပွက်ပွက်လျှံဆူဝေလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက် တင်ထားသော သူမ၏တင်သားတစ်ဖက်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ငိုချင်သလား၊ ရယ်ချင်သလား၊ သေချင်သလား မပြောတတ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိမ့်ဖိမ့် သိမ့်သိမ့် ရင်ဝယ်တငြိမ့်ငြိမ့်။

“ကံ့ကော်လေးပင်က မွှေးလိုက်တာပါလား ယဉ်ရယ်”

“ဘယ်မှာလဲ လေးပင် သုံးပင်ထဲဥစ္စာ”

“တစ်ပင်က ဒီမှာလေ”

ကိုမြင့်ခိုင်က သူမ၏ တစ်ဖက်ပါးကို လှစ်ကနဲ နမ်းလိုက်သည်။

“ယဉ်ပြန်တော့မယ် နို့မို့ရင် ငိုလိုက်မယ်”

သူမ၏ အသံက တုန်တုန်ရီရီ မပြီတပြီ ကိုမြင့်ခိုင်၏ ရင်ထဲတွင် နင့်သွားသည်။ ယင်းနောက် အမျိုးသမီးသည် ထုထည်ကြီးမားသော ရင်အုံတွင်းမှ အားအင်နည်းပါးစွာနှင့် လုပ်လီလုပ်လဲ့ ရုန်းထနေသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်သွားမိသည့်အလား သနားစဖွယ်သော အမျိုးသမီးကို သူ့ရင်တွင်းမှ လွတ်ကင်းသွားစေရန် ကူညီဖေးမပေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့သော အခါတွင်မှ ယဉ်ယဉ်မြသည် သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်၍ တမြည့်မြည့် ရှိုက်ငင်လေတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့လား ယဉ်ရယ်”

“မငိုချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

လေပြင်းတစ်ချက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်သွားသည့်အချိန်နှင့်အမျှ သူတို့တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြသည်။

“ယဉ်တို့ အခုလိုတွေ့ကြရတာ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်”

“ဒီလို မတွေ့ကြကော ဘယ်လိုတွေ့နိုင်စရာနည်းလမ်းရှိသေးလို့လဲ ယဉ်ရယ်”

အမျိုးသမီးထံမှ ပြန်ကြားသံ ရုတ်တရက် မကြားရ။

“ယဉ်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ တစ်ခုပဲ ရှိသလား အစ်ကိုရယ် ... ကွယ်”

“အမြဲတမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေချင်ရင်တော့ အစ်ကိုနဲ့အတူ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ ဖို့ပဲ ရှိတယ် ... ယဉ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး အကို ယဉ်ဟာ အစ်ကိုကို ချစ်သလောက် တစ်ဖက်မှာလည်း စာနာထောက်ထားစရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒက်ဒီတို့မာမိတို့ဟာ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့သမီးကလေးကို အင်မတန် ချစ်ရှာကြတယ်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ယဉ် ကိုယ့်မှာစာနာတတ်တဲ့ စိတ်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုတွေဟာ သာမန်မိသားစုတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ယဉ်အခြေအနေက အခုအတိုင်းတစ်သမတ် တည်း ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ ယဉ်ကို မိုးကောင်းက ကျောက်တွင်း သူဌေးတစ်ဦးရဲ့ သားနဲ့ ယဉ်မိဘတွေက နေရာချထားချင်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ စိတ်ချအကို ယဉ်ဟာအင်မတန်သစ္စာရှိတယ် ကိစ္စတစ်ခုကို ယဉ်ဆုံး ဖြတ်ပြီးရင် အင်မတန်ပြတ်သားတယ် မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ယဉ်မလုပ်ဘူး၊ ယဉ် စိတ်ဆင်းရဲအောင်လည်း သူတို့ မလုပ်ရဘူး၊ ယဉ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူတို့နဲ့ သေခန်းဖြတ်ပြီး သူတို့သဘောမတူတဲ့ လူနဲ့မယူဘူး။ ဒါနဲ့အတူ ယဉ်မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ အတင်း အကျပ်ပေးစားတာလည်း လက်မခံဘူး”

“သူတို့က ဇွတ်အနိုင်ကျင့်ရင်ကော”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲအစ်ကို ယဉ် လက်ထပ်မယ့်လူဟာ အစ်ကိုပဲ သူတို့က ယဉ် လက်မ ထပ်ဘဲ မနေရဘူးဆိုရင် အစ်ကိုဆီကို ယဉ်လာခဲ့ရုံပဲ”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ယဉ်ကို ယောက်ျားမပေးစားဘဲထားရင် အစ်ကိုဆီကို ယဉ် ဘယ်တော့မှ မလာဘူးပေါ့”

“ဘယ်တော့မှဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်... ကွယ်၊ ယဉ်တို့နှစ်

ယောက်စလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ သစ္စာကို စောင့်ထိန်းကာကွယ်ကြမယ်လို့ဆိုရင် တစ်နေ့တော့ ပြေလည်ကြရမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စိတ်ချပါယဉ်”

“ယဉ်ဘက်ကလည်း စိတ်ချပါအစ်ကို ယဉ်နဲ့အစ်ကိုနဲ့ဟာ အခြေအနေအရ ဘယ်ဘဝပဲရောက်နေကြပါစေ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်လောက်ပဲဝေးကွာနေကြပါစေ၊ မတွေ့မမြင်ကြရတာ နှစ်ကာလပရိစ္ဆေဒ ဘယ်လောက်ကြာနေပါစေ၊ ယဉ်ကတော့ အစ်ကိုကို မမေ့ဘူး။ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပဲ၊ သစ္စာစောင့်သိနေမှာပဲ၊ မျှော်လင့်စောင့်စားနေမှာပဲဆိုတာ ယုံထားစမ်းပါ”

“ယုံပါတယ် ... ကွယ်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အခြေအနေများကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားရင်း လေးပင်စွာပြောလိုက်လေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြကမူ သူမ၏ နုညက်သောပါးပြင်ကလေးဖြင့် ကိုမြင့်ခိုင်၏ လက်မောင်းအိုးကြီးကို ပွတ်တိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ညသည် မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည်။

သူအဖို့မူ ဤအမျိုးသမီးသည် စတုတ္ထ ကံ့ကော်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

(ဇ)

ချဉ်ပြုံးသောအရာတို့မည်သည် ငိုက်မြည်းခြင်းကို ပြေပျောက်စေရာသည်။

ထွေးမြင့်သည် လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က ကောက်ယူရရှိခဲ့သော ခပ်လတ်လတ်အရွယ် သရက်သီးတစ်လုံးကို တကျွတ်ကျွတ်ကိုက်စားလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ညကိုးနာရီတွင်အိပ်၍ မနက်ခြောက်နာရီတွင် ထလေ့ထ၊ထရှိသော်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်မူ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီနောက်ကျ၍ အိပ်ရာဝင်တတ်သည်။ ယနေ့ညအဖို့မူ သူ့စိတ်ကို အင်မတန် လှုပ်ရှားစေသော သက်ငယ်တစ်ထောင် သိဒ္ဓိတင်ပွဲသို့ လိုက်ပါရ၍တစ်ကြောင်း၊ ထိုမှအပြန်တွင် သူအင်မတန်လေးစားကြည်ညိုသော ဦးလေးကိုမြင့်ခိုင်က ခေါ်ဆောင်သွား၍ တစ်ကြောင်း၊ အိပ်ဖို့ကို မေ့လျော့လျက်ရှိသည်။ အိပ်ချင်စိတ်များလည်း အလျဉ်းမပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဦးလေးဖြစ်သူက အိပ်ငိုက်မနေနှင့်ဟု မှာကြားသွားသောအခါတွင်မှ သူသည် တစ်ညတာအတွက် ဝတ္တရားမပျက် အိပ်စက်ရခြင်းမရှိသေးသည်ကို အမှတ်ရလာတော့၏။ တစ်ယောက်တည်း အမှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါတွင်မှ သန်းဝေခြင်း၊ ဇက်ကြောလျော့ခြင်း၊ မျက်ခွံလေးခြင်း၊ မျက်တောင်စင်းခြင်း၊ မျက်လုံးဖန်ခြင်းတို့သည် အစု

အဝေးနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့၏။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် သရက်တောထဲတွင် သူတက်နင်းမိခဲ့သောသရက် သီးကို အိပ်ချင်ပြေဆေးအဖြစ် မှီဝဲသုံးဆောင်လျက်ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် ချဉ်ပြူးသော ဆေးကပင် မစွမ်းလေသလား သူ၏ ငိုက်မြည်းခြင်းရောဂါကပင် ကျွမ်းနေ၍လားမသိ။

သရက်သီးတစ်ကိုက် တစ်ခါငိုက်ဖြစ်နေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင်သူသည် အဘယ်မျှကြာအောင် ငိုက်မြည်းသွားမိသည်မသိ။ နားထဲတွင် မိုးချုန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရမှ တစ်ကိုယ်လုံးသိမ့်ကနဲနေအောင် လန့်နိုးသွားသည်။ ပထမတော့ သူ့ကိုယ်သူဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်မသိ။ အိပ်မှုနံ့စုံမွှားဖြစ်နေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နိုးလာသည်။

“အန္တရာယ်တွေ အန္တရာယ်တွေ”

ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့်အိမ်ရှေ့တွင် တိတ်တဆိတ်မှောင်ခို၍ သမီးရည်းစားနှစ်ဦးစွန့်စားတွေ့ရှိနေသည်ကို အကာအကွယ်ပေးရန် တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် စောင့်ကြပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိသောအခါတွင် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သည့် ဉာဏ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အန္တရာယ်တွေ၊ အန္တရာယ်တွေဟု သာ တုန်ဟည်း ခြောက်လှန့်ရှိတော့၏။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို အထက်သို့မြှောက်၍ အလန့်တကြား အော်ဟစ်၍ပဲ ထွက်ပြေးရမည်လားဟု မဝေခွဲနိုင်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ညာဘက်လက်ထဲမှ ကိုက်လက်စသရက်သီးလက်ကျန်ကို သတိရမိသောအခါတွင် ‘မင့်မှာ သတိမရှိဘူး၊ အသည်းငယ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်’ ဟူသော ဦးလေးဖြစ်သူ၏ စွပ်စွဲချက်ကိုတစ်ပါတည်း ကြားယောင်လာတော့၏။

ယင်းကြောင့် ထွေးမြင့်သည် သူ၏သတိနှင့် အသိဉာဏ်တို့ကို ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို လေ့လာစုံစမ်းလိုက်၏။

ညသည် ပကတိမှောင်နေ၏။ ညသည် ပကတိတိတ်နေ၏။

သူကဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ ဘာကိုမျှ မကြားရ။ ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေအခြောက်ခံရပြီး မြင်းမိုရ် တောင်ထိပ်မှနေ၍ အသူရကာယ်ချောက်ထဲသို့ ကျသွားခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု မှတ်ယူလိုက်မည်ရှိစဉ်တွင် ဒုတိယမိုးချုန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ မိုးတောင်ကချုန်းခြင်းမဟုတ်။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သံပုံးတစ်လုံးကို လူတစ်ယောက်က ဝင်၍ တိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“တောက် ... တယ်... ဒီသံပုံး ဘယ်သူက ဒီနားလာထားလဲ”

လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်၏။ ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သဖြင့် ထွေးမြင့်သည် ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ရှူအောင့်ထားလိုက်ပြီး အရိပ်အကဲကို အသာစောင့်ကြည့်နေပါသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် အလင်းရောင်ရှိရာ ခြံဝင်းမြောက်ဘက်ထောင့်သို့ လျှောက်သွားနေ၏။ သူနှင့်တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားနေသော်လည်း အလင်းရောင်နယ်ပယ်သို့ တစ်စတစ်စ ချဉ်းကပ်သွားနေသဖြင့် ထွေးမြင့်သည် ဦးကျော်ညွန့်၏ ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်ကို ပို၍ ထင်ရှားစွာ မြင်လာရသည်။

ထွေးမြင့်သည် ကံ့ကော်ပင်စုဆီသို့ ဖြတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမတွေ့ရ။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မျှ မကြားရ။ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ကျောချမ်းသွားသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် အလင်းတစ်ဝက်၊ အမှောင်တစ်ဝက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားသို့ ရှာဖွေကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ အရင်တစ်ခါနှစ်ခါ သူမြင်ဖူးသည့် ဦးကျော်ညွန့်ပင်ဖြစ်၏။ ပစ်တိုင်းထောင်ရပ်ကြီးလို ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လိုက်လျောအောင် သူ့ဦးခေါင်းကလည်း စဉ်အိုးကြီးလို ကြီးမားလှပေသည်။ မျက်နှာပေါက်က ခွေးဘီလူးနှင့် တထေရာတည်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများက အသွေးအသားတို့ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည်နှင့်မတူဘဲ ကျောက်မျက်လုံး တပ်ထားသလိုပဲ ဖြစ်၏။

ဤမျှလောက် အရုပ်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်တွင် လှပသော သမီးနှစ်ယောက်ရှိခြင်းမှာ ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်မြမြက အဆမတန် လှပသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်ခေတ်သောအခါကဆိုလျှင် ဒေါ်မြမြသည် မိုးကောင်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်နှင့် အင်းတော်ကြီး ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အလှပဆုံးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

ဦးကျော်ညွန့်ကား ဒေါ်မြမြနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ မျက်နှာပေါက်သာ ဆိုးသည်မဟုတ်၊ ခြေဆစ်လက်ဆစ်တို့ တုတ်ခိုင်၍ လက်ချောင်းခြေချောင်းများ ပုတိုလျက် သူ့လက်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြက်သီးထစရာကောင်းသော်လည်း လောလောဆယ်အချိန်တွင်မူ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင်းမှ ပြောင်လက်သော ခြောက်လုံးပြူးသည် ထွေးမြင့်၏ မျက်လုံးကို ရိုဝေသွားစေတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ၏ညာလက်ညှိုးကို သေနတ်မောင်းပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားပြီးနောက် ထွေးမြင့်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ထွေးမြင့်သည် သူ့လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဦးကျော်ညွန့်၏သေနတ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်ရကောင်းမလားဟု တွေးမိလိုက်လေ၏။

mgvye.com

ဦးကျော်ညွန့်သည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ တတိုင်းမွှေးရုံအောက်သို့ အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ထွေးမြင့်သည် ဦးကျော်ညွန့်အိမ်ထောင့်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသံမကြားအောင် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့၏။ လမ်းတစ်ဖက် ကူးမိသော အခါတွင် ကံကော်ပင်စုသို့ အတင်းထွက်၍ပြေးလေတော့၏။

“ဦးလေး ... ဦးလေး”

အလန့်တကြား ပြေးလွှားလာသံနှင့် မောကြီးပမ်းကြီး ခေါ်သံကြောင့် ကံကော်ရနံ့တွင် ရီဝေမိန်းမောနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်လည်တွေ့ရှိ သွားကြ၏။ လဲလျောင်း၍နေကြရာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ ပြိုင်တူလူးလဲထလိုက်ကြသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ...၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ထွေးမြင့်”

ကိုမြင့်ခိုင်က အရှိန်မသတ်နိုင်အောင် ပြေးလွှားလာသူအား စီး၍ဖမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခြောက်လုံးပြူး ... ခြောက်လုံးပြူး”

ထွေးမြင့်က တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာခြောက်လုံးပြူးလဲ၊ ဘယ်ကခြောက်လုံးပြူးလဲ”

“ဟို... ဟို”

ထွေးမြင့်က အိမ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးနေသည်။

“ဒက်ဒီလား”

ယဉ်ယဉ်မြက မေးလိုက်ရာ ထွေးမြင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒက်ဒီ အခုဘယ်မလဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာရှာပြီး ဘာမှမတွေ့တော့ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို သွားတယ်”

“မင်းကို မြင်သွားသလား”

“ဟင့်အင်း ... သူအိမ်ကွယ်သွားမှ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး လာခဲ့တာ၊ ဒီနားရောက်မှ ပြေးလာတာ”

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ယဉ်ယဉ်မြက မေးလိုက်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန် မေးခွန်းထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တုန်ရီ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မဟုတ်။

“ယဉ် ကိုယ်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့ပေါ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး ယဉ်ပြန်မယ်”

အမျိုးသမီးက ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“နေပါဦး ယဉ်... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ယဉ်ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ယဉ်ပြဿနာ ယဉ်ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုခိုင်တို့သာ သွားပါတော့၊ မြန်မြန်သွားပါတော့ ဒက်ဒီနဲ့တွေ့သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ယဉ်ကို တော်ကြာနေ ရိုက်လားနှက်လား”

“မလုပ်ပါဘူး အဲဒီလိုလုပ်ရင်လည်း အခြေအနေ တစ်ခါတည်း ပြတ်သားသွားမှာပေါ့၊ ယဉ်စိတ်ကို သူတို့သိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ကိုမြင့်ခိုင်မတားဆီးနိုင်မီပင် ယဉ်ယဉ်မြသည် ကံ့ကော်ပင်ရိပ်မှ သွက်လက်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုမြင့်ခိုင်တို့တူဝရီးသည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးသွားနေသော အမျိုးသမီးအား အငေးသား ပြိုင်တူကြည့်နေမိကြသည်။

အမျိုးသမီးသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဖြတ်ကူးသွားလေသည်။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မာကျောခက်ထန်သည့်အသံကို ကံ့ကော်ပင်စုမှပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

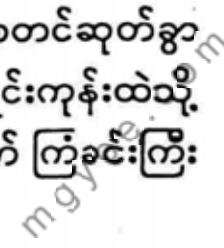
“သမီးပါ”

ယင်းနောက် ယဉ်ယဉ်မြသည် ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်သွားသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ထွေးမြင့်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီတွင် အမှောင်ထုထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို ခပ်ဝါးဝါး တွေ့ရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသည် အမိန့်ကိုနာခံရန်စောင့်စားလျက်ရှိသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် သေနတ်ကို အသင့်ချိန်ရွယ်ရင်း လမ်းကိုဖြတ်ကူးလာနေသည်။ ယဉ်ယဉ်မြ၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကံ့ကော်ပင်စုဆီသို့ ဦးတည်၍ ဖြစ်သည်။

ညသည်ပကတိ မှောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကား မရှိတော့ချေ။

ကိုမြင့်ခိုင်သည် ထွေးမြင့်၏လက်ကိုဆွဲ၍ နောက်တည့်တည့်သို့ စတင်ဆုတ်ခွာလေတော့၏။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ လမ်းကြားလေးတစ်ခုမှဖြတ်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်ရန်ဖြစ်၏။ သုသာန်တွင် ခေတ္တပုန်းအောင်း၍ နေနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ကြံခင်းကြီး

ကို တိုးပွား၍သွားလျှင် သူတို့အိမ်သို့ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ရောက်နိုင်၏။

ဝဝတုတ်တုတ် နက်နက်ကြုတ်ကြုတ်လူကြီးသည် လမ်းကို ကူးဖြတ်မိသွားပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့် ကိုမြင့်ခိုင်တို့သည် မြန်နိုင်သမျှ မြန်စွာလည်း ဆုတ်ခွာရသည်။ အသံတိတ်နိုင်သမျှ တိတ်အောင်လည်း ဂရုပြုရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် ကံကော်ပင်စုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာမိသောအခါတွင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို စတင်အသုံးပြုလေတော့၏။ ယင်းအချက်သည် ကိုမြင့်ခိုင်တို့၏ အခြေအနေကို အထူးပင် ဆိုးဝါးစေတော့၏။ ဦးကျော်ညွန့်တွင် သေမင်းတမန် သေနတ်တစ်လက်ပါရှိ ကြောင်းကို သူတို့သိသော်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ရှိကြောင်းကိုကား မသိရှိခဲ့ချေ။

ဦးကျော်ညွန့်ကို အလင်းရောင်တစ်ဝက်တွင် ထွေးမြင့် တွေ့မြင်စဉ်က လက်နှိပ် ဓာတ်မီးမရှိသော်လည်း သူသည် အိမ်နောက်ဖေးမှအပြန်တွင် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ အမှောင်ထဲတွင် ရိုးရိုးမျက်စိနှင့် တိတ်တဆိတ်ရှာဖွေ၍ ဘာမျှမတွေ့ရှိသောအခါတွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အကူအညီဖြင့် မြေလှန်၍ရှာဖွေရန် ကြံစည်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့တွင်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် ပါရှိသော်လည်း မည်သို့မျှ အသုံး မဝင်ချေ။ အကြောင်းမူ သူတို့က ပုန်းရှောင်ရသူများဖြစ်၏။ အမှောင်ထုကို အားကိုးအား ထားပြုနေရသူများ ဖြစ်၏။

ဦးကျော်ညွန့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ သူတို့ ခိုအောင်းနေသော သနပ်ခါးချုံကလေးပေါ်သို့ပင် အားကောင်းသော အလင်းရောင်တန်းက နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ကျရောက်လာ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားချိန်မှာပင် သူတို့သည် ဝါးနှစ် ရိုက်ခန့်ရှိ လမ်းကြားကလေးသို့အရောက်ပြေးသွားရန် ကိုမြင့်ခိုင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် အတော်လုံခြုံသွားပြီ ဖြစ်၏။ လမ်းကြားကလေး မှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အရောက်တွင် သုံးမွှာခွဲသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်မွှာသည် သရက် တောဘက်သို့ ၊ တစ်မွှာသည် သချိုင်းဘက်သို့၊ တစ်မွှာသည် မြောက်စူးစူးသို့-

ကိုမြင့်ခိုင်သည် အချိန်ကုန်ခံမနေတော့ဘဲ ထွေးမြင့်၏လက်ကိုဆွဲကာ လမ်းကြား ကလေးထိပ်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလေတော့၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းကြားထိပ်ဆီသို့ ရောက်ခါနီးပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တန်းသည် ဘေးမှပန်း၍လိုက်ပါလာပြီး မကြာမီ သူတို့အားမိသွား၏။ သူတို့သည် အလင်းရောင်တန်းကို လွတ်အောင် ကွေ့ကောက်တွန်း လိမ်၍ ဆက်လက်ပြေးသွားကြ၏။

ngyoe.com

လမ်းကြားထိပ် အချိုးကလေးသို့အရောက်မှာပင် သေနတ်သံသုံးချက်သည် ဆင့်ကဲ ...ဆင့်ကဲ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ သူတို့သည် လမ်းကြားထဲသို့ ကျွမ်းထိုး၍ တလိမ့်ခေါက်ကွေးရောက်ရှိသွားကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင်နာကျင်သွားသည်ကို စစ်ဆေးမနေနိုင်ဘဲ ကပျာကယာထကာ ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြေးကြရလေသည်။ လူချင်းကွဲမသွားစေရန် တစ်ယောက်၏လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားရလေသည်။

သေနတ်သံသုံးချက်ကြောင့်နွားနို့ကုလားများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ကလေးသည် အသက်ဝင်သွားသည်။ ကုလားများ၏ အော်သံဟစ်သံတို့ကို ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။ ကံ့ကော်ပင်စုတစ်ဖက်တွင်ရှိသော မြန်မာအိမ်များသည်လည်း မီးလင်း၍ လာလေသည်။ မကြာမီမှာပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ ဟိုနေရာဒီနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အော်ဟစ်မေးမြန်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် လမ်းထဲသို့ လူတွေလာသံကို ကြားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုမြင့်ခိုင်တို့ တူဝရီးသည် သချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ရပ်ကွက်လုံး နိုးလာပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလာကြသဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် “သူခိုး...သူခိုး” ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်၏။

မိမိတို့အား တစ်ရပ်လုံးက သူခိုးအဖြစ်လိုက်ဖမ်းဆီးပြီကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့်ထွေးမြင့်သည် မြေပုံများ၊ အုတ်ဂူများ၊ ခဲများ၊ အရိုးများကို တိုက်ခိုက်ကာ အလဲလဲအကွဲကွဲဖြင့် ပြေးကြရလေတော့၏။

သရဏဂုံတင်သည့် ဇရပ်ကိုကျော်ဖြတ်၍ ကြံခင်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျင်းတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ထွေးမြင့်သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသောလက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ပင် ပြန်ဆောင့်မိ၍ မူးနောက်နောက်ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်နေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် လက်တွဲပြုတ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သူ့ညာလက်တစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့် စေးထန်းနေသည့်အဖြစ်ကို သူသိရတော့၏။ သူက ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဦးလေး ... ဦးလေး... ကျွန်တော့် လက်မှာသွေးတွေ”
ကိုမြင့်ခိုင်ထံမှ ရုတ်တရက်စကားသံမကြားရ၊ အတန်ကြာမှ
“ထွေးမြင့် မင်းကို ထိသွားသေးသလား”
“ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမှန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် လက်မှာ သွေးတွေ”
တစ်ဖက်မှ စကားပြန်မကြားရ၊ ထိုသည်၏အစား ကျိတ်၍ ညည်းညူသံ ထွက်

ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါမှ ထွေးမြင့်သည် အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသွားပြီး ညည်းညူသံ ကြားရာသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

ကိုမြင့်ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းရဲလျက်ရှိ၏။ သူ့ဦးလေးသည် ရုတ်တ ရက် ပေါ်ထွက်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မီးမထိုးနဲ့လေ”

“ဦးလေး ဘယ်ထိသွားသလဲ”

ထွေးမြင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်၏။

“ငါ့ကို မေးမနေနဲ့ မင်းမြန်မြန်ပြေး၊ အိမ်ကို ရောက်အောင်ပြေး...”

“ဦးလေးကို သူတို့ မိသွားမှာပေါ့”

ထိုအခိုက်တွင် သချိုင်းဝဆီမှ လူတစ်စု၏အသံကိုကြားရသည်။ ကျွက်ကျက် ညံအောင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ အလင်းရောင်တန်းများသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် သချိုင်းထဲသို့ဝင်၍ ရှာသင့်မရှာသင့် ငြင်းခုံရင်းဖြင့်ပင် အသံများသည် နီးသည်ထက် နီးလာတော့၏။

“ဟော ... သူတို့လာကုန်ပြီ၊ လာ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြံခင်းထဲရောက်ရင် လွတ်မှာပဲ” ထွေးမြင့်သည် ကိုမြင့်ခိုင်ကိုကျင်းထဲမှ အတင်းဆွဲတင်လျက်ရှိ၏။ ကိုမြင့်ခိုင် မှာလည်း သူတူတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမည်စိုးသဖြင့် အစွမ်းကုန်အားထုတ်ကာ ကျင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သွေးများဒလဟောထွက်နေသဖြင့် သူ့မှာအတော် အားနည်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထွေးမြင့်သည် ဒဏ်ရာရသူအားတွဲ၍ ကြံတောထိပ်သို့ တက်သွား လျက်ရှိ၏။

သူတို့ခြံနှင့်သချိုင်းသည် ကုန်းမြင့်ဖြစ်ပြီး ကြံခင်းသည် ရင်ခေါင်းလောက်နက် သော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့်သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြံခင်းထိပ်သို့ ရောက်သော အခါတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ဘဲ အောက်သို့စိုက်ကျသွားလေ၏။

ထွေးမြင့်အဖို့ မထောင်းတာလှသော်လည်း ဒဏ်ရာကြီးစွာရထားသော ကိုမြင့်ခိုင် အဖို့မူ အခြေအနေ အထူးဆိုးဝါးလာတော့၏။ သို့ရာတွင် သူသည်ကြိုးစား၍ နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ထွေးမြင့်၏ အကူအညီဖြင့် ကြံတောထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

သို့ရာတွင် မြေကလည်းမညီမညာ၊ ကြံငုတ်များကလည်းရှိ၊ ကြံပင်ကြံရွက်များက လည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသဖြင့် ဆယ့်လေးငါးလှမ်းခန့် သွားမိသောအခါတွင် ကိုမြင့်ခိုင် သည် ထိုးလဲကျသွားလေတော့၏။

“ဦးလေး ... ဦးလေး”

ထွေးမြင့်က ကိုမြင့်ခိုင်၏ကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်းရင်းအဆက်မပြတ် ခေါ်နေသော်လည်း ကိုမြင့်ခိုင်ထံမှ စကားပြန်မရတော့ချေ။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။

ထွေးမြင့်သည် ကိုမြင့်ခိုင်အား ခေါ်၍ မရတော့သည့်အဆုံးတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ အိမ်ဘက်သို့ ဒလဟော စွတ်ပြေးလေတော့၏။

ကြံရွက်ကြံဖျားများလှသည်ကိုလည်း သူ့အမှုမထားမိ၊ သူ့ဖိနပ်နှစ်ဖက်မည်သည့်နေရာတွင် ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လည်း သူမသိ၊ ကြံငုတ်စူး၍ ခြေဖဝါးကျိန်းစပ်နေသည်ကိုလည်း ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ထွေးမြင့်သည် ကြံညို၊ ကြံဝါ၊ ရွှေဒဂါး၊ မောင်ရွှေနွယ်ရိုးစသော ကြံမျိုးစုံတို့ကို အတင်းထိုးဝှေ့ရင်း ပြေးလွှားနေတော့၏။

သူ့အင်္ကျီနှင့်သူ့အသားများ စုတ်ပြဲကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မှောက်ခုံလဲကျခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြီးမားသောခွဲနဲပဲ၊ လေ၏အဟုန်နှင့်တူသော လျင်မြန်မှုဖြင့် အတင်းဒလစပ် ပြေးလွှားလျက်ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထွေးမြင့်သည် သူတို့ခြံစည်းရိုးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ရင်ခေါင်းလောက်ရှိသော ကုန်းမြင့်နှင့်ခါးလောက်ရှိသော သူတို့ခြံစည်းရိုးကို သူဘယ်လိုလုပ်၍ ဖြတ်ကျော်လိုက်မိသည်မသိ။ သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ယခုထက်တိုင် မီးရောင်များ လင်းနေသေးသော သူတို့အိမ်ကြီးဆီသို့ စွတ်ပြေးလေ၏။

ခွေးဟောင်သံများ တစ်ခြံလုံးဆူညံသွားသည်။

သူ့ကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ပူနေကြသော လူကြီးများသည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထင်ကြေးပေးနေကြရာမှ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ခေါင်းပြိုင်တူလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ထွေးမြင့်အား မတွေ့ရသည့်နည်းတူ ကိုမြင့်ခိုင်လည်း ပျောက်နေသဖြင့် တူဝရိုးနှစ်ယောက်ခရီးလွန်နေခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ဘယ်ကို ဘာလုပ်သွားကြမည်ကို ကား မည်သူမျှ ထင်ကြေးမပေးနိုင်ပါပေ။

ယခုတော့ သူတို့ရှိရာကို ထွေးမြင့်တစ်ယောက်တည်း အူယားဖားယားပြေးလာလျက်ရှိလေပြီ။ ကိုမြင့်ခိုင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုကား သူတို့မမြင်တွေ့ရချေ။

“သား ... သား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ သား ဦးလေးကော”

မိခင်ဖြစ်သူ မနှင်းရီက သားငယ်အား ဆီးကြိုဖက်ထွေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ထွေးမြင့်သည် အမောဆို့နေသဖြင့် ရုတ်တရက်စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ သူ့ရင်ဘတ်သူ့ဖိထား၏။ ခဏကြာမှ တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး-

“ဟို...ဟို...ဟို ကြံခင်းထဲမှာ သေပြီ၊ သေနတ်မှန်လို့ သေပြီ”

ကိုလွန်းနိုင်သည် သားဖြစ်သူ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးလေတော့ရာ မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့် ကိုအံ့မောင်တို့သည်လည်း လွှားကနဲခုန်ဆင်းကာ လိုက်ပါသွားကြ တော့၏။ သူတို့လူစု ကြံခင်းထဲသို့ရောက်သွားမှ ဦးထွန်းဘော်၊ မနှင်းရီနှင့်ထွေးမြင့်၏ ဒေါ်လေး ညိုညိုတို့သည် နောက်မှလိုက်ပါသွားကြရလေတော့၏။

ထွေးမြင့်၏အဖွားဖြစ်သူ အမေဆင့်ကား အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း ပူပန် သောကကြီးစွာဖြင့် အိမ်စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၃)

(က)

၁၉၄၁ ဆိုတော့...

မြန်မာပြည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသများ၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အောက် သက် ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၇-နှစ်၊ ၂သ္မာပဲခူး၊ သရေခေတ္တရာနှင့် ကေတုမတီတို့ ကိုလိုနီနယ်ပယ် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရသည်မှာ အနှစ် ၉၀-နီးပါး၊အင်းဝ၊ အမရပူရ၊ ရတနာပုံ၊ အထက်မိုး ကောင်း၊ မိုးညှင်းနှင့် မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံး ကျွန်စာရင်းဝင်ခဲ့သည်မှာ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်ကျိုး ခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင်-

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးသည် မိမိတို့၏အသက်၊ အသွေးနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာဖြစ် ကြောင်း အလေးအနက်သိရှိကြသော မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့သည် နယ်ချဲ့ကိုလိုနီဝါဒ သမားများကို အစကနဦးမှနေ၍ နောက်ဆုံးအောင်ပွဲခံသည်အထိ အသက်သွေးချွေးတို့ဖြင့် စတေး၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ရေနံမြေဒေသမှ မင်းကြီးရွှေလရောင်အမှူးပြုသော မြန်မာ့သားကောင်းများသည် လည်းကောင်း၊ ကျောက်စိမ်းတွင်းဒေသမှ မိုးကောင်းအရေးတော်ပုံတပ်သားများသည် လည်းကောင်း၊ အခြားအခြားသော လွတ်လပ်ရေးကိုမြတ်နိုးသည့် ပြည်သူပြည်သားများ သည်လည်းကောင်း၊ နယ်ချဲ့လွှမ်းမိုးမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာတို့ မတရားသဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လာခဲ့သော နှစ်များတစ်လျှောက်လုံး တွင် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်သားတို့သည် လက်နက်ကိုင်နည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊

လူထုဆန္ဒနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမြဲမပြတ် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

၁၉၀၈ခုနှစ်တွင် လူထုစည်းရုံးမှုအမြဲတေဖြစ်သော ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ အသင်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ များမကြာမီမှာပင် ယင်းအဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ အဟောင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသစ်တို့ဖြစ်ထွန်းလာရာ ဂျီ-စီ-ဘီ-အေ ညီလာခံကြီးသည် ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်တစ်ရပ် ဖြစ်လာ၏။ ၁၉၂၀ခုနှစ် ပထမဆုံး ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့အား သိမ့်သိမ့်တုန်စေခဲ့သည်။

ယင်းကြောင့် ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၂၄ ခုနှစ်၌ မန္တလေးမြို့ဘီလမ်းအရေးတော်ပုံမှ အာဇာနည် ၁၇-ဦးပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ် လယ်သမားသူပုန်ကြီးသည် လွတ်လပ်ရေးကိုတိုက်ယူမှု ရမည်ဟူသော အယူအဆကို ပြည်သူတို့အတွင်း၌ စွဲမြဲစွာ ကိန်းအောင်းလိုက်စေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

၁၉၃၆ ခုတွင် ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ ယင်းကြောင့် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးသည် ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ အလုပ်သမားအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာပြီး ရေနံမြေခရီးရှည် ချိတ်ကပ်ပွဲသည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားလာရတော့၏။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင်ကား အနောက်ဥရောပတွင် နာဇီဂျာမနီက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်တွင် ထိုစဉ်က အတိုးတက်ဆုံး အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ သာယာဝတီညီလာခံကြီးက အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အား တော်လှန်ပုန်ကန်ကြရန် အတိအလင်း လှုံ့ဆော်လိုက်လေတော့သတည်း။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ၏ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

(ခ)

အနောက်ဥရောပတွင် နာဇီများ အရေးသာနေပြီး အင်္ဂလိပ်များ အရေးနိမ့်နေသည့် ကာလတွင် အရှေ့အာရှတိုက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံက အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းစွယ်ကို ထိပါး၍ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့်ဒတ်ချ် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားများကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် ကျွန်သက်တမ်း ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော မြန်မာပြည်သည် တစ်ပြည်လုံးအတိုင်း အတာရှိသော အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲရန် လောလောဆယ်အားဖြင့် အကျဉ်းအကျပ် ကျရောက်စပြုနေသော အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာတို့အား ရရှိနိုင်သမျှသော အခွင့်

အရေးတို့ကို ရယူဆုပ်ကိုင်၍ မိမိတို့တိုင်းပြည်တွင်းမှ မောင်းနှင်တိုက်ထုတ်ပစ်ရန် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်လျက်ရှိတော့သည်။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများအဖို့ ဖက်ဆစ်တို့ကို သဘောကျသည် မကျသည် အပထား၊ မိမိအပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မတရားစိုးမိုး၍ ကိုလိုနီ ခြေကုပ်စခန်းကို အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားပြီဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ အကျဉ်းအကျပ်ကျရောက်ခြင်း၊ အရေးရှုံးနိမ့်ခြင်းမှန်သမျှတို့သည် လိုလားအပ်သည်များသည် ဖြစ်၏။ ထုနှင့်ထည်နှင့် တည်ဆောက်မိပြီဖြစ်သော ကိုလိုနီအဆောက်အအုံကြီးကို မည်သည့် သူခိုးဓားပြက ဖျက်ဆီးဖြိုခွင်းမည်ဖြစ်စေ မိမိတို့အဖို့ကား တစိုးတစိမျှပူပန်ကြောင့်ကြရန်မရှိ။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေတို့ကို မိမိတို့အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးချရန်သာ အသင့်လျော်ဆုံးလမ်းစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင်-

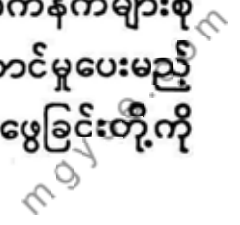
၁၉၄၁ ခုနှစ်၏ဆယ့်နှစ်လလုံးသည် ဖွင့်လှစ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သော အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ၏ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်အတွက် အသေးစိတ်ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ရာ ကာလဖြစ်လေတော့သည်။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့၏ ဆုငွေငါးကျပ်ထုတ်ခြင်းခံရသဖြင့် ၁၉၄၀ ခုနှစ် မိုးနှောင်းပိုင်းအချိန်ကပင် နိုင်ငံခြားသို့ တိမ်းရှောင်သွားခဲ့သော သခင်အောင်ဆန်းသည် အရှေ့တောင်အာရှစစ်ပွဲကြီးကို ပြင်ဆင်နေသော ဂျပန်တို့ဖြင့် အဆက်အသွယ်ရရှိသွားပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ် မတ်လဆန်းတွင် မြန်မာပြည်သို့တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာကာ တခြားသော မြေအောက်ခေါင်းဆောင်များနှင့်ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရန် ဂျပန်ပြည်တွင် စစ်ပညာသင်ကြားရန် မြန်မာလူငယ်များကို အသုတ်လိုက်ခွဲ၍ မြန်မာပြည်ပြင်ပသို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည့် ကာလဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖက်က အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးသမားများက ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် ပြင်ဆင်နေချိန် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သူ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ ကိုလိုနီဝါဒခိုင်မြဲရှည်ကြာရေးအတွက် ဖိနှိပ်နှိမ်နင်းမှုများကို အပြင်းအထန်ပြုလုပ်လျက်ရှိလေ၏။

သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်နုနှင့် အခြားသော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေကြရပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ခရိုင်မြို့နယ်များတွင် ကလေးသူငယ်များက 'ဆန်တစ်ပြည်သုံးပဲ၊ ဂျပန်လာပုံးကြဲ' ဟု အော်ဟစ်၍ လူကြီးတွေက လက်နက်များစုဆောင်းခြင်း၊ အရေးတော်ပုံတပ်သားများသိမ်းသွင်းစည်းရုံးခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်မူပေးမည့် မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းများကို တည်ဆောက်ခြင်း၊ အဆက်အသွယ်များ ရှာဖွေခြင်းတို့ကို

သခင်လွန်းနိုင်နှင့်အဖွဲ့ဝင်များသည် ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်သော ဝါးနက်ရုံ တစ်ရုံအောက်တွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပြုလုပ်၍ ဗမာများကိုင်ဆောင်သော ငှက်ကြီးတောင် ဓားများ၊ ကချင်များကိုင်ဆောင်သော လင်းကင်းဓားများ၊ ဂေါ်ရခါးများကိုင်ဆောင်သော ခွတ်ကရီးဓားများ၊ အခြားတုတ်ဓား၊ လုံမှိန်းများအပြင် မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင် လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်သော နှစ်လုံးပြူးဆင်ပစ် ရိုင်ဖယ်အပြင်၊ တရုတ်ပစ္စတိုလက်နက်၊ တစ်လုံးထိုး တစ်လက်တို့ကို စုဆောင်းထားမိနေကြပြီဖြစ်၏။

ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များလည်းဖြစ်၊ သခင်လွန်းနိုင်တို့ မိသားစုဝင်များလည်း ဖြစ်ကြသော လူငယ်ပိုင်းမှ ကိုမြင့်ခိုင်နှင့်ကိုအံ့မောင်တို့သည် အယောင်ဆောင် အင်းအိုင် လက်ဖွဲ့တို့ကို မယုံကြည်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ဖခင် ဦးထွန်းဘော်၊ ၎င်းတို့၏ အစ်ကို အကြီးဆုံး သခင်လွန်းနိုင်နှင့်မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်တို့မှာကား ဖိုတဲတစ်ခုသီးသန့် ဆောက် လုပ်၍ အဂ္ဂိရတ် ထိုးနေကြသူများဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကာယသိဒ္ဓိပြီးမြောက်ခြင်း၊ ရှိန်းဆာ ယာကိုယ်ပျောက်ခြင်း၊ တန်းခိုးလူဒွိပတ်ရှိခြင်းတို့ကို အထူးပင် သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသဖြင့်

...

တပေါင်းသမယ လကွယ်နေ့ညဖြစ်သော ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ယံအချိန်က တိဘက်ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးရှိ လမ်းသုံးခွညောင်ပင်အောက်တွင် သက်ငယ်တစ်ထောင် ကို ဂါထာတစ်ထောင်ဖြင့် သိဒ္ဓိတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့စီရင်ခဲ့သော အဆောင်အယောင်များသည် မည်မျှ အစွမ်းသတ္တိရှိမရှိကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရန်အတွက် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောပိုင်း ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်အပြီးတွင် ၎င်းတို့ခြံ၏အနောက်ဘက် သုံးမိုင်အကွာလောက် တွင် ရှိသော ရေကြည်အင်ကြင်းတောသို့ သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြတော့၏။

သို့ရာတွင်...

ဦးထွန်းဘော်၊ သခင်လွန်းနိုင်၊ မုဆိုးကြီး ဦးမင်းဒင်နှင့်ထွေးမြင့်တို့လူစုသည် လက်တွေ့စမ်းသပ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ခရီးထွက်ကြတော့မည့်ဆဲဆဲတွင်မှ ၎င်းတို့အကြံ အစည် ပျက်ပြားသွားရခြင်းအကြောင်းမှာ တခြားတော့မဟုတ်။

ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော ‘လန်ဆွေးလူခြံကြီးကို ဝန် ထောက် ဦးကျော်ညွန့်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပါဝင်သော နယ်ချဲ့လက်ပါးစေပုလိပ်များက လေး ဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

(ဂ)

‘လန့်ဆွေးလူ’ဆိုသည်မှာ ကြည်၍မည်းနေသော ကျောက်စိမ်းကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရာမပူရရပ်ကွက်တွင် သို့မဟုတ် မြစ်ကြီးနားတစ်မြို့လုံးတွင် လန့်ဆွေးလူခြံကြီး ထင်ရှားကျော်ကြားနေရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများမှာ ယင်းခြံကြီး၏ ပင်ကိုလှပသာယာမှု၊ မကြာခဏဆိုသလို ပုလိပ်များ၏ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေခံရမှု၊ ယင်းခြံသူခြံသားများကို လူချစ်လူခင်ပေါများမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လန့်ဆွေးလူဟု အမည်တွင်ကာ စည်ပင်သာယာသော ခြံကြီးအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သည့်အရင်ကမူ ထိုနေရာသည် ချိုမြသော ကြံခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ ကြံခင်းရှင်အဘိုးကြီးမှာ ရွှေမြို့တော်မှ မြန်မာစစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ဘုရင့်အမှုတော်ကိုထမ်းရွက်ရန် ရတနာပုံမင်းနေပြည်မှ ရောက်ရှိလာသော လေးသည်တော်ကလေးသည် ခန္တီးရှမ်းအမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ကမ်းနားသစ်ပင်ဘဝမှထွက်ကာ လယ်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့၏။ နောင်တွင် မဏိပူရမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဝေသာလီခြံနီးချင်းတစ်ဦး၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကြံညို၊ ကြံနီ၊ ကြံဝါများကို စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးခဲ့၏။ ယင်းကြံခင်းပိုင်ရှင်လင်မယားတွင် လှပသော သမီးရတနာတစ်ဦး မွေးဖွားခဲ့၏။

မိုးကောင်းမြို့မှ လာရောက်သော ကျောက်စိမ်းကုန်သည် လူရွယ်ကလေး မောင်ထွန်းဘော်သည် ကြံခင်းရှင်၏ သမီးချော ရွှေဆင့်အား တစ်ကြိမ်မြင်တွေ့ရုံဖြင့်ပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အင်မတန်မြတ်နိုးသော လန့်ဆွေးလူခေါ် ကျောက်စိမ်း နက်တုံးကလေးတစ်တုံးကို လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့၏။

နောင်အခါတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အကြင်လင်မယားဖြစ်သွားကြ၏။ ရွှေဆင့်၏ မိဘများ ကွယ်လွန်သောအခါတွင် မောင်ထွန်းဘော်မှာလည်း ကျောက်စိမ်းကုန်သည် မလုပ်တော့ဘဲ သူ့ဘာသူ ခဲရာခဲဆစ်လေ့လာခဲ့ရသော ဓာတ်စက်၊ ဓာတ်မီးနှင့် နာရီအမျိုးမျိုးပြင်ဆင်သည့်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ပထမဆုံးစတင် လုပ်ဆောင်လေ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ငုပ်လက်ရင်းဖြစ်သော ကြံခင်းကြီးကိုလည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ခြံကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ချစ်သက်လက်ဆောင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် “လန့်ဆွေးလူ”ဟု အမည်ပေးခဲ့၏။

ယခုအခါတွင် လန့်ဆွေးလူခြံကြီးသည် သက်တမ်းအစိတ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီး သစ်ကြီးဝါးကြီးများ စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှည်းသား ငါးရာခိုအောင်းနိုင်သော တောအုပ်ကြီး တစ်ခုအလား ဖြစ်နေတော့၏။

mgvye.com

လန့်ဆွေးလှခြံကြီးတွင် စားသုံးရသော တညင်း၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ ကနစိုး၊ ကြက်
 မောက်၊ ကမ္မလာ၊ သစ်သော့၊ သစ်တော့၊ သကြား၊ နှင်းသီး၊ ဗမာဩဇာ၊ သင်္ဘောဩဇာ၊
 မာလကာ၊ အုန်း၊ ကွမ်းသီး စသော အပင်ကြီးများ၊ ခြံစည်းရိုးအဖြစ် တည်ရှိနေသော ဝါး
 ပိုး၊ ဝါးနက်၊ ထီးရိုးစသော ဝါးရုံတောများ၊ လက်ပံ၊ အင်ကြင်း၊ ကံ့ကော်၊ သရဖီ၊ သော်ကာ၊
 စိန်ပန်း၊ ကုက္ကို စသော ရာသီအလိုက်ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အပင်များ၊ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊
 ရွှေဒဂါးပန်း၊ ဘော်လုံးပန်း၊ ရွက်လှပန်း စသော အပင်ငယ်များ၊ စပယ်၊ တတိုင်းမွှေး၊
 ကင်မွန်း၊ ဆူးပုတ် စသော စင်ခံထားသည့် ရုံကြီးများ၊ အကန့်လိုက် စိတန်းစိုက်ပျိုးရသော
 ခတ္တာ၊ နာနတ်၊ ကော်ဖီ၊ ငှက်ပျောတို့သည် အိမ်တွင်းစားသောက်မှု လုံလောက်ရုံသာမက
 ပုတ်ပြတ် ရောင်းစားနိုင်လေသည်။

ဖယောင်း၊ ခွာညို၊ သဇင်၊ သစ်ခွ စသော ပန်းတွဲလဲ များကိုလည်း သစ်ပင်ကြီးများ
 ပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အခြား ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးရသော
 စားသောက်ခင်းများ၊ ပန်းခင်းများကိုလည်း အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကြီးထဲတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပေ
 သည်။

လန့်ဆွေးလှခြံကြီးသည် သဘာဝနှင့်ပြုပြင်မှုအရ နေချင့်စဖွယ် သာယာငြိမ်းချမ်း
 လှသော်လည်း ယင်းခြံကြီးတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသူများကား စိတ်သဘောထား နူးညံ့
 ကောင်းမွန်သူများဖြစ်ကြသော်လည်း တိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေ
 သူများအား အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြသူများတည်း။ ယခုမူ သူတို့အား နယ်ချဲ့
 လက်ပါးစေပုလိပ်များက ဝိုင်းဝန်းထားလျက်ရှိချေပြီ။

(ဃ)

လန့်ဆွေးလှခြံအရှေ့ဘက်ထိပ် ကုလားမခြံထဲတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ အနောက်
 ဘက်ထိပ် မဟာဒူးခြံထဲတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ မြောက်ဘက်ကြံခင်းထဲတွင် တစ်ယောက်၊
 တောင်ဘက် ခြံဝင်းထဲတွင် တစ်ယောက် စသည်ဖြင့် အစောင့်ချထားပြီးနောက် ဝန်ထောက်
 ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်ခင်မောင်လေးတို့သည် လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်ခြောက်ယောက်
 ကို ဦးဆောင်၍ ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ဦးကျော်ညွန့်သည် စပို့ရှပ်လက်တို ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်လျက် မိုက်ရွဲကြီး
 ပေါ်တွင် ကြေးဝါထိ ကဘောက်သည်ပြုလျက်ရှိ၏။ ထို ကဘောက်ကကြီးမားသလောက်
 ခါးပတ်သရေပြားကြီးကလည်း လက်တဝါးခန့်ရှိ၏။ ခါးပတ်တစ်ဖက်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်
 ရှိပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် ခြောက်လုံးပြုအိတ် ရှိလေသည်။ သူသည် အဖုအထစ်များပါ

သော တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ရင်း ရင်ကော့၍ ဝင်လာလေသည်။

သူ့နံဘေးတွင် ရိုသေစွာလိုက်ပါလာသော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးသည် ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် သဘောထားဆိုးသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အထက်လူကြီးများ ကို အဖေခေါ်၍ အောက်လက်ငယ်သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားကို ငွေဝယ်ကျွန်ပမာ ညဉ့်ပန်း နှိပ်စက်ခြင်းပြုလေသည်။ လာဘ်စားသည့်နေရာတွင်လည်း နာမည်ကြီးလှသည်။ ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် သူ့ဇနီးကို ကြာခိုသူထံမှပင် လာဘ်စားသည်ဟုဆိုလေသည်။

သူ့ဇနီးသည် သူ့ထက်ငါးနှစ်မျှ ငယ်ရွယ်ပြီး မြင်တွေ့ရသူတိုင်း စွဲမက်လောက် အောင်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခေတ်လည်းအင်မတန်ဆန် ပေသည်။ လူအင်မတန်စည်ကားသော မော်တော်ကား၌ ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် ဧရာဝတီထဲတွင် ရေကူးခဲ့သဖြင့် တစ်ခါတည်း နာမည်ကြီးသွားသူဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မြန်မာ အမျိုးသမီးများအနက် ပထမဆုံးရေကူးဝတ်စုံဝတ်ဆင်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တော့ ယင်းအမျိုးသမီးနှင့်အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ လာသောဧည့်သည် တစ်ဦးသည် မြစ်ကြီးနား သင်္ကြန်တွင် တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်သွားလေ၏။ အောက်သားဧည့် သည်မှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဟုတ်၊ သူ့မြို့တွင်သားနှင့်မယားနှင့်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအဖြစ်ကိုသိရှိသွားသော ရာဇဝတ်အုပ် ခင်မောင်လေးသည် သူ့မယားနှင့် အောက်သား အချစ်ပလူးနေသည်ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းဆီးပြီးနောက် မယားခိုးမှုနှင့်တရားစွဲမခံလို လျှင် တစ်လကို ငွေမည်၍မည်မျှပေးရမည်ဟု အောက်သားကိုလူလည်ကို တောင်းဆိုလေ ရာ ထိုသူမှာလည်း မငြင်းသာ မရှောင်သာတော့ဘဲ နေရပ်ဌာနီသို့ အလျင်အမြန်ပြန်ပြေးကာ တောင်းသည့်ငွေကို မှန်မှန်ပို့နေရသည်ဟု ဆို၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ဇနီးက အဘယ်မျှ ပလူးသည်ဖြစ်နေပေစေ မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်ကမှ မငြိစွန်းဝံ့တော့ဟုလည်း အဆိုရှိလေသည်။ ဈေးသူဈေးသားအချို့ကမူ တရုတ်သူဌေးတစ်ဦးသည်လည်း ခင်မောင်လေးအား လစဉ်မှန်မှန်ငွေပေး၍ သူ့ဇနီးနှင့် ဖောက်ပြားနေသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ခင်မောင်လေးသည် သူ့ကွယ်ရာတွင် လူတွေဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်၊ သူ့ရှေ့ တွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒလေသံဟာလျှင်ကား ထိုသူအား တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဒုက္ခ ပေးလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဇနီးကိုကား အနေအထိုင်အသွားအလာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမျှ ကွပ်ညှပ်ခြင်းမရှိချေ။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း၊ သူများမယားပြစ်မှားခြင်းအမှုတို့က မြန်ရေရှက်ရေ ကျူးလွန်လျက်ရှိတော့၏။

ခင်မောင်လေးကို အများနည်းတူ အော့နှလုံးနာ၍ ရှေ့ရော့နောက်တွင်ပါ

mgyc.com

မကြောက်သူများကား သခင်လွန်းနိုင်တို့မိသားစုပင် ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်ကလေးကလည်း သူတို့မိသားစုကို အမုန်းကြီးမုန်း၍ ဒုက္ခလှလှကြီးပေးနိုင်ရန် အကွက်ကောင်းချောင်းနေသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကျော်ညွန့်သည်သူနှင့်အတူ ရာဇဝတ်အုပ်ခင်မောင်လေးကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(c)

ဦးကျော်ညွန့်၊ခင်မောင်လေးနှင့် နောက်တော်ပါပုလိပ်တစ်သိုက်ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို ပထမဆုံးမြင်သူများမှာ အောင်နက်နှင့် ရန်လုံတို့ဖြစ်လေသည်။

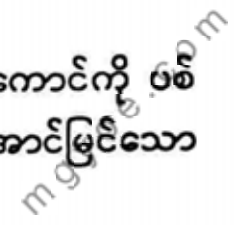
ဤခွေးနှစ်ကောင်သည် နှစ်ဧကနီးပါးမျှရှိသော ခြံကြီးကိုလုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်လေသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြများ ခြံအနီးသို့ပင် မသိနိုင်ကြချေ။ သို့ရာတွင် သူတို့မျက်မုန်းအကျိုးဆုံးသူများမှာ သူခိုးဓားပြများမဟုတ်၊ ယူနီဖောင်းဝတ်ပုလိပ်နှင့်စစ်သားများသာ ဖြစ်လေသည်။

အောင်နက်နှင့်ရန်လုံသည် ဦးကျော်ညွန့်တို့လူစုကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သဲသဲမဲမဲ ဟောင်ကြလေတော့သည်။ ထိုမျှသာမက အတင်းဝင်ရောက် ကိုက်ခဲရန် သွားကြီးများဖြင့် ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကာ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိလေသည်။ ပုလိပ်များသည် ရှေ့သို့မတိုးနိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာတွင် ကျောချင်းကပ်၍ရပ်ကာ သူတို့အား အတင်းဝင်ဆွဲရန် ကြံရွယ်နေသော ခွေးနှစ်ကောင်အား သေနတ်များကို ယမ်း၍လှန်ထုတ်နေရ၏။

ဦးကျော်ညွန့်မှာလည်း သူတုတ်ကောက်ကို သူ့ရှေ့တွင် လူရယ်စရာကောင်းအောင် လှုပ်ရှားပေးနေရသည်။ ခင်မောင်လေးတစ်ယောက်မှာမူ လက်ထဲတွင် ဘာမှမရှိဘဲ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ခြေသလုံးသားကို အောင်နက်၏အဆွဲတစ်ချက် ခံလိုက်ရသည်။ သူကခြေထောက်ကိုလျင်မြန်စွာခါပစ်လိုက်၍ တစ်ကြောင်း ရဲသားတစ်ယောက် အောင်နက်၏ခါးကို သေနတ်ဒင်ဖြင့်ရိုက်လိုက်၍လည်းကောင်း အောင်နက်၏ပါးစပ်မှ လွတ်ထွက်သွားသော်လည်း ဖြူဖွေးသောအစွယ်နှစ်ချောင်း နီရဲသောအသားတစ်နှစ်ခု ကပ်ပါသွားလေသည်။

ခင်မောင်လေးသည် သူ့အသားနာလာသောအခါတွင် ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့ဘဲ ခါးမှခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် အောင်နက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်လုံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိရာတစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်ရန် သေနတ်မောင်းကိုဖြုတ်ချရန်ပြင်လိုက်စဉ်တွင် သခင်လွန်းနိုင်၏ အောင်မြင်သော

အသံကြီးက ခွေးဟောင်သံများကို လွှမ်းမိုး၍ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျုပ်ခွေးကို မပစ်နဲ့... ကျုပ်ခွေးသေသွားရင် ခင်ဗျားကို ခွေးသတ်မှုနဲ့ ကြိုးစင်တင်ရမယ်”

သခင်၏အသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ခွေးနှစ်ကောင်သည် ကြိုတင်ညှိနှိုင်း ထားသည့်အလား တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် အဟောင်အမာန်ရပ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အောင်နက်အား ထွေးမြင့်ကလည်းကောင်း၊ ရန်လုံအား ညိုညိုကလည်းကောင်း ဆွဲခေါ် သွားပြီး အိမ်တိုင်တစ်တိုင်စီတွင် သံကြိုးနှင့်ချည်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် ခွေးဝိုင်းခံရသူများသည် သက်သာရာ ရရှိသွားပြီး သက်ပြင်းပြိုင်တူ ချလိုက် နိုင်ကြတော့သည်။ ခင်မောင်လေးသည် ဦးကျော်ညွန့်၏အရင် သခင်အားရကျွန် ပါးဝစ္စာ ကိုလွန်းနိုင်အား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာက ခွေးရှင်နဲ့ခွေး တလေပေါက်တည်းပါလား”

“ဒီမယ်၊ ကိုခင်မောင်လေး ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားဘယ်သတ္တဝါမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောတူချက်မရဘဲ သူ့ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော် လာတာကို တွေ့ရလို့ရှိရင် အသာကလေးကြည့်မနေတတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားဖို့ပဲ၊ ဟဲ.. ဟဲ... လန့်ဆွေးလူဟာ ကျုပ်တို့နယ်မြေဖြစ်သလို အောင်နက်နဲ့ရန်လုံတို့ရဲ့ အင်ပါယာကြီး လည်းဖြစ်တယ်ခင်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီကို ကျူးကျော်ရဲအောင်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အလည်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရဝတ္တရားနဲ့လာတာ”

သခင်လွန်းနိုင်က မထိမဲ့မြင် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်

“ဂျော့ဘုရင်ရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရအောင် ခင်ဗျားတို့လာမှန်း ကျုပ်သိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မြေထဲဝင်လာချင်ရင် ပထမဆုံးကျုပ်တို့ကို သတိပေးရမယ်၊ ခြံဝ မှာ ‘ဝင်ခွင့်တောင်းပါ’ လို့ ရေးထားတာ ခင်ဗျားတို့မမြင်ဘူးလား၊ ခွေးကိုက်တတ်သည် လို့ သတိပေးထားတာ ခင်ဗျား မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ခွေးတွေဟာ ပေါက်လွှတ်ပဲ စား မဟုတ်ဘူး၊လမ်းမကို ထွက်ကိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... မောင်ခင်မောင်လေး အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အချိန်ကုန်တယ်၊လေ ကုန်တယ်၊ အကျိုးမရှိဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်”

ဦးကျော်ညွန့်က ရာဇသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး” ခင်မောင်လေးသည် ဦးကျော်ညွန့်ဘက်သို့ ရိုသေစွာ လှည့်၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် သခင်လွန်းနိုင်တို့လူစုကား စက်ဆုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

mgj.com

“ခင်ဗျားတို့ခြံနဲ့ အိမ်ကို ကျုပ်တို့ရှာမလို့၊ ဟောဒီမှာ ဝရမ်း”

သူက အိတ်ထဲမှစက္ကူများကို ထုတ်၍ ဝေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။
သခင်လွန်းနိုင်က နည်းနည်းကလေးမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်

“ဘာကိစ္စရှာမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့မသိဘူးလား”

“ဘာလုပ်သိရမှာလဲ”

“ဪ...ဪ၊ ခင်ဗျားတို့ တကယ်မသိဘူးလား၊ မသိဘူးဆိုရင်လည်း ပြောရ
သေးတာပေါ့၊ မနေ့ညက ဟောဒီက ဝန်ထောက်ကြီးဦးကျော်ညွန့်အိမ်ကို သူခိုးဖောက်သွား
တယ်။ ဝန်ထောက်ကြီးက သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တော့ သူခိုးတစ်ကောင်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်
ကောင်လုံးဟာ ဒဏ်ရာရသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိလိုက်ဘူး၊ သူခိုးတွေဟာ သင်္ချိုင်းကုန်း
ကိုဖြတ်ပြီး ဟောဒီကြံခင်းထဲကိုဆင်းပြေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကနေ့မနက် ကျုပ်တို့ လိုက်
စစ်တော့ သွေးစက်တွေဟာ ကြံခင်းထဲမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြံပင်တွေကို
လူတိုးပြီးသွားတဲ့ အရာတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ခြံဘက်ကို ပြနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့
ခင်ဗျားတို့ခြံကို ကျုပ်တို့ ရှာချင်တယ်”

ခင်မောင်လေး၏ စော်ကားလှသောစကားများကိုကြားရသောအခါတွင် သခင်
လွန်းနိုင်တို့မိသာစုအားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ဒေါသဖြင့်နီရဲသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့်
ထွေးမြင့်ပါးစပ်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောတော့မည့် ဟန်ဖြစ်
နေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သိမြင်သော သခင်လွန်းနိုင်က သားဖြစ်သူအား မျက်မှောင်တစ်ချက်
ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ထွေးမြင့်သည် ဖခင်၏ဆိုလိုချက်ကို သိရှိသွားပြီး
ဦးကျော်ညွန့်တို့ လူစုနှင့်မျက်နှာလွဲ၍ နေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အကင်းပါးလှသော
ဦးကျော်ညွန့်က ထွေးမြင့်ဆီသို့ လျှောက်သွားရင် သခင်လွန်းနိုင်အား မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျား သားလား”

“ဟုတ်တယ်”

ခြံတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် ဦးကျော်ညွန့်နှင့်ထွေးမြင့်ထံသို့ အာရုံရောက်လျက်ရှိ
၏။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ထွေးမြင့်၏ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်လိုက်ပြီး-

“မင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ထွေးမြင့်”

“မင့်ကို မနေ့ညက တို့အိမ်နားမှာ မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဘာလုပ်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော် မနေ့ညက ဘယ်မှမသွားဘူး...”

(၈)

ခင်မောင်လေးနှင့်ရဲအဖွဲ့ဝင်များသည် ဦးစွာပထမ လန့်ဆွေးလူအိမ်ကြီးကို မြဲမြံစင်ရှာဖွေကြသည်။ ဦးထွန်းဘော်တို့ မိသားစုနေထိုင်ကြသော လန့်ဆွေးလူအိမ်ကြီးသည် အထက်ဖျားမြန်မာပြည်တွင် တွေ့တောင့်တွေ့ရခဲသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ရတနာပုံ မင်းနေပြည်တော်သားဖြစ်သည် ရွှေဆင့်၏ဖခင်ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲ၍ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော တစ်စင်းစာမျှရှိသော ကျွန်းသစ်များကို အိမ်တစ်ဆောင် အဖြစ်ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ တောင့်ချင်တိုင်းတောင့်၍ ခိုင်ချင်တိုင်းခိုင်နေပါသည်။

ခင်မောင်လေးနှင့် နောက်ပါများသည် အားနာရမှန်းမသိ။ ယဉ်ကျေးရမှန်းမသိ။ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်လျက်ရှိလေသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံအပြည့်မျှ စင်အထပ်ထပ်ပြုလုပ်၍ တင်ထားသော ဘာသာရေးစာအုပ်များ၊ နိုင်ငံရေးနှင့်အခြား ကျမ်းစာအုပ်များ၊ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ စသည်တို့ကို လှန်လှောရှာဖွေရန် တာရှုကြသောအခါတွင်ကား-

“ဟေ့ လူ ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ဘာရှာမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရှာတဲ့ သူခိုးဟာ စာမျက်နှာကြားထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေမယ်ထင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုးရာပါပစ္စည်းရှာရအောင် ဆိုရင်လည်း ဘာတွေခိုးသွားလို့လဲ၊ စာအုပ်တွေခိုးသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုစာအုပ်မျိုး တွေတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုကြိုးစင်တင်ပြီး ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ထောင်ချရမယ်ဆိုတဲ့ ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဥပဒေစာအုပ်တွေသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီစာအုပ်တွေက နယ်ချဲ့နဲ့ ကိုလိုနီစနစ်ကိုဘယ်လိုတွန်းလှန်ရမယ်လို့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

သခင်လွန်းနိုင်က ယင်းသို့ပြောလိုက်သောအခါတွင် ခင်မောင်လေးသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နဂါးနီတိုက်ထုတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး နောက် အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းသွားလေ၏။ ထိုအခါတွင် အခြားပုလိပ်များသည်လည်း သူတို့ဆရာ၏ လမ်းစဉ်ကိုလိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းသွားကြ၏။

သူတို့သည် အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ရှာဖွေပြီးသောအခါ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော အဆောက်အအုံငယ်တစ်ခုကို ရှာဖွေရန်ပြင်ဆင်ကြပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် ဝင်ရောက်သတိပေးလေသူကား ဦးထွန်းဘော်။

“ဟေ့...မင်းတို့ ဒီအထဲဝင်ချင်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီးမှ ဝင်ကြ”

သူ့စကားကြောင့် ရဲသားများသည် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ခြေလှမ်းတွန့်သွားကြသည်။ ဤတွင် ခင်မောင်လေးက

mgv.com

“ဒါ... အစိုးရဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်နေတာဗျ”

“ဟေ့ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ ဘာဝတ္တရားပဲ ထမ်းဆောင်ထမ်းဆောင် ဒီထဲကိုတော့ ဖိနပ်စီးမဝင်ရဘူး။ ဒါဖိုတဲ့ကွ၊ မင်းတို့ ဝင်ဝံ့ရင်ဝင်ကြည့်ကြစမ်း”

ဦးထွန်းဘော်က ယင်းသို့ကြိမ်းဝါးလိုက်သောအခါတွင် ဖိုတဲဝသို့ရောက်ရှိနေသော ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိရှိကြသဖြင့် ခင်မောင်လေးနှင့် ဦးကျော်ညွန့်၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။ ခင်မောင်လေးက တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်မည်ရှိစဉ် ဦးကျော်ညွန့်က လက်ကာ၍ တားလိုက်ပြီး

“သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်ထဲဝင်ရှာဟေ့၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ခြံထဲကို လိုက်ရှာကြ”

သို့နှင့်ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကိုချွတ်၍ ဖိုတဲထဲသို့ မရဲတရဲဝင်သွားလေ၏။ ကျန်ပုလိပ်များသည် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားကြလေ၏။

ဖိုတဲအဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဖိနပ်ချွတ်၍ဝင်ရောက်ရန် ဦးကျော်ညွန့်က ပြောကြားလိုက်ခြင်းမှာမူ သူကိုယ်တိုင်လည်း အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာပါသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

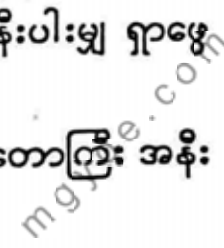
ဖိုတဲတွင်းသို့ ဝင်သွားသောပုလိပ်သည် အထူးတလည် ရှာဖွေစရာမရှိပေ။ သမံတလင်းသည် ဖုန်တစ်မြူမှမရှိအောင် ပြောင်နေသည်။ အခန်းအကန့်ဘီဒိုဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိချေ။ စင်ကလေးများပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ခြား၊ ပြဒါး စသော ပုလင်းများ အရွယ်အမျိုးမျိုးသော လုံဖြူဖြူ၊ လုံနီနီ၊ လုံမဲမဲများ ဖားဖိုအနီးတွင် ရှိသော မီးညှပ်၊ မီးပြောင်း၊ ရေအင်တုံ၊ ချော်မံသည့် ရွံ့အင်တုံ၊ မီးသွေးပုံ၊ အခန်းထောင့်တွင်ရှိသော အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ချော်ပုံစသည်များကို တံခါးဝမှာပင် လှမ်း၍ မြင်သာပါသည်။

အတွင်းသို့ဆင်းသွားသောပုလိပ်သည် မည်သည့်နေရာကို လှန်လှောရှာဖွေမည် မသိရှိသဖြင့် ချော်ပုံအနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ တောက်ပကြည်လင်သော ချော်တုန်းချော်ခဲများကိုကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်... ဒါချော်တွေကွ၊ အခွန်မဆောင်ဘဲ ထုတ်လာတဲ့ ကျောက်စိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး”

ခင်မောင်လေးက ငေါက်ငမ်းလိုက်သဖြင့် ပုလိပ်သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့အဖော်များကို ကူညီ၍ရှာဖွေရန် ခြံအရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပုလိပ်ခြောက်ယောက်သည် ခြံအနံ့အပြားကို တစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှာဖွေကြသော်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရှိပါချေ။

သူတို့ သုံးလေးဦးအနက် လက်နက်များ သိုလှောင်ထားရာ ဝါရုံတောကြီး အနီး

သို့ ချဉ်းကပ်သွားမိကြသော်လည်း မည်သို့မျှ သံသယဖြစ်စရာမရှိပေ။ ကျောက်စိမ်းရောင် ဝါးနက်များ အပြတ်အသိပ်ပေါက်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်တို့၏ လက်နက်တိုက်ကြီးသည် 'ဂျီဘရော်လ်တာ' ခံတပ်ထက်ခိုင် ခန့်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ပြောလည်းပြောလောက်ပေသည်။ အကြောင်း မသိသူများ အဖို့ သာမန်ဝါးရုံတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ဝါးလုံးများ၊ ဝါးစို့များ၊ ဝါးခက်များသည် အောက်ခြေ ကိုပင် မတိုးနိုင်အောင်ပိတ်ဆို့ ထားလေ၏။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အပြင်ဘက်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော ဝါးပင် များမှ အထက်သို့တက်သွားပြီး တစ်ဝက်လောက်ရောက်သောအခါတွင် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး အောက်သို့ အနည်းငယ်ပြန်ဆင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် အမိုးအကာနှင့်စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသော လင့်စင်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရပေမည်။ ယင်းလင့်စင်ပေါ်တွင် ထင်ရှားသော အကြီးတစ်လုံး အပြည့်ထည့်ထားသော ဓားများ၊ ဂုံအိတ်ဖြင့်ပတ်ထားသော လှံများကို တွေ့ရှိ ရပေမည်။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်ညွန့်တို့သည် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ မြေလှန်၍ ရှာဖွေကြသော် လည်း သူတို့လိုချင်သည့် အရာကိုလည်း မတွေ့ရှိချေ။ သဲလွန်စလည်းမရပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် လက်လျှော့၍ တပ်ခေါက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေတော့၏။

ဦးကျော်ညွန့်နှင့်ခင်မောင်လေးတို့၏ မျက်နှာများသည် ပုပ်သိုးလျက်ရှိပြီး ငယ် သားများမှာမူ ဆရာတွေ အကဲမလှသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်နှာသေကလေးများဖြင့် ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေကြ၏။

အောင်နက်နှင့်ရန်လုံသည် ကြိုးချည်ထားသည့်ကြားမှပင် သူတို့လူစုအား နှစ်ချီ သုံးချီ ဟောင်လိုက်ကြသေးသည်။

“ပြန်ကြတော့မလား ... ဘာမှမတွေ့ကြဘူးလား”

ဦးထွန်းဘော်က ဆေးတံကို မာန်ပါပါခဲရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမှမတွေ့ဘူး... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မတွေ့တာဟာ ပိုပြီးဆိုးတယ် လို့ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ထားပါ”

“ဘာလို့ ပိုဆိုးရမှာလဲ”

“အခု ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့အိမ်ရှိလူကုန်မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါဘာပြုလဲ”

“ခင်ဗျားသားနှစ်ယောက် ဘယ်သွားနေကြသလဲ”

“ကျုပ်မှာ သားငါးယောက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားမေးတာက ဘယ်နှစ်ယောက်ကိုလဲ”

“မောင်မင်းသိန်းက မြို့ထဲမှာ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ နေပြီး ... မောင်ရဲနောင်က ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ မောင်လွန်းနိုင်ကလည်း အခု ဒီမှာရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို မေးတာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကဲဗျာ ... ရှင်းရှင်း ပဲ မေးမယ်။ မောင်မြင့်နိုင်နဲ့ မောင်အံ့မောင် ဘယ်သွားနေကြသလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ...သူတို့သွားချင်တဲ့ နေရာသွားမှာပေါ့.... ကလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးကျော်ညွန့်သည် တုတ်ကောက်ကို လက်ညှိုးပေါ် တင်၍ တစ်ပတ်လှည့်လိုက် ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ...

“မနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့အိမ်နားမှာ မြင်လိုက်တဲ့လူရှိတယ်”

ဦးထွန်းဘော်က ဆေးတံကိုပါးစပ်ချွတ်၍ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ မြင်လိုက်တဲ့ လူမကလို့ တွေ့လိုက်တဲ့ လူပဲရှိရှိပေါ့။ သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ။ မိန်းမပိုးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အလေလိုက်စရာမတွေ့လို့ အလေလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဘာပြုလဲ သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ”

ဦးထွန်းဘော်၏စကားကြောင့် ဦးကျော်ညွန့်မျက်နှာသည် မီးခဲတုံးရဲရဲကြီးဖြစ်သွား သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းဘော် ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ မိုးကောင်းသားတွေ ဖြစ်ကြတာကလွဲလို့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ။ ဘယ်သူက ဘာဆို တာ တစ်နေ့တော့ သိကြမှာပေါ့”

“မှန်ပေဗျာ ... တကွတော့ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့”

မိုးကောင်းသားကြီးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိန်ခေါ်လိုက်ကြသည်။ ကျောင်း တော်က ရန်စရှိခဲ့သူများမို့ ကမ္ဘာရန် အဖြစ်ကြေညာလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မိုးကောင်းသားများ၏ ရာဇဝင်ကိုမည်သူကတင်နိုင်မည်နည်းဟုစောင့်ကြည့်ကြ ရန်သာ ရှိသည်။ ယခုအထိတော့ တစ်ဦးက အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရို၊ တစ်ဦးက နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်သူ။

အစဉ်အလာကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့မိသားစု၏ ပဋိပက္ခသည် မိုးကောင်းအရေးတော်ပုံတွင် မြစ်ဖျားခံလေသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတစ်ခုမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မှန်ကန်သော ပဋိပက္ခဟု ခေါ်ဆိုရပေမည်။

အခန်း (၄)

(က)

အိန္ဒိယဘုရင်ခံ လော့ဒ်ဒ်ဒ်ဖရင်သည် ၁၈၈၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံကို စစ်ကြေညာပြီးနောက် အရက်လေးဆယ်အတွင်းမှာပင် မြို့တော်မန္တလေးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်တော့၏။ သီပေါမင်းနှင့် မောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်းတို့ကို အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးသွားနိုင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသော ပြည်သူပြည်သားများကိုကား အလွယ်တကူ ကျွန်သဘောက်ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။ သူ့ကျွန်မခံလိုသူများ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံမှုများကို ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းတွင်ဆိုလျှင် နယ်ချဲ့စစ်တပ်များသည် ဗန်းမော်မြို့အရောက်တွင် ရပ်တန့်၍ သွားတော့၏။ ဗန်းမော်မြို့ကို ကျူးကျော်ရေးအခြေခံစခန်းအဖြစ် အသုံးပြုကာ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားကို တစ်စစသိမ်းပိုက်၍ ယူရလေသည်။ ၁၉၀၇ ခုနှစ်အထိပင် အင်္ဂလိပ်ကင်းစခန်းများသည် ကချင်များ၏စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရပေသည်။

ပထဝီဝင်အနေအထားအားဖြင့် အသွားအလာခက်ခဲသော ကချင်တောင်တန်းများကို မဆိုထားနှင့် မြေပြန့်ဒေသတွင် တည်ရှိသော မိုးကောင်းမြို့ကိုပင် အကြိတ်အနယ်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရ၏။

မိုးကောင်းမြို့သူမြို့သားများသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ချီတက်လာပြီဆိုကတည်းကပင် ခုခံတွန်းလှန် ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်တို့သည် မိုးကောင်းမြို့သို့ ၁၈၈၆- ခု ဖေဖော်ဝါရီလတွင်မှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုးဖောက်သွားရောက်နိုင်ခဲ့၏။ ဗန်းမော်အရေးပိုင်မေဂျာကွတ်သည် မိုးကောင်းမြို့အုပ်အဖြစ် အမတ်ကြီး ဦးကုလားကို ပြန်လည်ခန့်ထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဦးကုလားသည် လအနည်းငယ်မှာပင် နေအိမ်၌ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရလေ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၁၈၈၇ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် မိုးကောင်းမြို့သို့ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းခွဲ၍ ချီတက်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့သည် နယ်သူနယ်သားများ၏ ခုခံခြင်းကိုလည်း မတွေ့ရ ပူးပေါင်းခြင်းကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ယင်းကြောင့် သူတို့သည် ဦးထွန်းကျော်ဆိုသူအား မြို့အုပ်အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ပြန်သွား၍ များမကြာမီမှာပင် မြို့အုပ်သစ်သည် မိုးကောင်းမြို့တွင် မနေဝံ့ဟုဆိုကာ ရာထူးကိုစွန့်လွှတ်၍ ဗန်းမော်မြို့သို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့သည် အသိခေါက်ခက်လှသော မိုးကောင်းမြို့ကို အပြီးအပိုင် သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ရန်အတွက် မျက်နှာဖြူနှင့် ဂေါ်ရခါး လက်နက်ကိုင် ၆၀၀ ခန့်ကို အမြောက်နှစ်လက် တပ်ဆင်၍ တတိယအကြိမ်အဖြစ် လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် မိုးကောင်းနယ်သားတို့သည် လျှို့ဝှက်စည်းလုံးနေရာမှ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။ ပထမတွင် လမ်းဖြတ်တိုက်ပွဲများဖြင့် တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အင်အားတောင့်တင်းလာသောအခါတွင် အလုံးအရင်းဖြင့် နယ်ချဲ့ကို တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

(ခ)

အခိုင်အခံ တည်ဆောက်ထားသော မျက်နှာဖြူတို့၏ မိုးကောင်းခံတပ်ကို မေလ ၂၀ ရက်နေ့ ၂၉ နာရီခန့်တွင် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများက သေနတ်ဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။

မိုးကောင်းခံတပ်ကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရသော လက်ဖတင်နှင့် အိလိယော့သည် သူကျွမ်းကျင်နားလည်ထားသောစစ်ပညာအရ ရန်သူ၏ အရိပ်အခြေကိုသာ စောင့်ကြည့်၍ နေလေသည်။ ရန်သူများသည် မည်သည့်အရပ်မှနေ၍ မည်သည့်အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း သိရှိမှသာလျှင် မှန်ကန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သေနတ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းကျသွားပြီးနောက်ဆုံးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ အတန်ကြာစောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၎င်းတို့အား အဝေးမှနေ၍ သေနတ်ဖြင့်

ပစ်ခတ်ထွက်ပြေးထားကြသော သူပုန်များကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ဦးစီးသော စစ်သားတစ်ရာခန့်သည် မြို့အပြင်ဘက် လယ်တောများဆီသို့ ချီတက်သွား ကြလေ၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ မိုးကောင်းမြို့သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ အင်္ဂလိပ် စစ်သားများသည် မည်သည့်ရန်သူကိုမျှ မတွေ့ရှိရ။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် လယ်တောထဲတွင် စခန်းချနေပြီးနောက် နံနက်အရုဏ်ဦး အချိန်တွင် မြို့ကိုဖြတ်၍ တပ်စခန်းသို့ ပြန်လာကြ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် ဘုရား လေးဆူအနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ညာသံပေး၍ ရုတ်တရက် တိုက် ခိုက်ခြင်း ခံရတော့၏။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများသည် နယ်ချဲ့ကြေးစားတပ်များကို လေး ဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်း၍ ဣန္ဒြေရရတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ တူမီးသေနတ်များ ကို တစ်ချက်ချင်းမှန်မှန် ပစ်ခတ်လျက်ရှိရာ ကျည်တစ်ချက် အသက်တစ်ချောင်းပင် ဖြစ် တော့၏။ ဂေါ်ရခါးနှင့် မျက်နှာဖြူစစ်သားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံး ကုန်တော့၏။

ကြေးစားစစ်သားများမှာ မဆုတ်သာ မပြေးသာတော့သဖြင့် အသေအကျေခံ ရလေတော့၏။ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သူများ၏ အင်အားမှာ လေးရာခန့်ရှိလေသည်။ တိုက်ပွဲ သည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သူများက တုတ်စားတို့ဖြင့် အတင်းဝင်ရောက် အထင်းထစ်ခုတ်ကြရာ ကြေးစားစစ်သားတို့သည် လှံစွပ်များဖြင့် ခုခံ ရလေ၏။

နံနက်လေးနာရီခွဲလောက်တွင် စတင်သော တိုက်ပွဲသည် နေ့မွန်းတည့်ချိန်လောက် တွင်မှ ပြီးဆုံးလေသည်။ ရှစ်နာရီ နီးပါးမျှ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ရာဝယ် လွတ်မြောက် ရေး တပ်သားများဘက်တွင် တူမီးသေနတ်ပင် စုံစေ့အောင် မရှိခြင်း အခြေခံစစ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှုကွာခြားခြင်း စနစ်တကျ ခေါင်းဆောင်နိုင်မှု မတူခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများသည် ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရလေ၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် နှစ်ဖက်စ လုံးအထိအခိုက် အကျအဆုံး အားကြီးလှပေသည်။

လွတ်မြောက်ရေးတပ်သားများသည် မိုးကောင်းမြို့ကိုဖြတ်၍ ဆုတ်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မျှပင် ဖမ်းဆီးရမိလိုက်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ မြို့သူမြို့သားများ၏ ကူညီမှုကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်း ထန်၍ ဆက်လက် မဆုတ်ခွာနိုင်သူများပင် 'အင်္ဂလိပ်လက်သို့မကျရောက်ခဲ့ချေ။

mgyoe.com

မြို့သူမြို့သားများသည် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်သာ ရရှိသူများအား ဆေးဝါးထည့်ပြီး မြို့ပြင်သို့ပို့ပေးခြင်း၊ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သူများအား မြို့ထဲမှာပင် ငှက်ထားပြီး ဒဏ်ရာပျောက် ကင်းသောအခါတွင်မှ လိုရာသို့ပို့ပေးခြင်းများကို စည်းလုံးညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြလေ ၏။

ဤမိုးကောင်းတိုက်ပွဲတွင် ပြောင်မြောက်စွာ ပါဝင်ခဲ့သော ဦးထွန်းဘော်၏ ဖခင် ဦးအောင်ထွန်းသည် မျက်နှာဖြူစစ်သားနှစ်ဦးကို ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ပိုင်းဖြတ်အပြီး တွင် ကျည်သုံးတောင့်အသင့်ခံရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲမက်များနှင့်အတူ ဆုတ်ခွာခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ မြို့စွန်ရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေခဲ့၏။

ထိုအိမ်ကား ဝန်ထောက်ဦးကျော်ညွန့်၏ ဖခင်ဦးမင်းအို၏ အိမ်ပင်တည်း။

(ဂ)

ဦးအောင်ထွန်း၏အိမ်သည် မိုးကောင်းမြို့တွင်းမှာပင် ရှိသော်လည်း လုံခြုံမှုအရ နေအိမ်သို့မပြောင်းရွှေ့တော့ဘဲ ဦးမင်းအို၏အိမ်မှာပင် ၁၀-ရက်ခန့် ဆေးဝါးကုသ၍ နေခဲ့ ရ၏။ ရှမ်းဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ကုသမှုအရ အနာများကျက်သွားသောအခါတွင် သွေး သောက်များနှင့် သွားရောက်ပူးပေါင်းရန်အတွက် ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးသို့ ဦးအောင်ထွန်း အား ဦးမင်းအိုတို့ အိမ်မှာပင် လိုက်ပို့ပေးလေ၏။

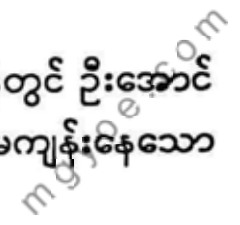
သို့ရာတွင် လိုက်ပို့သူများ ပြန်သွားပြီး ၁၅-မိနစ်ခန့် အကြာမှာပင် ဦးအောင်ထွန်း အား အင်္ဂလိပ်တပ်က ရွာထဲရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပြီး ရက်စက်စွာ ခေါင်းဖြတ် ၍ သတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ယင်းအဖြစ်ကို ကြားသိရသောအခါတွင် နယ်သူနယ်သားများက ဦးမင်းအိုတို့ အား သစ္စာဖောက်အဖြစ် စွပ်စွဲကြလေ၏။ ဦးမင်းအိုတို့ကလည်း မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆို လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခါက မည်သူမျှ သက်သေမပြုနိုင်ပါချေ။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်များအရမူ ဦးမင်းအိုတို့ မိသားစုသည် အင်္ဂလိပ် တို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ ဦးအောင်ထွန်း၏ အဆက်အနွယ်တို့သည် နယ်ချဲ့ကို ထာဝရဆန့်ကျင် သူများဖြစ်လာကြတော့သည်။

(ဃ)

သူပုန်တစ်ဦးအဖြစ် ခေါင်းဖြတ်၍ အသတ်ခံရသွားရသည့် အချိန်တွင် ဦးအောင် ထွန်းသည် အသက် ၃၀ အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ သူ့တွင် မိခင်အိုတစ်ဦး၊ နာမကျန်းနေသော

ဇနီးနှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ်သားကလေး မောင်ထွန်းဘော်တို့သည် ခိုကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ များမကြာမီမှာပင် မောင်ထွန်းဘော်၏ အဘွားနှင့်မိခင်မုဆိုးမတို့သည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါတွင် မောင်ထွန်းဘော်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် မောင်ထွန်းဘော်သည် လောကဓံ၏ ရက်စက်မှုနှင့် နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိများကို လက်စားချေလိုသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးက ပဉ္စင်းခံရန်ပြောသည်ကို ငြင်းပယ်ပြီး ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အရွယ်ရောက်လူလားမြောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကာ သူ့ကိုယ်သူကမ္ဘာပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်မသွားစေရန် ထိန်းသိမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက လုပ်ငန်းအတည်တကျ မရှိသူများ စွန့်စားကြသည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း သူသည်ကျောက်စိမ်းတွင်းသို့ သွားရောက်ကာ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစုစပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ပိုင်ရှင်နှင့်ထက်ဝက်စားတွင်းတူးသမားအဖြစ်လည်းကောင်း၊ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ကျော်ကျော်တစ်လုံးလောက်မျှပင် အောင်မြင်ခြင်းမရှိလေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သေချာသော ကျောက်ကုန်သည် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ကျောက်ကုန်သည်လေးအဖြစ်နှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ သွားလာကူးသန်းရင်း မှ ကြံခင်းရှင်၏သမီးချော ရွှေဆင့်နှင့် အကြောင်းပါကာ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် အခြေစိုက်ခဲ့နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုမူသူသည် လန်ဆွေးလူခြံကြီးတွင် သူပုန်မိသားစု၏ အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်၍ နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်မှန်းကျိုးလျက်ရှိသော နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိများကိုကား အောင်မြင်စွာ လက်စားချေနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

ထိုမျှသာမက နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိတစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရန်သူလည်းဖြစ်သော ဦးကျော်ညွန့်က သူတို့အား ချေမှုန်းပစ်ရန်ပင် ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိချေတော့သည်။

ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့ထက်အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ငယ်လေသည်။ သူ့ဖခင် ခေါင်းဖြတ်ခံရသည့် အချိန်က ဦးကျော်ညွန့်ကို မွေးဖွဲ့မဆိုထားဘိ ဦးကျော်ညွန့်၏ ဖခင်ဦးမင်းဘိုသည်ပင် အိမ်ထောင်မကျသေးချေ။

ဦးကျော်ညွန့်အား လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဂရုပြုသိရှိမိသည်မှာ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်မှပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျသည့်နှစ်မှာပင် ဦးကျော်ညွန့်သည် မြစ်ကြီး

m.g.m

နားမြို့ရှိ အမေရိကန် ဘက်ပတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါ၌ပင် ဦးကျော်ညွန့်၏ ဖခင်ဦးမင်းဘိုသည် မြို့အုပ်ဖြစ်လျက် ရှိချေပြီ။ နယ်သူနယ်သားများအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းလျက် ရှိချေပြီ။ သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့် အမျိုးသမီးမှာ မြေပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်သဖြင့် သူ့အား မြေပိုင်ရှင်မြို့အုပ်ဟု ခေါ်ရပေမည်။ မြေပိုင်ရှင်၏သမီးနှင့် မြို့အုပ်ညားကြသောအခါတွင် ထိုအရပ်ဒေသရှိ လယ် သမားတို့သည် ခေါင်းမဖော်နိုင်ကြတော့ပေ။

ဦးကျော်ညွန့်သည် မြို့အုပ်၏သားဖြစ်သဖြင့် အာဏာတွင် ရစ်မှူးစိတ် မြေပိုင်ရှင် ကြီး၏မြေးဖြစ်သဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် လယ်သမားများ ဆင်းရဲသားများကို သူနှင့် တန်းတူသော လူသတ္တဝါများဟု အမှတ်မထင်ခဲ့ပေ။

သူသည် အမေရိကန်ဘက်ပတစ်ကျောင်းမှ ၁၀-တန်းအောင်မြင်သောအခါတွင် ကာလကက္ကားတက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင်ကြားရန် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ခန့်က မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ သူပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်ကား အာဏာပြင်းသော ဝန်ထောက်မင်းကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

သို့ဖြင့်သူသည် ဦးထွန်းဘော်တို့၏ သူပုန်မိသားစုနှင့်ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် သူ့အားဒုက္ခပေးဆုံးလူသုံးယောက်မှာ ဦးထွန်းဘော်၏သားသုံးယောက် ပင်ဖြစ်လေသည်။

သခင်လွန်းနိုင်၊ ကိုအံ့မောင်၊ ကိုမြင့်ခိုင်။

ဦးထွန်းဘော်၏ သားအကြီးဆုံးသခင်လွန်းနိုင်သည် ဦးကျော်ညွန့်ထက် ၁၀- နှစ်မျှသာ ငယ်လေသည်။

(c)

အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာများနှင့် ၎င်းတို့၏ လက်ပါးစေများကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ဦးထွန်း ဘော်၏ အစီအစဉ်မှာ ပထမဆုံး မျိုးဆက်မတိမ်ကောရန်၊ ဒုတိယစီးပွားရေးတည်ငြိမ်မှုရှိ ရန်နှင့် တတိယသူ၏အဆက်အနွယ်များ ခေတ်ပညာတတ်မြောက်ရန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ယင်းစီမံကိန်းသုံးရပ်ကို အောင်မြင်စွာအကောင်အထည်ဖော်နိုင်လျှင် နယ်ချဲ့တော် လွန်ရေးတွင် သူ့တာဝန်ကျေပြီဟု ယူဆလျက်ရှိပါသည်။ ကျန်သည့်အပိုင်းကို သူ့သားများ နှင့်သူ့အမျိုးအနွယ်များက ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သွားလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် သူ့လုပ်ငန်းစဉ် သုံးရပ်စလုံးအောင်မြင်သည်ဟု

ဆိုရပေသည်။ သူနှင့်ရွှေဆင့် သို့မဟုတ် လူငယ်များ၏အခေါ်အရ အမေဆင့်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ဖြောင့်ဖြူးသာယာခဲ့ပြီး သားသမီးခြောက်ယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။ သားအကြီး နှစ်ယောက်ပင် အိမ်ထောင်ကျ၍ မြေးသုံးယောက်ရရှိလေပြီ။

စီးပွားရေးအရလည်း မိသားစုများအားလုံးသည် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်မှန်မှန်စားနိုင်သည့်အဆင့်တွင်ရှိကြသည်။

သားသမီးများ ခေတ်ပညာတတ်မြောက်ရေးကိစ္စတွင်ကား ဦးထွန်းဘော်သည် အတော်ပင် ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့လုပ်ငန်းစဉ် အောင်မြင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သလို ရုံးနိမ့်သည်ဟုလည်း မပြောနိုင်ပါပေ။

သားအကြီးဆုံး ကိုလွန်းနိုင်ကို ကျောင်းထားရသည့် အချိန်က သူ၏စီးပွားရေးအဆောက်အအုံသည် မခိုင်မာသေးပေ။ စားပွဲခုံကလေးတစ်ခုနှင့် ဈေးအနီးတွင် နာရီပြင်စားနေရသည့် ကာလဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလွန်းနိုင်သည် ခုနစ်တန်းမှ ထွက်၍ သူ့အလုပ်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခန်းငှား၍ နာရီနှင့်စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကို ပူးတွဲဖွင့်လှစ်ကာ အငယ်များကို ပညာသင်ကြားရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယသား ကိုမင်းသိန်းသည် ပညာရေးတွင် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလေသည်။ ကိုမင်းသိန်းသည် ဉာဏ်ထိုင်းရသည့် အထဲတွင် ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘဲ လေလွင့်၍နေသဖြင့် နှစ်နှစ်မှ တစ်တန်းလောက်သာ တက်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံးငါးတန်းတွင် သုံးနှစ်ဆက်၍ ကျသဖြင့် ကျောင်းမှထုတ်ကာ ဆိုင်တွင်စက်မှုပညာသင် ပေးရလေသည်။ ကိုမင်းသိန်းသည် ပညာရေးတွေတွင်သာမက အခြားနိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးများတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ မယ်ဒလင်တစ်လုံးနှင့် ရွာရိုးလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ရည်းစားအမြောက်အမြားရှိပြီး သားသမီးများရသည့်တိုင်လည်း မိန်းမမှုပွေဆဲပင် ရှိလေသည်။

တတိယနှင့် စတုတ္ထသားများ ဖြစ်ကြသော ကိုအံ့မောင်နှင့်ကိုမြင့်ခိုင်သည် ပညာကိုကြိုးကြိုးစားစားသင်ယူ၍ အင်္ဂလိပ်မြန်မာဆယ်တန်းကို အလွယ်တကူပင် အောင်မြင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းဘော်နှင့်ကိုလွန်းနိုင်တို့ မည်မျှကြိုးပမ်း ကြံစည်ကြစေကာမူ သူတို့နှစ်ဦးကိုကား တက္ကသိုလ်သို့ မပို့နိုင်ကြသေးပေ။ သူတို့အောက်နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ကျောင်းထားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကျောင်းမှ ထွက်၍ တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်လေသည်။ တစ်ယောက်က သတင်းထောက်လူပီလေသည်။

mg.yoe.m

ဤတွင် ဖခင်နှင့်သားကြီးသုံးယောက်သည် အငယ်နှစ်ဦး၏ ပညာရေးကိုရှေ့တန်းတင်ကြလေသည်။ အငယ်ဆုံးသောသူမှာ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ဆယ်တန်းမှပင် ထွက်စေကာ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သော မိခင်ကို ကူညီစေပါသည်။

ယင်းကြောင့် အငယ်ဆုံးသော သားဖြစ်သူ မောင်ရဲနောင်ကိုအထူးပင် အားထားမြေ့တောင် မြှောက်ကြသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အများနည်းတူ ပညာသင်ကြားနိုင်အောင် ထောက်ပံ့ကြလေသည်။ မချို့မတဲ့ မျက်နှာမငယ်ရအောင် မိဘနှင့်အကိုကြီးများက အငတ်အပြတ်ခံ၍ ပါရမီဖြည့်ကြလေသည်။ မောင်ရဲနောင်သည် လူကြီးများ အလိုရှိသည့် အတိုင်းပင် ဘီအက်စီဂုဏ်ထူးတန်းကို လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ကျောင်းပညာတွင် ထူးချွန်သလောက် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ကားခေါင်းပါးလှသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အကိုများက ဆူပူမာန်မဲတားမြစ်သည့်ကြားကပင် သူသည် နယ်ချဲ့ကြေးစားစစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းဘော်သည် သားငယ်၏ အပြုအမူကြောင့် မစားနိုင်တိုင်ငိုင်ဖြင့် အရူးကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားသေး၏။ တစ်လခန့်ကြာမှာ သူ့စိတ်ကိုသူဖြေနိုင်သွားသည်။

ကျွန်စိတ်ပေါက်သွားသူ ကိုရဲနောင် မိန်းမမှုပွေနေသော ကိုမင်းသိန်းနှင့် သမီးငယ်ညိုညိုတို့ကို ဖယ်ထားလိုက်သည့်တိုင် ဘမျိုးဘိုးတူသည် သားကြီးသုံးဦးက ရှိနေပေသေးသည်။

သခင်လွန်းနိုင် ကိုအံ့မောင်နှင့်ကိုမြင့်ခိုင်တို့ သုံးဦးစလုံးသည် တက်ကြွသော ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကွဲပြားသည့် နေရာများလည်း ရှိပေသေးသည်။ အစ်ကိုအံ့မောင်နှင့် ကိုမြင့်ခိုင်သည် ရုရှားနိုင်ငံမှ ဗော်လရှီဗစ်တို့ကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပြီး သခင်လွန်းနိုင်မှာကား ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ပူးပေါင်း၍ သိဒ္ဓိထူးများတွင်သာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် နယ်ချဲ့ကိုမလိုလားသည့် နေရာတွင်ကား စိတ်ဝမ်းမကွဲကြပေ။ သူ့သားသုံးယောက်ကို မြို့နယ်လူထုက အားကိုးချစ်ခင်နေသည့်အတွက် ဦးထွန်းဘော်သည်အားရ ဝမ်းသာ၍မဆုံး အနောက်ဥရောပတွင် မဟာမိတ်များအရေးနိမ့်နေပြီး အရှေ့အာရှတွင် ဂျပန်၏ကြိုးဝါးသံ ကျယ်လောင်လာသည့်အတွက် ဦးထွန်းဘော်ကျေနပ်၍မဆုံး သူကိုယ်တိုင် ကမကထပြုလုပ်၍ မိုးကောင်းအရေးတော်ပုံ တပ်သားများ အသုံးပြုခဲ့သော သက်ငယ်တစ်ထောင်အစီအစဉ်ကို လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ပီတိဖြစ်၍ မဆုံး။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေမိသည်မှာ သူ့သားမြင့်ခိုင်

သည် နယ်ချဲ့နှင့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများကို မုန်းတီးဆန့်ကျင်ပါလျက်နှင့် သူတို့၏ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရီ ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးကိုမှ ရွေး၍ မျက်စိကျနေသည်အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုပင် သူ့သားသည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးစပ်လောက်အောင် သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံခဲ့ရပေပြီ။ သူ့အိမ်နှင့်သူခြံသို့လည်း ကျော်ညွန့်တို့လူစုလာရောက်၍ စော်ကား မော်ကားသည့် အမူအရာဖြင့် ခိုးရာပါပစ္စည်း ရှာဖွေသွားကြပေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့သားသည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလေလိုက် စရာမိန်းမတွေ့၍ အလေလိုက်သည် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု သမီးရှင်၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်သားခံရခက်သွားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် သူ့သားနှင့်ရန်သူ့သမီး ချစ်ခင်နေကြသည်ပင် ကောင်းသလိုလိုဟု ထင်မိပြန်သည်။ သူက ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်၍ ဘာမျှနာစရာမရှိ။ နာခြင်းနာလျှင် သမီးရှင်ကသာ နာရပေမည်။

မှန်ပေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် သူ့သမီးအတွက် အတော်ပင် နာသာခံခက်ဖြစ်နေလေသည်။ မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ဦးထွန်းဘော်နှင့် ဦးကျော်ညွန့်တို့သည် ကိုယ့်အငြိုးနှင့်ကိုယ် မို့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့ကြရဦးမည်ဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိန်ခေါ်ကြိမ်းဝါးလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

အခန်း (၅)

(က)

လန်ဆွေးလူခြံကြီးမှ အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးသည် နပန်းကွင်းတောင်းတစ်လုံးဖြင့် မြစ်ကြီးနားမြို့ ဈေးထဲတွင် လိုအပ်ရာရာများကို ဝယ်ခြမ်းလျက် ရှိကြသည်။

ညိုညိုသည် အပျိုရည်ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိလေသည်။ အရွယ်အားဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်လှလှ ပြည့်လှလှဖြစ်လေသည်။ အရပ်အမောင်းမှာ အစ်ကိုများနည်းတူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းမို့ ဈေးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ပေါ်လွင်လှသည်။ ငယ်စဉ်က တည်းက ကစားခုန်စားဘက်တွင် ဝါသနာပါပြီး ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းများ အစဉ်တစိုက်ယူခဲ့သဖြင့် တင်သားများလုံးအိ၍ နေလေသည်။ ရင်သားများသည် ချွန်းမို့လျက်ရှိလေသည်။ လုံချည်ကို မလျော့မတင်း ဝတ်၍ထားသည့်တိုင်အောင်ပင် ခါးကလေးသည် ကျစ်၍ နေလေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံးကိုခြုံ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် ညိုညိုသည် အဘယ်မျှပင် ကိုယ်ထည်အချိုးအစားကျနစေကာမူ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ လူတောထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားများ ဝေးဝေးမှ ကွင်းရှောင်သွားစေသည့် တောင့်တင်းသော အလှမျိုးသာဖြစ်ပေသည်။ အစ်ကိုများကြားတွင် တစ်ယောက်တည်းကြီးပြင်းလာရသည့် နှမငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူပုန်စိတ်ကိန်းအောင်းနေသူများကြားတွင် ရင့်ကျက်လာရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူမ၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု လှုပ်ရှားသွားလာမှုတို့သည် မာကြောလျက် ရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် သူမ၏မျက်နှာသည် မခိုတရိမူ လုံးဝကင်းစင်၍ နေချေသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏နှုတ်ခမ်းတစ်စုံတွင် အပြုံးငွေ့ရှိပြီး မျက်လုံးတစ်စုံတွင် ကြင်နာမှုရှိသည်ကို ကား တွေမြင်နိုင်ပေသည်။

ညိုညိုနှင့်တွဲ၍ လျှောက်သွားရတိုင်း မနှင်းရီအဖို့ နဂိုရှိသည်ထက်ပို၍ပို၍ ကြံ့ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အမှန်မတော့ မနှင်းရီသည် ပုပုငယ်ငယ် သေးသေးသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သောကြောင့်မဟုတ်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ မှန်တန်းအချိုးအစားထဲ ကပင်ဖြစ်ပါသည်။ ညိုညိုကသာ ရှားပါးသော မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်။

မနှင်းရီသည် ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင်ပင် အပျိုတစ်ယောက်ပဲလားဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမကိုယ်တွင် တပ်မက်စရာအကောင်းဆုံးမှာ အဖွံ့ဖြိုးအတင်းအမိုတို့ မဟုတ်မူဘဲ ကြည်လင်သော မျက်နှာကလေးသာ ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးကလေးများသည် စိုရွန်း၍တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်သည် နုနုအိအိပန်းဝတ်လွှာလေးများဖြစ်ဘိသို့ မေးအလယ်တည့်တည့်တွင် ချိုင့်ခွက်ပိစိညပ်ကလေးသည် တစ်မျက်နှာလုံးကို ပြုံးသောအသွင်ဆောင်စေသည်သို့။

တစ်ဦးက ဖွံ့ဖြိုးထည်ဝါ၍ တစ်ဦးကနွဲ့နှောင်းသွယ်လျသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ဈေးသူဈေးသားများနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသော အသိမိတ်ဆွေများကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်လျက် အဝယ်အခြမ်း ကောင်းနေကြပါသည်။

လန်ဆွေးလူခြံနှင့်မြို့မဈေးသည် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာပြီး ခြေလျင်ခရီးသွားရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များဝယ်ရန် မလိုအပ်လှ၍လည်းကောင်း၊ သူတို့သည် နှစ်ရက်မှ တစ်ခါလောက်သာ ဈေးသို့လာတတ်ကြပါသည်။ ယင်းသို့သော အခါတွင်လည်း နေ့ခင်းစားသောက်ရန် မုန့်ပဲသရေစာများကိုလည်းကောင်း၊ ဟင်းချက်ဖွယ်ရာ အခြောက်အခြမ်းများကိုလည်းကောင်း သူတို့ခြံတွင်မရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုလည်းကောင်း၊ နပန်းကွင်းတောင်းအပြည့် ဝယ်သွားတတ်ပါသည်။

ညိုညိုနှင့်မနှင်းရီသည် မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ မိုင်းနား နောင်တာလော၊ ဇီးကျွန်း၊ ဝိုင်းမော်၊ ဆတ်ချို စသော ရွာများမှလာရောက်၍ ရှမ်းမများရောင်းချသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်တန်းတွင် လတ်ဆတ်သော မုံညှင်းဖူးများကို ဝယ်ခြမ်းနေစဉ် မမျှော်လင့်သောအဖြစ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်၍လာလေ၏။

ခေါင်းပေါင်းအနက်ကြီးပေါင်းထားသော ရှမ်းတရုတ်မကြီးထံမှ ပြန်အမ်းငွေများကို ရေတွက်၍ယူနေသော မနှင်းရီအား ညိုညိုက လက်ကုတ်၍ တစ်နေရာသို့ မျက်လုံး

mgj.com

ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့နှစ်ဦးရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလျှောက်လာနေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာတွေမြင် ကြရလေသည်။

သူတို့သည် မည်သို့မျှမပြုမူတတ်တော့ဘဲ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသော ယဉ်ယဉ်မြကိုသာ ငေးကြောင်၍ စောင့်ကြည့်နေကြရတော့သည်။

(ခ)

လန့်ဆွေးလူခြံမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့်ဝန်ထောက် ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးထွေး ယဉ်ယဉ်မြတို့ ဈေးထဲတွင် တွေ့ကြသည့် နေ့သည် တန်ခူးလဆန်းသုံးရက် ဖြစ်လေသည်။ သို့မဟုတ် ကြံခင်းထဲတွင် ကိုမြင့်ခိုင်တစ်ယောက် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနောက် တတိယမြောက်နံနက်ခင်း ဖြစ်ပေသည်။

လကွယ်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များသည်လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လန့်ဆွေးလူခြံသို့ ဦးကျော်ညွန့်တို့ လာရောက်ရှာဖွေသွားသည့်အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ အားလုံးပင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေးသာ ရှိနေချေပေသေးသည်။

သူတို့သုံးဦးသား၏စိတ်တွင် ယင်းအဖြစ်ဆိုးများသည် ခုတင်ကလေးကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များဟုပင် ထင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

ယခင်ကတည်းကပင် သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မည်သူမည်ဝါမှန်း သိရှိထားကြသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ နှုတ်ဆက်ခြင်းပြုံးခြင်းမပြုခဲ့ကြဘူးသည့်အထဲတွင် ယခုလို မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်များ နောက်ပိုင်း၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြရမည့် အရေးမှာ မလွယ်ကူပေ။

ယင်းသို့ရှိစေကာမူ ယဉ်ယဉ်မြသည် လန့်ဆွေးလူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးထံသို့ ခြေလှမ်းမပျက်ဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လာရောက်လျက်ရှိလေသည်။

အဘယ်သဘောထားဖြင့် အဘယ်စကားကို ပြောဆိုရန် ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့ထံလာနေကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှပင် မမှန်းဆနိုင်ကြသည့်အတွက် ညိညိနှင့်မနှင်းရိသည် ယဉ်ယဉ်မြကို ကြည့်လိုက် သူတို့အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေကြပါသည်။

ယဉ်ယဉ်မြ၏ နောက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးတကားကားဖြင့် ဝန်ထောင်မင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးလှသော ဝန်ထောက်ကတော်ကိုလည်းကောင်း၊ တခြားရန်သတ္တရပြုမည့်သူ တစ်ဦးဦးကိုလည်းကောင်း၊ မတွေ့ရှိရသဖြင့် သူတို့အဖို့ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာတော့ မရှိလှပေ။

ယဉ်ယဉ်မြကိုကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်လို ဖွယ်ရာ ရွှင်ပြုံး၍လည်းမဟုတ်။

(ဂ)

ယဉ်ယဉ်မြသည် သူတို့နှစ်ဦး၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် စိုးရိမ်မကင်း သည့်အမူအရာဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ညိုညို ၏လက်ကိုဆွဲ၍

“ညိုတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ဟိုဘက်နားသွားရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညိုညိုအား ဈေးအရှေ့ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ မနှင်းရီ မှာလည်း နပန်းကွင်းတောင်းကြီး မနိုင်တနိုင်ဖြင့် နောက်မှလိုက်ပါသွားရလေသည်။

ဈေးသည် တာရီးလမ်းမကြီးကို ဦးတည်၍ တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ တာရီး တစ်ဖက်တွင် ခြေတံရှည်အိမ်အချို့နှင့် ဧရာဝတီမြစ်သာလျှင် ရှိသဖြင့် ဈေးအရှေ့ပိုင်းသည် အမြဲတမ်းလိုပင် လူသွားလူလာနည်းပါးလှပေသည်။ ဈေးသည်များကလည်း လူစည်ကား သော အနောက်တောင်ဘက်ကိုသာ လှ၍ ထွက်ကြသည်။

အမျိုးသမီးသုံးဦးသည် အိုးတန်းအရှေ့ဘက်ထိပ် လက်ခုပင်ကြီးအောက်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ယဉ်ယဉ်မြသည် ယခုထက်တိုင် ညိုညို၏လက်ကို မလွှတ်သေးချေ။ မနှင်းရီက ဈေးခြင်းတောင်းကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချထားပြီးလိုက်သောအခါ တွင်မူ ယဉ်ယဉ်မြက လေသံဖြင့် ...

“ကိုမြင့်ခိုင်ကော”

လန်ဆွေးလူအမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားကြသည်။

ညိုညိုက သူမ၏လက်ကို ယဉ်ယဉ်မြထံမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“အို... အို ယဉ်ယဉ်မြကို အထင်မလွဲကြပါနဲ့၊ ယဉ်ယဉ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုမြင့်ခိုင် ကို ဒုက္ခရောက်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်သိချင်တာက ကိုမြင့်ခိုင်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အခြေအနေကောင်း မကောင်းသာ စိတ်အေးရအောင် သိချင်တာ ပါ”

ယဉ်ယဉ်မြက ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“သေတော့မသေသေးပါဘူး”

ညိုညို၏အသံက ယခုတိုင်မာကြောဆဲဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး”

မနှင်းရီက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် မောင်ထွေးမြင့်ကလေးကော ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

အမျိုးသမီး သုံးဦးသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်၍ နေကြ၏။

“ဒါနဲ့ ခုနကတော့ ညိုတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ခုတော့ ရှင်သိချင်တာချည်း မေးနေပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညိုတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိပါတယ်။ ကိုမြင့် ခိုင်အတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ မေးနေရတာပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ယဉ်ယဉ်ဟာ ကိုမြင့်ခိုင်အပေါ် ဘယ်လောက်သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ညိုတို့သိပါလိမ့်မယ်။ ကဲလေ ... ဒါတွေထားပါတော့ ညိုတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဟို...”

ယဉ်ယဉ်မြက ရုတ်တရက်မပြောသေးဘဲ ပတ်ပတ်လည်သို့ တစ်ကြိမ်ကြည့်လိုက် ပြန်၏။ တရုတ်မကြီးတစ်ယောက် ဈေးဝယ်ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ သူတို့အနီးမှ လွတ် မြောက်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ ညိုညိုနှင့်မနှင်းရီသည် မည်သည့် ကိစ္စ များဖြစ်ချေမည်နည်းဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ငုံ့လင့်နေကြသည်။

“ဒီသတင်းကို ယဉ်ယဉ်ပြောတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့နော်... ဟို တစ်နေ့က ညိုတို့ခြံကို ဒယ်ဒီတို့လာရှာကြတယ်မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်သလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒယ်ဒီဟာ တော်တော့ကို စိတ်ဆိုးလာပုံ ရတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ အရေးပိုင်စစ်ကိုင်းက ပြန်မရောက်သေးတာဘဲ တဖွဖွညည်းနေတယ်။ အရေးပိုင်ပြန်လာရင် ဝရမ်းထုတ်ပြီး ညိုတို့အစ်ကိုကြီးတွေကို ဖမ်းမယ်တဲ့၊ မနေ့ကတော့ ဒက်ဒီဟာ အရေးပိုင်အလာကို စောင့်မနေတော့ဘဲ စစ်ကိုင်းကို လိုက်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဒယ်ဒီ စစ်ကိုင်းကပြန်လာရင် ညိုတို့အစ်ကိုကြီးတွေကို ဖမ်းလိမ့် မယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ယဉ်ယဉ်မြသည် ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။ လန့်ဆွေးလှူအမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးများဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ မနှင်းရီက...

“သူပြောသွားတာတွေ တကယ်ဟုတ်ပါ့မလား ညီညီ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ဒီသတင်းတွေကို သူလာပြောတယ်မသိဘူး”

“အစ်ကိုငယ်ကို ချစ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ညီညီက ကိုမြင့်ခိုင်ကို အကိုထွေးဟုခေါ်သည်။ ညီမငယ် တစ်ဦးက အစ်ကိုငါးဦးအား ခွဲခွဲခြားခြားပြုလုပ်ပုံမှာ ကိုလွန်းနိုင်ကို အစ်ကိုကြီး၊ ကိုမင်းသိန်းကို အစ်ကိုလတ်၊ ကိုအံ့မောင်ကို အစ်ကိုလေး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကို အစ်ကိုငယ်၊ ကိုရဲနောင်ကို အစ်ကိုထွေး စသည်ဖြင့်...

“ညီ သူ့ကို ယုံသလား”

“ယုံတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် ညီသူ့ကိုပြောတဲ့ လေသံကတစ်မျိုးကြီးပါလား၊ မာဆတ်ဆတ် ပြတ်တောင်းတောင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ညီသူ့ကို မုန်းချင်တယ်၊ ညီတို့ သူ့ကိုမုန်းရမယ် ဒါပေမဲ့ သူဟာ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာတရားကြီးပြီး တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် အမျိုးအစားထဲကပဲ”

“ကဲ ... သူ့အကြောင်းကို ခဏထားလိုက်ကြဦးစို့၊ သူပြောသွားတဲ့ စကားတွေက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အစ်ကိုကြီးတို့ကို ပြောပြရုံပေါ့”

“ညီ၊ အစ်ကိုလေးကိုလည်း ပြောဦးမှပေါ့”

ညီညီသည် ခေတ္တစဉ်းစားပြီး

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ် မမရီ အိမ်ပြန်နှင့် အစ်ကိုကြီး ရေကြည်ကပြန်ရောက်ရင် ပြောပြလိုက်ပေါ့၊ ညီ အစ်ကိုလေးဆီ ဝင်ပြီး ပြောလိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ဝယ်စရာတစ်ခု နှစ်ခု ကျန်သေးသည်ကိုပင် မဝယ်တော့ဘဲ ဈေးမှပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ မင်းလမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါတွင် သူတို့နှစ်ဦးလမ်းခွဲကြသည်။ မနှင်းရီက အနောက်သို့လျှောက်၍ အိမ်ပြန်နှင့်ရန်

ညီညီက တောင်ဘက်သို့ ခရီးဆက်၍ ကိုအံ့မောင်၏ဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ ဝင်ရန်-

(ဃ)

ခရေပင်ကလေး သုံးပင်၏အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ကိုအံ့မောင်၏ ဓာတ်ပုံဆိုင် ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုနေသည်ဖြစ်၍ ဝါဝင်းသောနေရောင်ခြည်သည် ခရေ ခက်ကလေးများကို ငုံ့လျှိုး၍ ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှေ့ခန်းထဲသို့ အလည်ရောက်ရှိနေကြသည်။

ကိုအံ့မောင်သည် မနက်ရထားဖြင့် ပါရှိလာသော ရန်ကုန်သတင်းစာတစ်စောင် ကို နာရီဝက်နီးပါးမျှ ဖတ်ရှုနေလေသည်။ သူစိတ်ဝင်စားသည့် သတင်းများမှာ အနောက် ဥရောပစစ်သတင်းများသာဖြစ်လေသည်။

‘ခရေဖူး’ ဓာတ်ပုံတိုက်ထဲတွင် ယင်းအခိုက်က သူနှင့်လက်ထောက် မောင်စိန်မြင့် သာ ရှိလေသည်။ ယမန်ပြင် တစ်နေ့က ရှမ်းစုရပ်မှ စာတိုက်ဗိုလ်သမီး မစန်းရီလာရောက် ရိုက်ကူးသွားသောပုံကို မောင်စိန်မြင့်သည် ဆေးရောင်စုံခြယ်လျက်ရှိလေသည်။

မောင်စိန်မြင့်သည် အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူ့ထံ ရောက်၍ ခြောက်လမျှ မပြည့်မီမှာပင် ဆိုင်တစ်ခုလုံးကို မျက်နှာလွဲနိုင်လေသည်။ အမှန် တော့လည်း ကိုအံ့မောင်အဖို့ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာသဖြင့် အားကိုးရသည် မရသည်အပထား၊ စိတ်ချရသည် မချရသည်အပထား၊ ဆိုင်ကို တစ် ယောက်ယောက်အား လွဲရမည် ဖြစ်နေသည်။ ယခုတော့ ပြုစုပျိုးထောင်လာသော လုပ်ငန်း ကို ထိန်းသိမ်းမည့် သူသည် အားလည်းကိုးရ၍ စိတ်လည်းချရ၍ သူ့အဖို့ လုပ်ချင်သည် များကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်နိုင်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အနေနှင့် စစ်သတင်းများတွင် စိတ်အေးလက်အေး ဈာန်ဝင်စားနေ သည်ကို နှောင့်ယှက်မည့်သူတစ်ဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညိုနှင့် အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦးသည် ခရေဖူး ဓာတ်ပုံတိုက် ဆိုင်းဘုတ်ကို နှစ်ခါပြန်ကြည့်ပြီးနောက် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ သည်။

ကိုအံ့မောင်သည် ခြေသံကြားသဖြင့် သတင်းစာကိုချ၍ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက် သောအခါတွင် သူ့ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသူသည် သူ၏ အသိအကျွမ်းမဟုတ်သလို ဤမြို့ မှ မဟုတ်သည်ကိုလည်း အံ့သြစွာတွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။

“ကိုအံ့မောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
တစ်မြို့သားဧည့်သည်က ပြောလိုက်သည်။
“ဪ... ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ ကျွန်တော်ပါပဲ”
ထိုသူသည် ရုတ်တရက်မထိုင်သေးဘဲ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို

အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလိုက်လေ၏။ အခြားသော ဓာတ်ပုံဆိုင်များမှာကဲ့သို့ မိန်းမချော မိန်းမ လှကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံများကိုသာ ချိတ်ဆွဲထားသည်မဟုတ်၊ လှပသောအမျိုးသမီးငယ် တို့၏ ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာများကြားတွင် ကချင်ပြည်၏ ရှုခင်းပုံများ၊ လူထုစည်းဝေးပွဲ နှင့် စီတန်းလှည့် လည်ပွဲဓာတ်ပုံများကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ထိုသူသည် မြင်တွေ့ရသည် များကို ကျေနပ်အားရသွားသည့်အလား ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုအံ့မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း-

“ကျွန်တော်က မန္တလေးကပါ၊ သခင်မြတ်လေးပါ၊ သခင်လှသိန်းဆီက မိတ်ဆက်စာ ပါပါတယ်”

သခင်မြတ်လေးဆိုသူက ပင်နီတိုက်ပုံ အင်္ကျီထဲမှစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူကာ ကိုအံ့မောင်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုအံ့မောင်က သခင်လှသိန်းဆိုသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဧည့်သည်လှမ်းပေးသောစာကို သွက်လက်စွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။ သခင်လှသိန်းဆိုသည်မှာ သူနှင့်အထူးရင်းနှီးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် စာကို ဖတ်နေပါသည်။

ကိုအံ့မောင် စာဖတ်နေသည့်အခိုက်တွင် သခင်မြတ်လေးသည် ဓာတ်ပုံများကို ဒုတိယအကြိမ် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေနေပြန်တော့၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသောပုံကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံတွင် သူ့အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်မသိ။ ကိုအံ့မောင်စာဖတ်၍ ပြီးစီးသွားသည်ကို သတိမထားလိုက်မိပေ။

“သခင်မြတ်လေး ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ၊ ကနေ့မနက် ရထားနဲ့ပဲလား”
ကိုအံ့မောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရမှ သူသည် သိမ်ကနဲ တုန်သွားပြီး ပျာပျာသလဲ -

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်” တစ်အောင့်ကလေးရှိသွားမှ ဆက်၍ “အစည်းအဝေး ဓာတ်ပုံတွေကို ခင်ဗျားကတော့ဆိုင်မှာ တခမ်းတနား ချိတ်ထားတာပဲ”

“ဂုဏ်ယူစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်မဟုတ်လား”

“တော်ကြာနေ ဂုဏ်ယူစရာမဖြစ်ဘဲ အန္တရာယ် ရှာယူတာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါကတော့ အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာဆိုတာ ကျွန်တော်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံးအသိ၊ အစိုးရအသိပဲ”

“အောက်မှာတော့ သိမ်းကျုံးဖမ်းကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာတော့ ခပ်အေးအေးပဲလား”

“မအေးပါဘူး၊ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်ပါပဲ၊ တော်ကြာနေ ခင်ဗျားတွေပါလို့မို့မယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

သခင်မြတ်လေးက အရေးကြီးသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုအံ့မောင်က သခင်လှသိန်း၏စာကို ခေါက်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ မြစ်ကြီးနားကို လာတာလဲ”

“အဲဒီ စာထဲမှာ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“စာထဲမှာပါတဲ့ကိစ္စကို လူတိုင်းကိုပြောလို့ရမလား၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်ကလူတွေက တော့ ခင်ဗျားဘယ်သူ ဘာကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတာ သိချင်ကြမှာပဲ”

“ဪ ဒါလား၊ အားလုံးစိစဉ်ပြီးသားပါ၊ မန္တလေးမြို့ကလာတဲ့ အသက်အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်ပါ”

“ကောင်းတယ် နေဦး၊ ကျွန်တော့်မရီးဟာ ရွှေမန်းသူဗျ။ သူ့အမျိုးတွေ မန္တလေးမှာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း သူ့အမျိုးတစ်ယောက်ဆိုရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ အိမ်မှာ တည်းလို့ ကောင်းမယ်။ မမရီရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဘာပစ္စည်းတွေမှ မပါဘူးလား”

“အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုနဲ့ သားရေသေတ္တာတစ်လုံးပါတယ်၊ ဘူတာရုံနားက ကုလား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်။ နို့မို့ရင် ခင်ဗျားကို အလွယ်တကူနဲ့ ရှာမရလို့ရှိရင် ကားယားကားယား ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သွားယူကြတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုအံ့မောင်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာကာ မောင်စိန် မြင့်အား-

“မောင်စိန်မြင့် အဲဒီပုံပြီးလုပ်လား”

“ပြီးလုပ်လား မဟုတ်ဘူး ပြီးကိုပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်လား တယ်မြန်ပါလား၊ ကိုယ်ကမပြီးသေးရင် ခဏထားဦးလို့ ပြောမလို့၊ သူက နက်ဖြန်မှလာယူမှာ မဟုတ်လား”

“ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟိုဝိုင်းမော်က ရှမ်းမလေးညီအစ်မရဲ့ပုံကို ကော်ပီသုံးခု ကူးပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူတို့ကနေ ဈေးဝယ်လာရင် ဝင်ယူကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါအပြင်ခဏ သွားဦးမယ်၊ သခင်မြတ်လေး၊ အဲ ... ကိုမြတ်လေး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအံ့မောင် သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ”

ကိုအံ့မောင် ထွက်သွားသောအခါတွင် မောင်စိန်မြင့်လည်း ဆေးရောင်စုံခြယ်နေသောပုံကို ချထားခဲ့၍ အမှောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။ သခင်မြတ်လေးသည် ဆိုင်ရှေ့ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအခါ သူသည်နေရာမှထကာ နံရံပေါ်မှပုံများကို တတိယအကြိမ် ကြည့်ရှုနေပြန်တော့၏။

သူ့မျက်လုံးများသည် မလွဲနိုင်မဖယ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ပုံမှာ ဒေါမာန်ပါပါနှင့်လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကြွေးကြော်သံတိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်လေသည်။ ထိုပုံ၏ ညာဘက်တွင် ကြီးမားသော လူထုစည်းဝေးပွဲ ပုံကြီးရှိပြီး ဘယ်ဘက်တွင်ကား မီးတုတ်များနှင့်လှည့်လည် ဆန္ဒပြနေသူများ၏ပုံကို စိတ်တက်ကြွဖွယ်ရာတွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် အလယ်ခေါင်မှ အမျိုးသမီး၏ပုံသည် ပိုမိုပေါ်လွင်၍ ကြွတက်လျက် ရှိတော့၏။

အမျိုးသမီးသည် ထဘီတိုတိုဝတ်၍ ပင်နီအင်္ကျီလက်ရှည်ဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ မြောက်တန်းထားလေသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် အားအင်များပြည့်လျှံလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အမျိုးသားရေးမာန်များ ဆူဖြိုးလျက်ရှိသည်။ တစ်ပတ်လျှို ထုံး၍ ချထားသောဆံပင်များသည် လေတွင် လွင့်ပျံ့လျက်ရှိသည်။ ဖွာရာကြံနေသော ဆံယဉ်များသည် နဖူးနှင့်နားထင်နားရွက်များပေါ်တွင် ဖုံးကျလျက်ရှိသည်။ အလျှံတညီးညီး မီးတုတ်များမှ အရောင်ဟပ်မှုကြောင့် ဝဲပျံ့ကျနေသော ဆံပင်များနှင့် မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတချို့သည် နီမြန်းမြန်း ရဲနေတော့၏။

သခင်မြတ်လေးသည် ယင်းအမျိုးသမီးပုံတွင် အဘယ်မျှနစ်မြုပ်နေမိသည်မသိ၊ ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်လုံးလုံးဝင်လာနေသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။

သူ့နောက်ကျောဘက်မှ အမျိုးသမီးအသံတစ်သံကြားရသောအခါတွင်မှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ရဲချေ။ ဤဆိုင်တွင်းသို့ သူ ရောက်ရှိပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဆိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောပြီးသည့်နောက်မှ ယခုမှ ဘယ်ကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာ၍ သူ့အား ဘာကိစ္စရှိ၍နည်းဟု မေးနေရချေသနည်း။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

ယင်းအမျိုးသမီးထံမှ ဒုတိယအကြိမ် မေးမြန်းသံကြားရသောအခါတွင် သခင်မြတ်လေးသည် နောက်သို့ဖြေးညင်းစွာလှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှပင်

mgysa.com

သူသည် ပိုမို၍ အဆမတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြန်တော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများဖြင့် တပ်အပ်တွေ့မြင်နေရသူမှာ သူစိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိသော ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့တွေ့ပြီးပလား ထိုင်ပါဦး”

သခင်မြတ်လေးသည် ရုတ်တရက် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ စောစောက ထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အမျိုးသမီးက ကိုအံ့မောင်ထိုင်သွားသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမေးလိုက်ပြန်၏။ သခင်မြတ်လေးသည် ယခုထက်ထိပင် အံ့ဩထိတ်လန့်မပြေသေးဘဲ အမျိုးသမီးအားသာ စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ခြင်းကို ခံရသောအခါတွင် အဘယ်မျှပင် သတ္တိကောင်းသော အမျိုးသမီးဖြစ်စေကာမူ မနေတတ်မထိုင်တတ်ရှိလာတော့၏။ အမျိုးသမီးသည် မလုံမလဲဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့၍ ကြည့်နေသောအခါတွင်မှ သခင်မြတ်လေးသည် သတိရရှိလာပြီး-

“ကျွန်တော့်နာမည်က မြတ်လေးပါ”

“ရှင်”

“မြတ်လေးပါ”

“ရှင်”

“မန္တလေးကပါ”

“ရှင်”

“ကိုအံ့မောင်ဆီကို လာတာ”

“ဪ... ဪ အစ်ကိုလေးဆီကို အလည်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟာ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်ပါ”

“ဪ... ဪ အစ်ကိုလေးက အသက်အာမခံ ထားမလို့တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မမရီရဲ့ မောင်လည်းတော်ပါတယ်”

“ရှင်”

“မမရီရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲပါ”

“ရှင် မမရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမရီဆိုတာက သူ့မရီးပါ”

“မရီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မရီးဆိုတာက ကိုအံ့မောင်ရဲ့ မိန်းမရဲ့အစ်မကို ခေါ်တာပါ”

“ဪ... ဪ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အမျိုးသမီးက ကိုအံ့မောင် ချထားပစ်ခဲ့သော သတင်းစာကိုကောက်၍ ဖတ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ သခင်မြတ်လေးသည် နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး နံရံပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ရှေ့တွင်သတင်းစာ ဖတ်နေသော အမျိုးသမီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေမိပြန်တော့၏။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အား လုံးဝ သတိမေ့လျော့သွားသည့်အလား၊ သတင်းစာကို ကျကျနနဖတ်နေတော့၏။

ကိုအံ့မောင်လည်း ပြန်မလာသေး၊ မောင်စိန်မြင့်လည်း အမှောင်ခန်းမှ ထွက်မလာသေး။ သခင်မြတ်လေးသည် သူ့ကိုယ်သူမကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် အင်မတန် ဣန္ဒြေကောင်းပြီး စုံထောက်များနှင့် ပက်ပင်းတိုးလျှင်ပင် လှည့်ပတ်ညှာဝါးနိုင်သည်ဟု ထင်စားမိခဲ့ရာမှ ယခုလိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့ရှိရာကျမှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ရသည်ကို မခံမရပ်နိုင်ရှိနေ၏။ ထို့အပြင် သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည့် အမျိုးသမီးသည် ကိုအံ့မောင်အား အစ်ကိုလေးဟု ခေါ်သည်မှလွဲ၍အခြား ဘာတော်မှန်းမသိဘဲနှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ဆက်ဆံခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဤအမျိုးသမီးကို လူချင်းမတွေ့ရမီကပင် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိသဖြင့် ဓာတ်ပုံတွင်အာရုံရောက်နေဆဲမှ ဓာတ်ပုံရှင်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သခင်မြတ်လေးသည် သူ့ရှေ့မှအမျိုးသမီးအားမည်သူမည်ဝါနည်းဟု မေးမြန်းလိုသော်လည်း စကားအစရောက်နေသဖြင့် ကြည့်ရုံပဲကြည့်နေရတော့သည်။

အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သတင်းစာကို မျက်နှာရှေ့မှဖယ်လိုက်ရာ အားမနာတမ်းကြည့်နေသော သခင်မြတ်လေးကို မိသွားလေ၏။ သခင်မြတ်လေးသည် အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ထရမလို၊ ထိုင်ရမလို ရှိနေစဉ်တွင် အမျိုးသမီးက မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။

“ရှင်... စုံထောက်လား”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်ဟာ အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“အစ်ကိုလေးဟာ ဘယ်တော့မှအသက်အာမခံမထားဘူး၊ ညိုတို့နဲ့အင်မတန်ရင်း

